

KALIXT DE WOLSKI

KALIXT DE WOLSKI

TAINELE KAHALULUI

Traducere și adaptare românească de Samizdatul Valahicus

*« Te voi face să intri în țara pe care
am jurat-o părinților tăi și-ți voi da :
orașe foarte frumoase pe care tu nu le-
ai zidit; case pline de tot felul de
bunuri pe care tu nu le-ai adunat;
puțuri pe care tu nu le-ai săpat; vii și
levezii de măslini pe care tu nu le-ai
plantat, ca să poți să mănânci și să te
sături »*

Moise, *Deuteronomul*, 5, 6, 11.

SAMIZDAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ
CETATEA ALBĂ — 2005

TAINELE KAHALULUI

Traducere și adaptare românească de Samizdatus Valahicus

Inalt Preasfințitului BN și pandurilor lui în sutană -
Omagiul și mulțumirile postume ale preaplecatului
Avă Samizdatus Valahicus.

*Vântor de Aur, nimeni nu mai are,
Samizdatul însă e în plină floare,
ISBN-ul - tot o închisoare,
Fiarbă vinu-n cupe, spumege-n pahare
Bucureștiul Mare altă treabă n-are,
România crață și Românul moare !*
Folclor după 22 Decembrie 1989

Tainele *Kabalului*
Tabla de materii

Cuprins	p. 5
Cuvânt înainte	p. 7
La mormântul lui Simon-bem-Iehuda (Invățătorul Caleb)	p. 25
De la Tacit la Napoleon I. Considerații istorice	p. 33
Jidanul creștinat Iacob Brafman și « poporul ales »	p. 36
Acte & Documente	p.40
Mijlocitori, comisionari, mișiți, samsari și mecanismul corupției	p. 45
Acte & Documente	p. 54
Despre « cașer », « tref » și implicațiile acestora	p. 62
Tribunalul Beth-Din, « herem » și « persecutorul secret »	p. 71
Confrențele jidovești	p. 71
Ceremonia « Alia ». Patricieni și plebei la jidani	p. 80
Autoritatea și atribuțiile Kahalului. <i>Hașaka, meropie, herem</i>	p. 82
Acte & Documente khalice, tribunalul <i>Beth-Din, Hașaka</i>	p. 98
Sărbătoarea <i>Roș Hașana</i> și ceremonia <i>Tekiel Șofar</i>	p. 104
Sinagoga și complexul de instituții din jurul ei	p. 110
Tribunalul judiciar Beth-Din	p. 112
Acte & Documente judiciare	p. 117
Kabalat kinian sau vânzarea-cumpărarea între jidani	p. 120
Nunta jidovească	p. 122
Tăierea rituală împrejur sau circumciziunea	p. 129
Ierarhia demnităților la jidani	p. 134
Indatoririle rabinilor și parnasimilor, membri ai <i>Kabalului</i>	p. 139
Demnitățile de <i>habor</i> și <i>morein</i>	p. 140
Grade și funcțiuni în <i>kabal</i> și tribunalul <i>Beth-Din</i>	p. 140
Despre ordinea de urmat în alegeri	p. 141
Alte îndatoriri ale <i>Kabalului</i> și tribunalului Beth-Din	p. 142
Acte & Documente doveditoare	p. 158
Invățământul și educația la jidani	p. 161
Sărbătoarea Iom Kipur (iertarea păcatelor)	p.169
Ritualul Kaparot sau ispășirea prin ofrandă	p. 171
Ritualul Mikve de purificare mensuală a femeilor	p. 171
Rugăciunea deasupra cupei (Kidup și Gabdala)	p. 174
Soluția problemei jidovești	p. 175
Religia iudaică nu este o religie	p. 177
La originea mișcării și circulației mărfurilor	p. 180
Cu ce fel de sos vrei să fii digerat stimate cititor român ?	p. 183

Cuvânt înainte

Kalixt de Wolski, nobil publicist rus din secolul al XIX-lea, este total necunoscut publicului românesc. Nu suntem în fața unui Dostoievski, a unui Gogol, Turgheniev, Tolstoi sau Pușkin. Kalixt de Wolski nu a scris, romane, nici poezii. Printre contemporanii lui, Wolski era considerat un bun cunoscător al problemei sau chestiunii jidovești, opinie confirmată din plin de posteritate.

Pentru cei ce știu că ultimii patru sau cinci țari au pierit de mâna *Kabalului*, că familia ultimului țar a fost exterminată, în iulie 1918, la Ekaterienburg, de un comandou iudeo-bolșevic, Kalixt de Wolski înseamnă ceva. Numele lui nu trebuie să rămână necunoscut cercetătorului fenomenului iudaic, ce a marcat adânc istoria ultimelor două milenii.

În ce privește textul de față, Wolski are meritul de a fi întâlnit, remarcat și studiat cu atenția cuvenită o carte care, fără el, ar fi rămas multă vreme necunoscută. Este vorba de *Cartea Kabalului*, scrisă de rabinul Iacob Brafmann, pocăit și călugărit la de 34 de ani, carte publicată în 1868 la Vilnius. După unii, cartea în chestiune ar fi apărut nu la 1868 ci la 1869 sau chiar 1870. Se prea poate să fie vorba de două sau trei tiraje diferite ale aceleiași ediții. Pentru cunoscători, lucrul se înțelege de la sine. Iată de ce.

Cartea Kabalului nu putea trece neobservată de către comunitatea jidovească din Vilnius. Ei și ? Conform bunelor lor obiceiuri, confirmate și răsconfirmate de nenumărate ori, odată remarcată cartea, jidanii au cumpărat întreg tirajul. Apoi l-au distrus! Așa s-a întâmplat la Iași, în 1803, cu *Infruntarea Jidovilor*, cartea lui Nuhăm-Neofit, rabin de Piatra Neamț, pocăit și răspopit el însuși, călugăr la mănăstirea Neamț, colaborator și discipol al Mitropolitului Stamati, ce avea să plătească cu propria-i viață curajul de a-i fi binecu-

vântat publicarea. Cumpărat și instigat de *Kabalul* din Iași, Domnul Constantin Moruzi, ordonă retragerea din vânzare a cărții *Infruntarea Jidovilor* și arderea ei în public la Iași, în primele zile ale lunii martie, 1803. Ulterior, *Infruntarea Jidovilor* a cunoscut o serie de ediții în română și greacă, anumite părți fiind traduse în italiană și franceză, către sfârșitul secolului al XIX-lea. Ultima ediție franceză a acestei controversate cărți a fost publicată, împreună cu alte texte, în cadrul unui volum intitulat *Le sang chrétien dans les rites de la synagogue moderne*¹..., sub teascurile Librăriei Românești Antitotalitare din Paris în noiembrie 2005. *Infruntarea Jidovilor* a rabinului pocăit Nuhăm-Neofit nu este singura carte ce ajută înțelegerea *Cărții Kabalului* a lui Brafmann. Cam în același timp cu cartea lui Brafmann, Gougenot de Mousseau, ultimul secretar al regelui Franței, Carol al X-lea, publica, la Paris, o monumentală lucrare, ce a cunoscut aceeași soartă cu *Cartea Kabalului* a lui Brafmann și *Infruntarea Jidovilor* a lui Nuhăm-Neofit. Cartea lui Gougenot de Mousseau nu putea trece nici ea neobservată. Titlul ei este o revelație ce dă de gândit: *Jidannul, Jidănimea și Jidănirea popoarelor creștine*². Apărută în 1867, la Paris, cartea lui Gougenot de Mousseau a fost cumpărată în întregime de către Alianța Israelită Universală, care desigur a pus-o undeva bine! Nu formulăm teza că « poporul cărții » ar putea fi amestecat în istoriile privind distrugerea cărților și bibliotecilor altor popoare ! Bibliotecile popoarelor ard cu regularitate la cea mai mică răzmeriță, dar nu poți învinui «poporul cărții » ! Doamne ferește ! Să pedepsească inventatorii « holocaustului » cărțile prin ardere de tot ? Să le aducă jertfă lui Yahvé ? Dacă ar fi vorba de prepuțurile dușmanului, s-ar înțelege... Ce să faci cu ele

¹ . Titlul complet al acestei cărți este : *Le Sang chrétien dans les rites de la synagogue moderne, Selon la Réfutation de la religion des Juifs, de leurs rites et pratiques par le témoignage de l'Ancien et du Nouveau Testament . par Néophyte, ancien rabbin* (NER).

² . Mousseau, Gougenot de, *Le Juif, le judaïsme et la judaïsation des peuples chrétiens*, Paris, Plon, 1869.

după ce le-ai cules de pe cadavrele dușmanilor căzuți pe câmpul de luptă ? E normal să le frigi. Yahvé le preferă fripte, și încă bine ! Noroc cu el, altfel nu am fi auzit de « holocaust » până în zilele noastre. Acesta este sensul inițial al cuvântului, pe care autorii de dicționare nu au primit încă ordin să îl treacă sub tăcere ! Ordinul însă va veni odată. Adevărat sau fals, dumnezeu sau drac, Yahvé e mare și veghează la toate. Nu scapă un prepuț ! Teologii mai liberi din frâu spun că acest Yahvé ar putea fi Dracu în persoană, dacă nu cumva Tată-său ! Dar asta-i altă problemă. Nu intenționăm să criticăm nici pe jidani nici Israelul. De altfel, după unii, folosirea (practică) a acestui drept (teoretic) este mai mult decât delicată³.

Puține exemplare din *Cartea Kabalului* a lui Brafmann sau din *Jidanul, Jidănimea și Jidănirea popoarelor creștine* (prima ediție), a lui Gougenot de Mousseau, au ajuns până la noi. Frământările din Franța vremii (Comuna din Paris), cele petrecute în Rusia după 1917, explică îndeajuns lucrurile. În ce privește *Jidanul, Jidănimea și Jidănirea popoarelor creștine* există o a doua ediție, publicată la 1888, care nu a mai putut fi distrusă, după care s-au tipărit ulterior alte ediții. Astăzi ea poate fi cumpărată prin internet, cu de 25 de dolari americani. *Cartea Kabalului* a lui Brafmann a fost tradusă în germană în urmă cu optzeci de ani⁴. Cele petrecute în Europa, după pierderea celui de al doilea Război mondial, explică de ce nici ediția germană nu se găsește în librăriile specializate în vânzarea de maculatură. Totuși, ediția germană în două monumentale volume poate fi procurată, și încă gratis, pe internet ([www./http//aaargh](http://www.aaargh.com)). Cartea lui Brafmann a devenit însă cu adevărat cunoscută și accesibilă datorită unui rezumat cu lungi citate după original, scris de Kalixit de

³. Cazul lui Pascal Boniface, autorul unei cărți cu titlul : *Est-il permis de critiquer Israël ?*, Robert Laffont, Paris, 2003.

⁴. Jacob Brafmann, *Das Buch vom Kabal*, Hammer-Verlag, Leipzig 1928, două volume.

Wolski și publicat în franceză, sub titlul *La Russie juive* (Rusia jidovească), Paris 1887, editura Albert Savine. Prezenta versiune românească a rezumatului franțuzesc al lui Wolski apare sub titlul, mai apropiat de cel al lui Brafmann, și mai potrivit, de *Tainele Kabalului*. Sperăm ca această primă ediție românească să nu rămână și ultima. Ar fi de dorit ca ediția germană a *Cărții Cabalului* să fie tradusă în limba română, lucru posibil din punct de vedere tehnic, câtă vreme ea poate fi procurată de oricine de pe internet. Dacă Fundația Culturală Românească, Ministerul Culturii de la București și zecele de Institute culturale « românești », din diversele metropole ale lumii, ar face din când în când operă românească, traducerea lui Brafmann în română nu ar pune probleme. Pentru asta însă, un specialist în germană și nu numai trebuie să muncească cel puțin șase luni. Românii plătesc impozite cu care culturnicii Ministerului Culturii continuă opera anti-românească a regimului iudeo-comunist, ce și-a schimbat, precum lupul, părul, nu și năravul! Totuși, internetul face dificilă munca cenzorilor, a călăilor de vocale, consoane, propoziții, fraze, idei! Se va găsi un voluntar să dăruiască românilor această carte, plătită de autor cu viața lui⁵.

Scriind *Rusia* lui *jidovească*, Wolski a avut o foarte bună idee. Unii însă l-au criticat pentru faptul de a nu fi republicat *Cartea Kabalului* în întregime, așa cum ieșise ea din mâinile lui Brafmann. Cartea lui Brafmann, cu cele peste 800 de pagini ale ei, nu poate fi însă citită decât de cei foarte motivați pentru asta. Dimpotrivă, cele 200 de pagini ale lui Wolski pot fi citite aproape de oricine, dintr-o suflare.

Ca și alte cărți cu un astfel de titlu, *Rusia Jidovească a lui Wolski* riscă să inducă cititorul în eroare. *Austria Jidovească a lui*

⁵. Brafmann moare otrăvit, de singurul prieten ce-l mai frecventa, dintre foștii lui coreligionari, la mai puțin de un an de la apariția *Cărții Cabalului*. De aceeași moarte moare și Gougenot de Mousseau, otrăvit, prin împărtășanie, de preotul catolic prieten ce deservea parohia din Ermenonville și capela din castelul cu același nume, de care autorul *Jidanului, jidănimii și jidănimii popoarelor europene* nu se mai depărta, pentru a evita atentatul la care se aștepta!

Trocasse este o astfel de carte, la fel *Franța Jidovească*, a lui Droumont, *America jidovească* a lui Cousteau, *Algeria Jidovească* și altele. De nu ar fi murit înainte de vreme, Paulescu ar fi scris probabil, în cele din urmă, o Românie jidovească! Subiectul a fost abordat de unii ca Gheorghe Panu⁶, Verax⁷, Bogdan Duică⁸, Anastase Hâciu⁹, fără să mai amintim publiciștii și ziaristii de la Dimitrie Cantemir la Conta, Eminescu, Nicolae Iorga, Traian Golea și alții. Titlurile de genul acesta sunt făcute parcă să inducă cititorii în eroare. De ce? Ce fel de Franță poate fi *Franța jidovească*? La această întrebare Edouard Droumont a răspuns admirabil, în senul că Franța jidovească nu poate fi Franță, după cum nu poate fi mătă, mătă ce cotcodăcește! Cel mult un fel de Palestină! Astfel de mâțe există însă, dau chiar spectacole de pantomimă. De când cu democrația euro-americană și jidovească, nu mai îndrăznesc nici ele să miorlăie pe limba lor, cu atât mai puțin să urce pe acoperișuri din când în când. *Rusia Jidovească* nu poate fi nici ea Rusie, ci un fel sau altul de « Palestină », de mătă ce cotcodăcește precum Lenin la ora exactă, de striga « *Cu-cu! Cu-cu!* », din cutia de ceas a proletarilor de la cooperativa meșteșugărească Avântul-Prăbușirea, ce câștigaseră întrecerea socialistă în cinstea zilei de 7 Noiembrie! Titlul lui Wolski este înșelător. Totuși nu putem spune că acest om s-a înșelat alegând titlul pe care l-a ales. Intre cartea lui Wolski și « *revoluția* » jidovească a mârtașilor tăiați unde știm și rabinizați (alde Kerenski, Lenin, Trotski, Zinoviev și

⁶ . G. Panu, *Campanie contra Țării, Chestia evreiască*, București, Tipografia « Heliade », 1902, 91 de pagini (Nota editorului român, NER).

⁷ . Verax, pseudonime de Radu D. Rosetti, autor al unei foarte interesante lucrări România și jidani, publicată la București în 1903 (I. V. Socecu) în limba franceză (*La Roumanie et les juifs*) și în 1904, tot la Socecu, în limba engleză (*Roumania and the Jews*). Ediția în franceză a cărții lui Verax-Rosetti numără 384 de pagini (NER).

⁸ . Bogdan Duică, *Românii și Ovreii*, București 1922 (NER).

⁹ . Anastase N. Hâciu, *Evreii în Țările Românești*, cu o prefață de Simion Mehedinți, București, Cartea Românească, 1943, 631 de pagini (NER).

alți « *belgieni*¹⁰⁾ » nu au trecut mai mult de 30-35 de ani. În *Austria sa jidovească*, Trocase prevăzuse sfârșitul imperiului Austro-Ungar cam cu 28 de ani înainte de crepusculul din 1918. Wolski a prevăzut sfârșitul Rusiei țariste și pravoslavnice la fel de bine ca Trocase pe cel al imperiului Cezaro-crăiesc de la Viena. Cărțile de acest gen nu se învechesc. Ele rămân veșnic actuale. Către sfârșitul secolului al IV-lea, împăratul filosof Iulian Apostatul, a încercat să frâneze ofensiva spiritului jidovesc contra Imperiului Roman, motiv pentru care Biserica l-a numit Iulian Apostatul ! Acest împărat filosof nu a avut timp de scris, ca Marc Aureliu. Cele 20 de luni de domnie le-a petrecut aproape în întregime pe front, unde a murit, asasinat pe la spate, de un ofițer creștin din armata lui. Corneliu Codreanu, « împăratul » neîncoronat al generației noastre din anii 1920-1930, a fost și el ucis, tot pe la spate, de aceeași creștină și pravoslavnică Biserică, ce varsă oceane de lacrimi pe altarul « iubirii aproapei ». Milioane de Români l-au simțit și îl simt încă pe Corneliu Codreanu aproape de inima lor. Nu același lucru se poate spune despre Miron Cristea, șeful guvernului ce l-a asasinat, care era, prin cumul de funcțiuni, fericitul patriarh în persoană, al Bisericii Ortodoxe Române ! Pentru pramatia de francmason, cocoțată pe catapeteazma Bisericii, preoțimea nevrednică, ignorantă și vândută Satanei se roagă, în cadrul liturgiilor diavolești duminicale, cu care spurcă bisericile și otrăvește mințile românilor. Despre morți însă numai bine ! Odihnească-l așadar Belzebut pe preafericitul minus-patriarh Miron Cristea în împărăția lui. Există oare vreun creștin capabil să-l insulte pe Cristos cu bănuiala că l-ar fi putut primi între ai săi pe acest minus-patriarh BOR, cu sângele celor mai buni români pe mâinile lui sfinte de drac

¹⁰. De când cu ruperea Belgiei într-o Valonie și Flandră, pentru a evita anumite probleme, domnul învățător separă copiii din clasa întâia: valonii în stânga, flamanzii în dreapta. Ițic însă și Ștrul, nu încetează să-și strige nedumerirea : « dar noi, belgienii adevărați, noi unde ne ducem ? » (NER).

împelițat ? Sfințenia lui Miron Cristea era pe semn invers, pe minus, cum zice Blaga în *Cunoașterea luciferică*, o carte pe care teologul-suporter Stăniloae a scăpat-o din vedere când și-a scris faimosul rechizitoriu inchizitorial « *Poziția Domnului Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie* ». (Sibiu, 1942). Despre minus-sfințenie, din păcate, autorul *Spațiului Mioritic* și al *Diferențialelor divine* nu ne-a vorbit îndeajuns, deși aceasta se întâlnește cu egală frecvență în glorioasa istorie și preasfinta Scriptură. Sfințenia lui Lenin, a lui Stalin, Carol al II-lea, a găngavului Mihai-Viteză, de care ne-au scăpat comuniștii, nu epuizează ci continuă minus-sfințenia biblică a fecioarelor lui Lot, iubitoare și culegătoare de sămânță bărbătească cu care au fondat neamurile moabiților și ammoniților, a sfintei mucenițe Estera, a cuviosului proxenet Mardoheu și a altor sfinți mânuitori de « sica », înainte mergători anticriști. O fi în tot răul un bine, cum spune vorba bătrânească. Noi însă, care facem multe pe jumătate, evităm fără excepție partea bună din rău !

Nicolae Paulescu a evitat și el expresia de « Românie jidovească », deși cunoscuta lui carte, publicată la 1912 (*Spitalul, Coranul, Talmudul, Kabalul, Francmasoneria*), tratează exact acest subiect. Rămânem la ideea că o Franță jidovită nu e Franță, aceasta fiind opinia lui Edouard Droumont, deputatul de Alger de acum un secol, autorul celebrei cărți cu acest titlu. Tot așa, *Austria jidovească* nu este Austrie, după cum *Rusia jidovească* nu este Rusie, nici Roma iudeo-creștină Romă ! Cei ce au dat foc Romei, au pus vina pe împăratul Nero ! La fel au procedat iudeo-bolșevicii cu țarul Nicolae al II-lea, asasinat într-un fel, sau cu împăratul austro-maghiar Carol, asasinat în alt fel. La sfârșitul sfârșitului, cum vom vedea, « *Leviatanul* » va fi gătit cu usturoi sau în sos marinăresc, spre mai marea și nedezmînțita pohtă a moștenitorilor acestui pământ. Până atunci însă « *Leviatanul* » trebuie pregătit. Este un noroc și un semn bun, nu numai pentru noi, că nimănui

nu i-a venit ideea să pregătească « *Leviatanul* » scriind o carte cu titlul de « România jidovească ».

Să facă oare *America jidovească* excepție de la regulă? Antoine Cousteau (fratele cunoscutului oceanograf) a scris o carte cu acest titlu, după cum Wolski a scris *Rusia jidovească*. Nici cultura și civilizația creștin-ortodoxă a Rusiei milenare, nici vecinătatea cu China nu lasă prea multe șanse unei *Rusii jidovești*. Regimul iudeo-bolșevic a durat mai puțin de 80 de ani! Exterminarea holocaustică a Pieilor Roșii, *harakiria* de la 11 septembrie și obezitatea multilateral dezvoltată din țara yankeilor par să îndreptățească viziunea optimistă a lui Cousteau. Când au fost beliți de vii, nimeni nu i-a întreat, pe ultimii reprezentanți ai Pieilor Roșii, cu ce fel de sos le-ar place să fie digerați de democrația americană! Ezitând și ea între sosul cu usturoi și cel marinăresc, America păstrează la îndemână, în suc propriu, materia primă pentru festinul ce va veni. Ultimele Pii Roșii sunt harponate în rezervații precum « *Leviatanul* » în Marea Moartă, sub perfuzii iordano-holocaustice. Li se asigură toate cele. Cu condiția să înghită ce li se dă, să facă ce li se spune, să se pregătească pentru festinul final precum porcii pentru Crăciun. Nu ca la Canal, Pitești, Gherla sau Aiud, unde se postea 365/365. America are alte posibilități, cu care speră să ne facă și nouă scalpul cu care și-a fericit Pieile Roșii! Funcționând după regulile generale ale fârtatului stalinist, *Gulagul-caviar* occidental este un subiect mai vast, mai necunoscut și mai ignorat de cei ce leagă iluzia că în decembrie 1989 am fi trecut printr-o « *revoluție* ». De aceea, din punct de vedere românesc și din alte puncte de vedere, întrebarea merită pusă: este posibilă o Americă jidovească, cum a crezut Antoine Cousteau? Este posibilă o Franță jidovească, cum se teme Edourd Droumont? Este posibilă o Algeria, Rusie sau Austrie jidovească, după cum au scris autorii respectivelor cărți? Este posibilă o Palestină israeliană? Dacă da, de ce nu și o Românie jidovească? Intocmirea iudeo-statală de la București, cu ruga ei de seară la fundul bolșevic al Rusiei și cu clăbuceala de dimineață la

dosul sionist al Americii ce alta pregătește dacă nu « *Leviatanul* » României jidovești ? Când va sosi ordinul, lucrurile se vor petrece ca la Tâncăbești, noaptea Sfântului Andrei, cu aceleași înalte binecuvântări patriarhale și arhieresti. Daniel de Moldova nu-I mai prejos decât Cristea de Caransebeș ! Imprejurarea că, de aproape trei secole, principala funcție a satrapiei anti-românești de la București este distrugerea neamului românesc, nu este de natură să scadă interesul publicului cititor pentru întrebarea noastră, nici pentru cartea de față. Dimpotrivă ! *Cuvântul înainte* la ultima ediție franțuzească (*Samizdat*) a *Rusiei jidovite* a fost apreciat de publicul occidental, doritor să știe ce se petrece în Estul european. El ar putea prezenta interes și la București, unde rătăciți, tineri și vârstnici, se înghesuie în jurul a două biberoane la fel de nocive. Unul otrăvit, al Americii și al Occidentului, celălalt neputincios, fără busolă, nici suflet românesc, al Bisericii jidovite.

*

* *

« *Un nou curent și-a deschis drum în literatură* », spunea editorul francez din 1887 al acestei cărți. « *Dacă s-a ajuns la asta, înseamnă că nu se putea altfel. Curentul fiind critic la adresa jidanilor, se vede că un dig s-a prăbușit, undeva. Ca totdeauna, jidanii au sărit peste cal. Odată pornit, curentul va ajunge departe. Literatura pe care o avem în vedere este produsul încă precoce al instinctivei și inconștientei spaime față de invazia masivă a jidănimii moderne, care a produs îngrijorare și teamă în tabăra creștină. Pentru moment, creștinii au luat act de migrațiunea jidovească. În curând se va produce inevitabila și normala reacție.*

Să nu judecăm cu ușurință aceste timide încercări literare, cu caracter defensiv. Batjocura incisivă practică de jidani și vinovata lipsă de interes a actualei generații, vor face loc, mai târziu, generoasei mișcări ce își croiește drum printre furiile iudaice și naivele nedumeriri ale crești-

Tainele Kabalului

nilor. Cei mici și umili, creștinii și arienii de rasă latină, galo-dacică, germanică sau slavă au dreptul de a-și apăra, chiar cu oarecare vehemență, cele câteva resturi de glorie pe care valul crescând al iudaismului nu a reușit încă să le înece cu totul. Timid de profesie, uneori la pătrat și chiar la cub, creștinul nu trebuie să-și târască zilele ca un îndărătnic, să se resemneze, rușinat, în rolul de învins. Mirați de victoria obținută atât de ușor, jidanii înșiși ar fi stânjeniți.

La treabă, deci! La Arme! Drumul e deschis. Să înaintăm fără ură, nici ezitare. Opinia publică nu trebuie să cadă victimă fantasmelor cu care jidanii vor să ne adoarmă, poveștilor ce se repetă din generație în generație, pe care lumea le știe sau crede că le știe. Servite cu sosuri picante și amuzante, credibile sau incredibile, ele sunt dăunătoare creștinilor și rasei albe, tuturor popoarelor în general.

Din păcate, publicului nu-i place să învețe. Omul de rând este de rând pentru că evită orice studiu serios. Elita creștină trebuie să depășească actuala stare de lene și neputință. Problema jidovească, studiul și rezolvarea ei implică un apel la meditație, la calcul, la bărbăție, credință, la luptă.

Lucrarea de față este serioasă, profundă. Cunoscând țările în care masiva aglomerație jidovească pune în lumină angrenajul și mecanismul intern ce o mână, autorul scoate la iveală obscuritatea ce ascunde creștinilor anumite aspecte ale sufletului jidovesc. E un început de studiu al lumii misterioase în care s-au călit armele ce au lichidat independența economică a polonezilor, a rușilor, a ungarilor, românilor și a altor puțin prudente, rău conduse și neprevăzătoare popoare.

Cu luciditate și metodă, autorul descrie instituția Kabalului, sursă, paravan și culme a obrăzniciei și conspirației jidovești contra tuturor popoarelor lumii: poporul ce pretinde că este singurul “ales” de Dumnezeu, afirmă de fapt că toate celelalte popoare ar fi respinse, nedemne! Marilor nenorociri ale rasei sale proscrise, detestate, temute și blestemate, Israel le-a opus marele său remediu : Kabalul !

Autorul a studiat această instituție, insistând asupra detaliilor, ceremoniilor simbolice aparent inutile, ghicind, cu intuiția celui ce aparține unei națiuni-pradă pentru jidani, că totul este serios în constituirea științei și a puterii chemate să salveze individualitatea, specificitatea popoarelor și culturilor europene, a civilizației contemporane. Reflecțiile

lui legate de studiul Kabalului îl vor fi condus la învățăminte folositoare și altor cauze, mai puțin rebarbative sau detestabile decât cea jidovească. Pentru a se impune ca sanctuar al mârșăviilor jidovești, Kabalul a trebuit să reducă, să saboteze, să lichideze orice instituție de altă natură, superioară aspirațiilor financiar-egoiste ale mercantilismului iudaic.

Rețeaua de interese jidovești trebuie redusă la poștele ce pot fi satisfăcute prin comunitatea de acțiune, cu respectarea unor planuri de bătaie lungă, uneori extrem de lungă, a unei discipline de fier. Obstacole precum naționalitatea, patria, progresul, care au făcut dificil mersul înainte al popoarelor ariene, sunt tot atâtea poveri de care jidanul s-a debarasat fără probleme, ca de niște simple discursuri retorice, fără prejudecăți de vreun fel sau altul.

Jidanii nu formează o națiune sau un stat. Viața lor religioasă se confundă cu cea civilă. Este vorba de o rasă bine dotată cu ceea ce uneste, trăsătură specifică mușuroaielor de furnici și altor insecte, maselelor fanatice. Regulile după care se conduc în lupta lor contra creștinilor izvorăsc din câteva adevăruri practice, nu prea complicate. Pretutindeni prezent, kabalul este interpretul lor. Respectul de care se bucură kabalul în ochii jidanului ține nu de venerația datorată caracterului său religios cât de utilitatea sa practică, de teama pe care o inspiră în păienjeniișul intereselor iudaice. De aici înclinația jidanilor de a respecta tradițiile cele mai perimate și mai greu aplicabile. De natură civilă sau religioasă, adesea și una și alta, tradiția este singura lor lege morală, singurul ferment al existenței poporului jidovesc. Trebuie adăugat, pentru a fi drepti, că supușenia lor în fața preceptelor cultului și a prescripțiilor kabalului atinge câteodată sublimul. Așa este jidanul, așa va fi el până la sfârșitul lumii.

Popoarele creștine suferă de obsesii de ordin superior și de griji mercantile pentru lucruri în fața cărora jidanul arată un dispreț suveran.

De când aceste lucruri se vând curent (știință, religie, literatură, artă, biserici, parlamente, guverne, țări), jidanul le cumpără și le vinde. El nu produce, nu muncește. De ar munci, nu ar avea timp să câștige! El profită de generoasa risipă de activitate a arienilor. Nu îl interesează adevărul, binele, frumosul. Inteligent și rece ca un topor compute-

Tainele Kabalului

rizat, ca o ghlotină microcipuită, setos de sânge creștin sau de goy, veșnic febril, bănuitor, neliniștit, jidanul își cată câștigul în munca celor din jur, precum șacalul își cată tainul printre ierbivore.

Infumurat, orgolios, vindicativ, jidanul este un monument de obrăznicie, viclenie, hrăpărelnicie, tiranie, cruzime. Excelent calculator (în el grăiește caldeeanul dar și arabul), jidanul simte că manipularea cifrelor displace popoarelor ariene, cam visătoare de felul lor. Rabinii au înțeles că prin jocul cifrelor, creștinii vor ajunge săraci lipiți pământului iar jidanii se vor îmbogăți. Idealul îmbogățirii prin jaf, hoție și teroare, setea de aur, de avere și de bunuri nemuncite sunt înscrise în fiecare pagină din Biblia lor mincinoasă, din Talmudul distilat prin comentarea Pentateucului și comentarea comentariilor acestuia. Poftele lor nestăpânite, setea de aur și de putere le-a fost împlinită. Conduși ca de dracul în persoană, aproape fără eroare de parcurs, servindu-se de armele posibile și imposibile, permise și mai ales nepermise, jidanii și-au accelerat ascensiunea ajungând la ținta râvnită înainte de termen. De la pământul făgăduinței, iată-i făgăduindu-și întregul pământ!

Pentru a dispune de munca, avuția și de viața creștinilor, jidanii și-au întins arcele către vârful ierarhiei sociale. Impărații, regii, oamenii politici care își amănetază coroanele, bijuteriile și bunurile Solomonilor și Avraamilor au trecut prin furcile caudine jidovești, devenind clienți, punând la meșat viitorul țărilor și popoarelor lor, al întregii epoci moderne. Odată inaugurată era împrumuturilor, jidanii au ipotecat tot ce s-a putut ipoteca: veniturile statelor, căile ferate, companiile de orice fel, băncile, asigurările sociale, sănătatea publică, pâinea cea de toate zilele a popoarelor... Dacă ceva a scăpat neipotecat, acest ceva este luat la ochi. Pentru viitor. Puterea jidovească este un produs al epocii moderne, clocit în primii ani ai secolului al XIX-lea.

Orb și neștiutor, pacificând Europa, Congresul de la Viena a invitat pe Israel la treabă, punând astfel sub umbra spinului pâinea, casa, familia, onoarea, viața și țara creștinului. Jidanii au răspuns fără ezitare, încântați că lichidarea războaielor napoleoniene cade în punga lor. Greu de imaginat o ironie mai tristă și mai crudă decât cea a peripețiilor lansării dinastiei financiare Rothschild, care domnește de mult peste o bună parte din lume. Prăbușirea imperiului napoleonian a fost urmată, aproape fără tranziție, de apariția celei mai mari puteri

financiare care a existat vreodată : mafia, familia sau dinastia ocultă Rothschild.

In aprilie 1814, Napoleon debarcă în Golful Juan. Trei luni mai târziu, Rothschild debarcă la Douvres, anunțând englezilor vestea cea mare de la Waterloo. Barca în care era purtat acest ciudat « Cezar » în drum spre Londra, unde a prădat întreaga rentă franceză) nu era înarmată. Ea a servit însă primei expediții de piraterie financiară din epoca post-napoleoniană..

A fost extrem de simplu, trebuie să-și fi spus fondatorul dinastiei regilor noștri actuali. Nu se va ști niciodată cum a judecat el, în forul său interior, revoltătoarea incapacitate a creștinilor de a se îngriji de propriile lor afaceri. Cât despre regi și împărați (mai autentici poate, dar mai puțin abili decât acest Rothschild, neînsemnat misit al unui prințisor german) păstori ai popoarelor lor, cum se țineau și se credeau, aceștia nu au priceput că ei și popoarele lor asistă la nașterea unei noi puteri, că cei care lucrau la edificarea acesteia erau niște draci împielitați. Capetele încoronate, mai mult sau mai puțin de neam, nu au avut și nu pot avea știința în sânge! Grijile lor, în general, sunt de cu totul altă natură. Popoarele lor, cerșetori de plăceri ieftine, de pâine, circ și altele, de aceeași speță, lucrau din greu pentru jidani, făcând periodic revoluții ce se soldau cu împrumuturi, conversiuni și gheșefturi pentru aceștia de pe urmă.

Războiul jidănesc implacabil și invizibil contra popoarelor ariene și a averilor creștine este dirijat pe mutește de o multitudine de modeste state-majore ce poartă un nume: Kabalul.

Autorul acestei cărți, în ciuda placidității sale de slav, lasă să răzbată întreaga amărăciune a sufletului său când constată că pericolul semitic minează, sapă și macină țările slave, deja greu încercate de lipsa lor de unire.

Lucrarea lui Wolki ar trebui continuată și extinsă asupra ansamblului organizării jidănești ce se modifică în funcție de rezistența opusă de creștini. Slabă și temătoare cum este, această rezistență există, se afirmă cu o oarecare energie. Continuatorii lui Wolski nu au decât să meargă pe urmele acestuia. Să pătrundă în miezul problemei jidănești, cum se pune aceasta acum, într-o țară sau în alta.

Tainele Kabalului

Polonia, Rusia și România pot furniza veritabile elemente de analiză. Jidanii kbațari din părțile acestea sunt specimene năvășe de combatanți ai iudaismului. Vreme îndelungată, instituțiile tradiționale jidănești s-au păstrat aici intacte. Până mai acum un secol, în Rusia, Polonia, România, Bulgaria, Serbia sau Ucraina nu avuseseră loc frământările din țările occidentale, provocate de contactul jidanilor cu popoare creștine mai conștiente de interesele lor, de influența ambientală a unei civilizații dacă nu mai rafinată în orice caz mai apropiată de logica semită a ochiului pentru ochi și a dintelui pentru dinte! Cu excepția ramurei portugheze, jidanii din Occident sunt urmașii ghetourilor din Polonia. Acolo trebuie căutat secretul puterii lor. În Rusia și Polonia, Kabalul și-a păstrat intact caracterul mongolo-kbațar al începuturilor, din primul mileniu după Cristos. Să studiem Kabalul nu cu plăcerea unui arheolog dornic să cerceteze, sau a unui savant a cărui curiozitate este stârnită de lucruri străni. Să studiem Kabalul pentru folosul nostru și al generațiilor viitoare, în fața cărora nu trebuie să ne facem vinovați de neglijență. Să ne înhămăm la acest studiu cu mânia salutară și sfântă a celor ce nu mai au nimic de pierdut. În loc să repetăm acuzațiile sterile despre superioritatea armelor folosite de jidani, să ne însușim armele lor, dacă este cazul, dacă într-adevăr acestea s-au dovedit bune. Ce-ar fi să le folosim și noi, împotriva lor, de exemplu ?».

Organizarea apărării a devenit extrem de necesară. Trebuie folosită o doză inevitabilă de fermitate, de duritate. Să nu ne jenăm. Să nu ne lăsăm impresionați de frazeologia lor “progresistă”, de discursurile lor ipocrite, pseudo-umanitare. La vremea cuvenită, va trebui să procedăm cu metodă, fermitate și consecvență. Sarcina ar putea cădea în seama guvernului, a elitei luminate ce ar putea crește din gunoiul în care au ajuns mândrele popoare creștine de altă dată. *Din bube, mușgaiuri și noroi, isca-vom frumuseți și prețuri noi*, ar spune unul dintre poeții carpato-danubieni. Sarcina ar putea să cadă direct în mâna poporului, singurul suveran, după Dumnezeu. Lucrurile s-ar putea petrece precum în Ungaria lui 1956. Falsa elită jidănească, jidovită și jidovizantă a văzut ce poate să însemne mânia unui popor mândru, trezit din somnul cel de moarte în care-l adânciseră barbarii de dușmani și de

tirani... Ungurii trebuie să ne fie aliați, nu inamici. Ungurii trăiesc din munca lor, sunt un popor demn și onorabil, care ne-ar putea ajuta să ne dezbărăm de pupincurismul fanariot.

Data fiind inteligența jidanilor, este de sperat ca ei înșiși să ne ofere soluții, pentru a evita fie expulzările în masă, fie măsuri vexatorii a căror recrudescență ar echivala cu ceea ce unii numesc persecuții. Adevărata persecuție este aceea la care suntem supuși noi ca români în propria noastră țară, noi, creștinii de pretutindeni, în chiar țările noastre ce se pretind, deocamdată, încă creștine. Popoarele lumii sunt, mai mult sau mai puțin, în situația Palestinienilor. Statele lumii, conștiente sau nu de acest lucru, sunt în situația Libanului. Se poate vorbi de palestinizarea popoarelor, de libanizarea statelor lumii. Ca români, ar fi cazul să ne vindecăm de anumite iluzii. De aproape 300 de ani, de la sfârșitul tragic, plin de învățăminte, al lui Dimitrie Cantemir și Constantin Brâncoveanu, nu a existat un stat cu adevărat românesc, pe pământ românesc, decât în cei patru ani în care Mareșalul Antonescu a încercat să scape poporul român de jugul barbar, de amenințarea iudeo-bolșevică ce palestinizase, la vremea respectivă, mozaicul de popoare sovietice și libanizase întregul fost Imperiu țarist.

În chestiunea atât de arzătoare a valului jidănesc ce îneacă munca popoarelor creștine, în fața incapacității creștinătății de a stăvili mersul iudaismului, este firesc să fie propuse și discutate măsuri energice. Trebuie spus clar și limpede poporului, oricărui om dispus să asculte : clasa conducătoare superpusă, de altă dată, nu a văzut pericolul, s-a dovedit nepăsătoare, a lăsat dușmanul să submineze societatea, s-a lăsat coruptă, jidănită, cumpărată de acesta. Ea l-a băgat pe Eminescu în balamuc, făcând din poetul nostru național primul deținut politic al României moderne. Cât privește jidănimia și chestiunea jidănească, generațiilor viitoare le revine sarcina de a rezolva problemele apărute din cauza neglijenței și a corupției generațiilor trecute. Comunismul a

fost o supremă încercare a jidănimii de a extermina, în primul rând, popoarele ariene, creștine. Am supraviețuit primului comunism, dar nu am ajuns la învățămintele cuvenite, nu am tras concluziile ce se impun!

Problema jidovească a rămas nerezolvată. Au rămas motive de conflict între statul nostru care trebuie să rămână român și jidanii ce fac stat aparte în cadrul oricărui stat. Cu inteligență, rigoare, pe cât se poate chiar cu bunăvoință, va trebui să completăm dosarul judiciar jidănesc. Vom întocmi acest dosar drept și imparțial, sau vom pieri. Din fericire, chiar jidănimia ne obligă să redeschidem acest dosar. Holocaustul mincinos, pe care vor să ni-l arunce în spate, va scoate la lumină adevăratul holocaust, cel organizat de ei împotriva popoarelor creștine. Procesul comunismului nu poate fi decât procesul holocaustului jidovesc contra goymilor, procesul genocidului contra neamului românesc, contra celor mai buni dintre țărani sau muncitorii noștri, contra celor mai cu coloană vertebrală dintre învățații generației interbelice, genocid practicat cu ură, metodă și înverșunare talmudică, inițiat și condus de figuri jidovești precum Ana Pauker, Nikolski, Dülberger și alții. Genocidul acesta este real, nu l-a inventat nimeni. Nu avem nevoie de Ordonanțe guvernamentale de Urgență pentru a prosti poporul, a obliga prostimea să creadă în holocaustul fictiv și să plătească bir... Suntem în fața unui genocid sau holocaust bine cunoscut de către întreaga țară. Nu avem nevoie de tăiați împrejur ca Elie Wiesel, Radu Ioanid, Vladimir Tismăneanu și alți jongleuri de sorcove holocaustice pentru a vorbi de ororile de la Pitești, de la Canal, Aiud și atâtea alte locuri de tristă amintire. Genocidul acesta a fost botezat, după împrejurări, dictatură proletară, viitor luminos, luptă de clasă și alte formule pe calapod talmudic. Regimul post-ceaușist a început, nu întâmplător prin arderea simbolică și rituală a uneia dintre cele mai mari biblioteci din țară. Biblioteca Centrală Universitară din București nu este singura care a fost incendiată atunci. În decembrie 1989 și în ianuarie 1990, au fost

arse, parțial sau total, foarte multe biblioteci publice din țară. Lumea proștită a fost împinsă, încurajată să arunce pe foc operele “genialului” devenit “odios”, orice carte și orice document cu privire la cei patruzeci și cinci de ani de dictatură talmudo-comunistă. S-au aruncat pe foc colecțiile întregi ale unor reviste și publicații precum *Era Socialistă*, *Lupta de Clasă*, *Munca de Partid* și altele... Se ștergeau astfel urmele criminale. Se puneau bazele intrării în scenă a echipei de rezervă, rezerva de cadre talmudo-comuniste. Se trecea astfel de la metoda iacobino-bolșevică și teroristă pe față, a lui Așad Aham, alias Ginsberg, rabinul din Jitomir, adevăratul fondator al bolșevismului, delegat la I-ul Congres Sionist Mondial (Bâle, 1897-1898, de unde au răsuflat faimoasele 24 de *Protocoale ale Înțelepților Sionului*), la metoda corupției prin ban, desfrâu, prostituție, mafie, preconizată de celălalt părinte al sionismului, autor al *Statului evreiesc*, jidovul budapestan Theodor Herzl.

Fiecare țară își are jidanii pe care îi merită. Franța, Anglia, Statele Unite nu își cunosc jidanii lor. Ele vor avea ocazia, poate nu și plăcerea, de a constata de ce sunt aceștia în stare. În ce ne privește, alături de țări ca Ungaria, Polonia, Germania, Rusia, Țările Baltice și altele, deși am învățat, mai mult sau mai puțin, să ne cunoaștem jidanii, nu suntem în stare să ne asumăm puterea politică spre a le da lecția finală pe care o datorăm acestor “aleși” ai lui Dumnezeu! Dumnezeu dă fiecăruia. Bagă însă El cuiva în traistă? Cu rugăciuni și numai cu rugăciuni ne vom elibera vreodată de jugul jidovesc? Popii ce zăpăcesc neamurile, cu jidovismele lor mincinoase, trebuie lăsați singuri în pustiul zidurilor bisericilor și mănăstirilor jidovite. Ținta să ne fie viața liberă și demnă a dacului de altă dată, nu nimicnicia sclavului creștin, mereu gata să se înșele, să se înhame la un nou jug, să-și puppe în fund călăii, generație după generație, așa cum ne-a învățat Biserica! Datoria noastră actuală nu constă în a linge fundul Americii, precum trădătorii de la 23 August 1944, ce au

început cu lingerea feselor lui Stalin. Soarta noastră să fie oare aceea de a ne mișca în istorie din trădare în trădare, din nemernicie în nemernicie - veșnică nimicnicie ce nu ne poate duce decât la pieire. Nu am fi primul neam ce a pierit de pe fața pământului. Puține alte neamuri au lins însă armele, balele și curul dușmanului, cum au făcut-o și o fac falșii noștri conducători și lideri, inclusiv cei din fruntea Bisericii, a Școlii, a Armatei, Culturii, Presei. Puține popoare au pierit luptând. Despre Troia, Cartagina sau Dacia lui Decebal se va vorbi cât va fi lumea lume. Despre popoarele ce refuză lupta, ce refuză să se apere, ce se pun în slujba dușmanului, cum am făcut noi la 23 August, nu vorbește nimeni. Ce se poate spune despre o armată de neisprăviți, care la îndemnul unui rege gângav și al unor politicieni orbi, s-a pus în slujba lui Stalin, permițând hoardelor acestuia să ne violeze în tihnă și fără riscuri casele, bisericile, bunicile, mamele, surorile, ficele ?

Prezenta carte constituie o lectură pe cât de instructivă pe atât de necesară celor ce abordează problema regenerării neamului românesc. Ca și a altor neamuri, state și popoare. Astăzi sau mâine !

La mormântul din Praga al rabinului Simon-ben-Iehuda, zis învățătorul Caleb

*Evreii s-au constituit
stat în stat: Schiller*

Nu pretindem că abordăm o chestiune nouă sau inedită. Care chestiune nu a fost deja expusă, analizată, discutată, chiar rezolvată, din cele mai diverse puncte de vedere, adesea într-o totală și haotică incoerență ?

Câmpul discuțiilor și investigațiilor s-a extins peste măsură în cadrul acestui al XIX-lea secol în care ne aflăm. S-a scris mult despre o corporație extrem de numeroasă, foarte puternică prin capitalurile de care dispune și care, favorizată de drepturile de care se bucură pretutindeni, s-a constituit ca un stat aparte în cadrul fiecărui stat. Separată în fiecare localitate ca populație autonomă, ea se supune, atât administrativ, cât și juridic, unui guvern ocult, reprezentat de *Kahal* (un fel de comisariat administrativ) și de *Beth-Din* (tribunal). Această corporație reprezintă și este reprezentată de întreg poporul jidovesc, împrăștiat fizic, dar unit în spirit, scop și mijloace.

Cartea Kabalului, publicată în limba rusă (Vilnius 1868-1870, două volume) de Brafmann (rabin convertit, pocăit și botezat după ritualul ortodox rus) demonstrează în mod vădit puternica organizare a jidanilor din toate țările, în special în Rusia, România și Polonia. Ea arată obiectivele jidanilor, mijloacele de care se folosesc pentru a-și atinge scopul, stricta disciplină pe care orice jidan o datorează și o manifestă față de dispozițiile șefilor săi.

Prin deconspirarea celor mai intime secrete jidovești, *Cartea Kabalului* a produs o mare tulburare printre descendenții lui Avraam, din Rusia. În foarte scurt timp, aceștia au cum-

părat toate exemplarele primei ediții, pe care apoi le-au distrus, ars sau ascuns. Aceste autodafeuri clandestine nu au putut împiedica, totuși, ca puținele exemplare scăpate de la distrugere să cadă în mâinile creștinilor. Am avut norocul să ne procurăm unul și am tradus părțile cele mai frapante, pe care le redăm în cele ce urmează. La drept vorbind, prezenta carte nu este decât o culegere de extrase traduse din diferite limbi și din diferite epoci. Acesta îi este, pe de o parte meritul principal, pe de alta garanția sincerității sale.

Pentru a ne face o idee despre scopul urmărit de jidani și despre aspirațiile lor nemărturisite, începem cu discursul unui mare rabin, pronunțat cu ocazia unei reuniuni secrete. Extras dintr-o lucrare englezescă, publicată de sir John Readclif, sub titlul *Dare de seamă asupra evenimentelor politico-istorice petrecute în ultimii zece ani*, acest discurs dezvăluie insistența cu care jidanii urmăresc, prin toate mijloacele posibile și din timpuri imemorabile, ideea de a stăpâni lumea întreagă.

Iată textul discursului¹¹ :

« Părinții noștri au lăsat cu limbă de moarte ca aleșii lui Israel să se întâlnească, cel puțin o dată în fiecare secol, la mormântul marelui învățător Caleb, sfântul rabin Simon-ben-Iehuda, a cărui știință oferă aleșilor fiecărei generații, putere asupra întregului pământ și autoritate asupra tuturor fiilor lui Israel.

¹¹. Este vorba de predica rostită de rabinul Reichhorn de Praga, în fața Sanhedrinului ad-hoc, reunit în Cimitirul jidovesc din același oraș, la mormântul rabinului Simon-ben-Iehuda, în vara lui 1869. Presa epocii a vorbit despre această predică, citată de diverși autori împreună cu scrisoarea (13 ian. 1489) rabinului Chamor din Arles (Franța) către Marele Sanhedrin din Constantinopole, respectiv răspunsul din 21 Caslen (noiembrie) 1489, semnat *V.S.S.V.F.F.*, prinț al Jidanilor. În ideea acestor autori, este vorba de dovezi istorice ale permanenței și continuității neîntrerupte a direcției jidovești de gândire ce va conduce la *Protocoloalele Înțelepților Sionului*. (NER).

S-au scurs optsprezece secole de când a început războiul poporului nostru pentru puterea care i-a fost promisă lui Avraam, dar care i-a fost răpită de către Cruce.

Călcat în picioare, umilit de dușmani, permanent amenințat de moarte, de persecuții, de jafuri și violări de toate felurile, poporul lui Israel nu a pierit. S-a răspândit pe întreg pământul, căci întreg pământul trebuie să-i aparțină.

De mai multe secole savații noștri luptă curajos, cu o perseverență pe care nimeni nu o poate înfrânge, împotriva Crucii. Poporul nostru progresează sistematic. Cu fiecare zi puterea sa crește. Al nostru este Vișelul de Aur, zeul pe care ni l-a dat Aaron în deșert, divinitatea universală a zănelor noastre.

Încă de atunci s-a hotărât ca noi să fim stăpânii aurului de care dispune pământul, pentru ca adevărata putere să treacă în mâinile noastre. Atunci se va împlini promisiunea făcută lui Avraam. Aurul reprezintă cea mai mare putere de pe pământ. El este forța, recompensa și instrumentul obținerii tuturor bucuriilor. Orice om se teme de aur și îl adoră. Acesta este marele mister, profunza știință care stăpânește lumea! Iată viitorul! Optsprezece secole au aparținut dușmanilor noștri. Prezentul secol și cele viitoare trebuie să ne aparțină nouă, poporului lui Israel. Ne vor aparține cu siguranță.

După o mie de ani de luptă atroce cu dușmanii noștri, ne reunim pentru a zecea oară în acest cimitir, alături de mormântul marelui învățător Caleb, sfântul rabin Simon-ben-Iehuda. Noi, aleșii fiecărei generații a poporului lui Israel, căutăm, în gravele păcate și greșeli comise neîncetat de vrăjmașii noștri, mijloacele de a obține avantaje pentru cauza noastră.

De fiecare dată, noul Sanhedrin a proclamat lupta fără milă împotriva acestor dușmani. Dar, în nici unul din secolele precedente strămoșii noștri nu au ajuns să concentreze în mâinile lor atâta aur, consecință a puterii, cât ne-a oferit secolul al XIX-lea. Ne putem mândri. În curând ne vom atinge ținta. Să privim cu încredere viitorul.

Timpurile persecuțiilor și umilințelor, acele timpuri întunecate și pline de durere, pe care poporul lui Israel le-a suportat cu eroică răbdare, sunt din fericire depășite, grație progreselor civilizației la

creștini. Acest progres este cea mai bună pavăză în dosul căreia ne putem ascunde și acționa spre a parcurge cu fermitate puținul ce ne mai separă de scopul nostru suprem.

Să aruncăm o privire asupra stării materiale a Europei. Să analizăm resursele intrate în posesia noastră de la începutul acestui secol. Simpla concentrare a imenselor capitaluri de care dispunem în acest moment este o forță invincibilă. La Paris, la Londra, la Viena, la Berlin, la Amsterdam, la Hamburg, la Roma, Napoli, peste tot jidani sunt stăpânii piețelor financiare, dispunând de multe miliarde. Fără să socotim că în fiecare localitate de categoria a doua sau a treia deținem totalitatea fondurilor în circulație. Fără fiii lui Israel, fără binecuvântarea și influența lor, nu se poate efectua nicio operație financiară, nicio afacere importantă.

Impărații, regii și prinții domnitori, toate statele lumii au acumulat datorii, contractate pentru a-și întreține numeroasele armate permanente, destinate să susțină tronurile și guvernele ce se clatină. Bursa cotează și reglează aceste datorii, iar noi suntem pretutindeni stăpânii bursei. Va trebui să facilităm și mai mult aceste împrumuturi, să le aranjăm astfel încât să devenim singurii regulatori ai tuturor valorilor. În schimbul capitalurilor pe care le furnizăm tuturor țărilor, să luăm ca amanet exploatarea căilor ferate, a minelor, a pădurilor, a marilor fabrici și a altor bunuri imobile, inclusiv perceperea și administrarea impozitelor.

Agricultura va rămâne marea bogăție a fiecărei țări. Posesia marilor proprietăți agricole conduce la onoruri și influență. Să ne multiplicăm eforturile întru construirea Israelului pe pământ, să achiziționăm noi și importante teritorii, să nu pierdem nici o ocazie de a cumpăra un petec de pământ. Vom provoca fracționarea marilor proprietăți, pentru a face posibilă achiziționarea lor cât mai grabnică și mai ușoară.

Sub pretextul de a veni în sprijinul țăranilor, îi vom face pe boieri să suporte impozite din ce în ce mai mari. Când proprietățile lor vor fi ale noastre, munca țăranilor și proletarilor creștini va deveni sursa unor imense beneficii pentru noi.

Sărăcia este sclavie, a zis un poet. Proletarul și țăranul sunt cei mai umili servitori ai banului, ai speculei financiare. Opresiunea și influența sunt cele mai eficace instrumente ale spiritului ce inspiră și stimulează

șiretenia noastră. Cine poate nega fiilor lui Israel spiritul, prudența, perspicacitatea ?

Poporul nostru este ambițios, orgolios, avid de plăceri. Unde este lumină, este și umbră. Nu întâmplător Dumnezeu nostru a dat popoului său vitalitatea șarpelui, șiretenia vulpii, vederea șoimului, memoria câinelui, solidaritatea și instinctul de asociere al castorilor și furnicilor.

Am gemut sub sclavia babiloniană, totuși am devenit puternici ! Templele ne-au fost distruse, dar noi am ridicat mii de alte temple în loc!

Optsprezece secole am fost sclavi, dar în acest secol ne-am ridicat deasupra celorlalte popoare!

Se spune că unii din frații noștri se convertesc și acceptă botezul creștin... Nu contează ! Cei botezați ne pot servi. Ei sunt auxiliarii noștri prețioși pe drumul spre orizonturi încă necunoscute. Jidanii botezați nu-și uită neamul lor adevărat și permanent. În cînda botezului trupului, spiritul și sufletul lor rămâne fidel lui Israel. Peste un secol nu fiii lui Israel vor fi aceia care vor vrea să se creștineze, ci creștinii vor dori să adopte sfînta noastră credință. Israel îi va respinge însă cu dispreț.

Biserica, unul dintre cei mai periculoși dușmani ai noștri, va trebui subminată cu perseverență, pentru a-i limita pe cât posibil influența. Trebuie să greșăm în mintea creștinilor ideile liberei cugetări, scepticismul, schismele. Să provocăm dispute religioase generatoare de scizuni și de ruperi în cât mai multe secte. Vom începe cu preoții. Să le declarăm un război deschis, să provocăm îndoieli cu privire la cuvioșia lor, la viața lor privată, să-i minimalizăm prin ridiculizare și persiflare.

Dușmanul natural al bisericii este cunoașterea, adică rezultatul instruirii, efectul natural al răspîndirii școlilor. Să câștigăm încredere și influență asupra tineretului studios. Consecință directă a ideii de progres, egalitatea religiilor conduce la scoaterea din programul de studii a lecțiilor de religie. Prin corupție și relații, vom obține fără dificultate posturi de profesori în școlile creștine. Astfel, educația religioasă va rămâne în seama familiilor, cărora le lipsește timpul și pregătirea

necesară în vederea unui astfel de studiu. În consecință, spiritul religios va scădea treptat și o să dispară cu timpul.

Fiecare război, fiecare revoluție, fiecare cutremur politic sau religios care zdruncină lumea creștină apropie momentul când țelul nostru suprem va fi atins.

Comerțul și specula, două activități ce aduc mari beneficii, trebuie să rămână în mâinile noastre. Mai întâi trebuie acaparat comerțul cu alcool, cel cu unt, cu pâine și cu vin, fiindcă prin acestea vom deveni stăpânii absoluți ai agriculturii și ai întregii economii rurale. Vom distribui pâine tuturor, creștini și necreștini. Dacă vor izbucni tulburări și revolte, ne va fi ușor să dăm vina pe guverne. Toate funcțiile publice trebuie să fie accesibile jidanilor. Odată ajunși la cârmă, vom folosi slugărnicia și perspicacitatea intermediarilor noștri, pentru a răzbi până la cele mai înalte surse ale puterii și ale influenței. Este vorba de acele inițiative care aduc onoruri, putere și privilegii. Cele care cer cunoștințe, muncă osteneală și sacrificii pot fi și chiar trebuie lăsate creștinilor.

Magistratura este pentru noi o instituție de primă importanță. Cariera de avocat dezvoltă cultura și ne pune la curent cu afacerile dușmanilor noștri naturali, creștinii. Prin aceasta îi putem manevra după bunul nostru plac. De ce nu ar putea jidanii să devină miniștri ai instrucției publice, ei care adesea au dispus de portofoliul finanțelor? Jidanii trebuie să aspire la posturi de legislatori pentru a grăbi abrogarea legilor făcute de goym¹² împotriva fiilor lui Israel. La aceasta suntem îndreptățiți prin atașamentul nostru la sfintele legi ale lui Avraam, noi fiind singurii credincioși adevărați.

Planul nostru este aproape realizat. Peste tot ni s-au acordat aceleași drepturi cetățenești ca și creștinilor. Important este să obținem ceea ce trebuie să constituie obiectul eforturilor noastre: o lege blândă cu privire la bancrută. Vom face din asta o mină de aur mai bogată decât tot aurul din California. Poporul lui Israel trebuie să-și îndrepte atenția spre cele mai înalte trepte ale puterii, sursa onorurilor și a considerăției. Mijlocul cel mai eficace de a ajunge aici este pătrunderea în

¹². În ebraică, *goym* este pluralul de la *goy*, care de la caz la caz înseamnă păgân, infidel, neevreu, arătare cu chip de om. În ce privește limba română, convenim să vorbim de *goy* la singular și de *goymi* la plural. (NER).

toate asociațiile industriale, financiare și comerciale, subordonarea lor intereselor noastre, ferindu-ne de capcanele judiciare, de tribunalele creștine. Cu aptitudinea noastră congenitală pentru afaceri, vom aborda fără probleme acest gen de speculații. Vom fi prudenți, vom da dovadă de tact. Să nu neglijăm ceea ce oferă o poziție deosebită în societate: filosofie, medicină, drept, muzică, economie politică, într-un cuvânt toate ramurile științei, ale artei și ale literaturii, domenii vaste în care trebuie să ne asigurăm succesul și să ne punem în evidență aptitudinile. Știința, arta, literatura, religia pot fi speculate. O compoziție muzicală mediocră, ne va da posibilitatea de a-i așeza autorul pe un piedestal, de a-i crea o aureolă nepieritoare jidanului care a compus-o. Subliniez: Știința, Medicina, Filosofia, Dreptul trebuie să facă parte din preocupările noastre intelectuale. Medicul, avocatul, notarul sunt la curent cu cele mai intime secrete ale familiilor, având astfel în mână sănătatea, onoarea, averea și viața dușmanilor noștri de moarte, creștinii.

Să încurajăm alianțele matrimoniale între jidani și creștini. Fără a risca să piardă ceva, poporul lui Israel nu poate decât să profite de pe urma acestor căsătorii. Introducerea unei mici cantități de sânge creștin impur în vinele rasei noastre alese de Dumnezeu nu o va putea corupe. Fiii și fiicele noastre ne vor furniza astfel alianțe cu familiile creștine ce dispun de autoritate și putere. În schimbul banilor, este firesc să obținem influență asupra celor ce ne înconjoară. Inrudirea cu creștinii nu constituie o deviere de la calea pe care ne-am propus-o. Din contră, cu puțină abilitate, ea ne va face arbitrii destinelor lor. Ar fi de dorit ca jidanii să nu-și ia ca amante femei ce aparțin sfintei noastre religii. Să acorde acest rol fecioarelor creștine. Când vom înlocui căsătoria religioasă cu un simplu contract, în fața unei autorități civile oarecare, creștinii vor pica în brațele noastre precum muștele în plasa de păianjen.

Aurul reprezintă prima putere în lumea aceasta. Cea de a doua este presa. Cea de a doua, nu reprezintă însă nimic fără prima. Ceea ce am spus și am plănuit mai sus nu se poate realiza fără sprijinul presei. În consecință trebuie să devenim stăpânii tuturor ziarelor din lume. Stăpânirea aurului, abilitatea în întrebuințarea lui și găsirea momentului potrivit de a cumpăra pe cei dispuși să se vândă, ne vor face arbitrii opiniei publice și stăpânii maselor.

Tainele Kabalului

Inaintând pe această cale, cu perseverența ce ne caracterizează și constituie marea noastră virtute, creștinii vor da înapoi. Influența lor va deveni nulă. Vom dicta omenirii în ce și în cine să aibă încredere, pe cine să onoreze și pe cine să blesteme. S-ar putea ca unii să se ridice împotriva noastră, să ne insulte, să ne ponegrească. Masele docile și ignorante ne vor asculta însă pe noi, vor fi de partea noastră. Odată ajunși stăpânii absoluți ai presei, vom schimba după voie sensul noțiunilor de onoare, virtute, tărie de caracter. Vom da astfel o grea lovitură instituției sacrosancte care este familia, ducând-o la destrămare. Vom extirpa credința în tot ceea ce vrăjmașii noștri, creștinii, au venerat până acum. Făcându-ne armă de căpătâi din dezlănțuirea pasiunilor, a curviei, a prostituției și a corupției vom declara un război deschis, pe viață și pe moarte împotriva a tot ce este încă sfânt, pur, curat, respectat.

Fii lui Israel trebuie să înțeleagă aceste înalte și nemuritoare principii. Puterea noastră va crește ca un arbore gigantic, ale cărui ramuri vor purta fructele ce se cheamă bogăție, plăcere, fericire, putere - dreptă compensație pentru mizeria îndurată de Israel vreme de atâtea secole.

Poporul nostru este conservator, fidel ceremoniilor religioase și obiceiurilor păstrate din străbuni. Este în interesul nostru să simulăm un anumit zel pentru chestiunile sociale la ordinea zilei, soarta muncitorilor în primul rând. În realitate, ne vom subordona astfel opinia publică, dirijând-o în direcția dorită de noi. Orbirea maselor, vocația lor de a se lăsa atrase de vorbe goale dar sonore, trâmbițate la toate răspântiile, fac din popoarele creștine o pradă ușoară, un docil instrument de popularitate, de credit, de putere. Vom găsi fără greutate printre ai noștri oameni cu talent de convingere, care se exprimă ușor, la fel de persuasivi ca cei mai sinceri și mai filantropi dintre creștini.

Pe cât posibil, să ne apropiem proletariatul, să-l supunem celor care manipulează banii. Vom ridica astfel masele când vom dori, le vom împinge la tulburări, la revoluții și fiecare din aceste catastrofe ne va apropia cu pași mari de unicul nostru țel: DOMNIA LUI ISRAEL PESTE INTREG PĂMÂNTUL, cum i-a fost promis străbunului nostru Avraam ».

De la Tacit la Napoleon I : Considerații istorice cu privire la « *poporul ales* »

Un eminent publicist, Alphonse de Toussenel, într-o lucrare intitulată *Istoria feudalității financiare, Jidanii regi ai epocii*, publicată la Paris (1846)¹³, vorbește despre acest popor « ales » de Dumnezeu, calitate pe care seminția lui Avraam și-a atribuit-o din toate timpurile și la care nu se gândește încă să renunțe :

« Eu nu acord titlul de mare popor unei hoarde de cămătari și de leproși ce trăiesc pe spinarea întregii umanități de la începutul lumii, care își poartă pe întreg pământul incorijibilul lor orgoliu, ura împotriva tuturor celorlalte popoare. Jidanii constituie o rasă mereu învinsă, pedepsită, robită, cu nostalgia sclaviei din Egipt, mereu dispusă pentru cultul Vișelului de Aur, în ciuda nenumăratelor semne de mânie ale lui Dumnezeu! Care din jidanii ce câștigă sute de milioane pe an ține neapărat să revadă zidurile Sionului, după care se varsă oceane de lacrimi de crocodil ?

Dacă poporul jidănesc ar fi fost cu adevărat poporul lui Dumnezeu, nu l-ar fi ucis pe fiul acestuia și nu ar continua să exploateze prin parazitism și camătă pe cei răscumparați de Cristos. Pe de altă parte, Dumnezeu nu i-ar fi blestemat să își poarte lepra, precum porcii slănina.

În numele carității, a rațiunii și a credinței, blestem tuturor religiilor nelegiuite care iau în deșert numele lui Dumnezeu! Căci aceste religii sunt invenția acelor oameni inspirați de Satana, care și-au făcut Dumnezeii asemenea lor. Impietatea dogmei poate fi măsurată prin neomenia acestor sectari.

Care popor s-a dovedit mai sângeeros și mai răzbunător, mai perseverent în ura și în disprețul său pentru restul omenirii decât poporul jidănesc? Oriunde ar trăi această rasă, ea nu se dedică niciodată unor

¹³. Alphonse de Toussenel, *Les Juifs, Rois de l'époque, Histoire de la Féodalité financière*, Paris 1847. Ultima ediție, SERP-Librairie Roumaine Antitalitaire, Paris, 2004 (NER).

activități utile sau productive; nu o preocupă altceva decât să înșele, să jupoaie națiunile imprudente, care au primit-o în sânul lor¹⁴ ».

În pofida filantropilor și șarlatanilor liberalismului, popoarele ispășesc cu trudă greșeala capitală de a fi acordat milă jidanilor. Milă imprudentă și de plâns, a cărei primejdie a fost semnalată de marii gânditori ai tuturor timpurilor. Tacit, cel mai ilustru istoric al antichității, s-a ridicat printre primii împotriva nelimitatului orgoliu și a spiritului de înșelăciune care caracterizează poporul jidănesc. Bossuet nu ezită să scrie: « *că jidanii nu mai reprezintă nimic pentru religie și pentru Dumnezeu, că este drept ca ruinele lor să fie împrăștiate în patru vânturi, ca pedeapsă pentru îndărătnicia lor* ». Voltaire atacă jidanul prin epigrame. Fourier condamnă acordarea drepturilor cetățenești jidanilor, spunând: « *Oamenii culti și civilizați nu au putut asigura ei singuri domnia înșelăciunii și șmecheriei. Au fost chemate în ajutor neamurile de cămătari, această drojdie care nu produce nimic. Neamul jidovesc este necivilizat, trăiește după principii patriarhale, nu are nici un suveran și nu recunoaște în secret vreunul, considerând înșelăciunea legitimă când este vorba de a trage pe sfoară pe cei de altă religie. Orice guvern care ține la bunele moravuri trebuie să-i oblige pe jidani să presteze o muncă productivă. Când se va recunoaște (lucru ce nu va întârzia să vină) că știința politică trebuie să se ocupe de reducerea numărului de negustori, pentru a-i aduce la o concurență adevărată și loială, se va înțelege nebunia acestei filosofii care recurge la ajutorul unei rase total neproductive, mercantile, pentru a perfecționa fraudele comerciale ajunse deja de netolerat ».*

Acest profund gânditor, a cărui logică a dat lovitura de grație comerțului anarhic, a anunțat cu cincizeci de ani înainte apariția, în Statele Unite, a unei feudalități mercantile și a domniei lui Iuda. De remarcat că guvernele Prusiei și Rusiei (care nu pot fi suspectate de utopism), au fost constrânse acum douăzeci și cinci de ani, prin forța lucrurilor, să aplice supușilor lor jidani principiile politicii expuse mai sus. Lucru cât se poate de normal: aceste

¹⁴. A. Toussenel, *op. cit.*, Gabriel de Gonet, Paris 1847, Introducere, pp.2-4 (NER).

guverne nu doreau o națiune aparte în sânul popoarelor administrate de ele.

Napoleon I, în 1805, a adăugat, cu imperiala sa mână, nota următoare pe marginea paragrafului 12 al proiectului de reformă referitor la problema jidovească: “este absolut necesar să căutăm mijloacele de a restrânge specula practică de jidani la bursă, pentru a extirpa această escrocherie organizată, astfel încât să dispară camăta exercitată de o corporație care, prin religia sa, prin moravurile și tradițiile sale formează o națiune aparte în sânul națiunii franceze¹⁵”.

Uitați-vă la musulmani. Ei nu au, ca noi, a reproșa jidanilor insultarea, judecarea, condamnarea, schingiuirea, răstignirea și moartea mântuitorului lor. Cu toate acestea nici un popor creștin nu a arătat jidanilor atâta dispreț cât le arată arabii și turcii. De ce? Pentru că jidanul nu a vrut niciodată și nicăieri să practice altă meserie decât negoțul și camăta.

Jidanii au pus noi ipoteci pe toate statele, ipoteci pe care acestea nu vor putea niciodată să le ramburseze din veniturile proprii. Dominația universală la care au râvnit atâția cuceritori, a ajuns în mâinile lor. Dumnezeuul lui Iuda și-a ținut cuvântul și a oferit victoria fiilor lui Macabeu. Ierusalimul a impus tribut holocaustic tuturor imperiilor și popoarelor. O parte din venitul statelor, produsul muncii tuturor muritorilor trece în punga jidănească sub numele de *dobândă la datoria națională*.

Nici un jidan nu face o treabă utilă cu mâinile sale. Alianță posibilă între această rasă și creștini nu există. Proba este că cei mai mulți dintre jidanii distinși renegă iudaismul.

Că poporul jidănesc a produs strălucite personalități în domeniul artei, al poeziei și al științei, aceasta nu se poate contesta. Dar câți dintre cei ce compun această elită, așa restrânsă cum este, pot fi citați fără ca, prin chiar numele și

¹⁵. *Allgemeine-Zeitung. Der Juden-thumbs*. 1841, p. 300 (Nota Autorului, NA).

gloria lor, să amintească idolatria aurului, înnăscută la această rasă?

Că poporul jidănesc a fost dotat cu deosebite facultăți organizatorice, nu poate fi negat. Dar cine poate tăgădui că folosirea acestor facultăți superioare în scopuri necinstite îi face și mai condamnabili. Vulturii sunt păsări impunătoare, ce zboară la mari înălțimi. Le admirăm adesea zborul, dar asta nu ne împiedică să manifestăm repulsie și silă pentru acești răpitori dezgustători ce se hrănesc cu cadavre.

Pace muncitorilor tuturor națiunilor! În lături însă cu acești paraziți, cămătari, în lături cu jidanii monopolști... acești fii ai Israelului, fii veritabili ai scribilor și fariseilor care l-au răstignit pe Cristos.

Jidanul Creștinat Iacob Brafmann și « poporul ales »

Să-l ascultăm acum pe Brafmann, rabinul nostru pocăit și convertit la creștinismul ortodox rus. Iată ce spune Brafmann despre foștii săi coreligionari, în *Cartea Kabalului*, despre care am amintit mai sus.

« Născut și crescut în religia iudaică, pe care am practicat-o până la 34 de ani, eram suficient de inițiat în sursele ce aveam de consultat pentru a executa ordinele Sinodului din Sankt-Petersburg, privind căutarea mijloacelor pentru paralizarea influenței constante și active a jidanilor asupra coreligionarilor lor, care ar fi avut intenția să devină creștini.

Relațiile intime pe care le-am păstrat cu unii dintre foștii mei coreligionari mi-au ușurat sarcina de ordonare a unor importante documente, pe care le public în Cartea Kabalului. Ele dezvăluie cu claritate situația și obiectivele vizate de jidani în general » .

Această culegere de documente, constând din scrisori, notițe, acte, corespondențe și dispoziții, este în măsură să ridice vâlul ce ascunde misterul organizării interioare a societății jidovești. Ea permite, mai bine decât oricare dintre cercetările de până acum, scoaterea la lumină a mijloacelor secrete pe

care le folosesc jidanii pentru a-și asigura existența, ca și poziția influentă pe care o ocupă în Europa și în întreaga lume.

Cea mai mare parte a acestor documente, cu totul necunoscute publicului, se compune din peste o mie de ordonanțe ale *Kahalului* (conducerea administrativă jidovească), și ale tribunalului *Beth-Din*, autoritate judiciară impusă prin Talmud. Este vorba de două autorități ce adesea se confundă aproape, fiind formate cam din aceleași persoane, cărora li se supun jidanii și ale căror porunci sunt executate orbește.

Importanța și semnificația acestor documente constă în aceea că dezvăluie mijloacele folosite de jidani în viața de toate zilele, arătând în ce măsură ele se îndepărtează de teoriile pe care le tratează Talmudul, teorii după care s-a format vechea societate jidovească și care nu sunt pe deplin înțelese decât de cei crescuți pe lângă sinagogă.

Talmudul nu stabilește precis partea de autoritate atribuită *Kahalului*, respectiv tribunalului *Beth-Din*, în reglementarea vieții comunităților jidovești. Doctrina care stabilește conduita jidanilor de astăzi este cu totul nouă, fără o bază tradițională scrisă. Ea este elaborată în mod capricios, după cum vom vedea din documentele ce vom prezenta și prin care *Kahalul* a înțeles să impună anumite lucruri, o anumită conduită în viața jidovească de zi cu zi. Documentele clasate sub numerele 16, 64, 131 și 158 pe care le vom reproduce în capitolul IV, merită o atenție specială. Ele stabilesc :

1. Că despotismul *Kahalului* interzice jidanilor să invite pe cine doresc la sărbătorile lor de familie, sau să-și prepare hrana, respectiv băutura fără autorizație specială.

2. La întrebarea: “ce gândesc jidanii despre legile țărilor în care trăiesc?”, Talmudul răspunde: într-un loc, *Din demalbut Din*, că legile Cezarului trebuie să fie cele ale jidanilor. În altă parte, Talmudul arată că legile Cezarului nu sunt obligatorii pentru jidani decât în măsura în care ele se referă la persoana Cezarului. Legile ce privesc guvernarea țării al cărui șef este

Cezarul nu sunt obligatorii. De exemplu, hotărârile tribunalelor judiciare și administrative, care, sub nici un pretext, nu pot avea putere de constrângere asupra jidoviilor trăitori în acea țară.

Alte ori, Talmudul rezolvă problema într-un sens exclusiv, susținând teza *Rabanom mikve malke* (rabinii sunt Cezari). Aceste diferite texte din Talmud pot și efectiv sunt adesea la fel de diferit interpretate. Astfel, fiind admisă interpretarea dată de *Kabal*, rezultă că jidanii ce îndeplinesc funcția de judecători în tribunalele țării în care locuiesc, nu-și formează opiniile după codurile civile sau penale ce consfințesc legile țării și nu iau hotărâri conforme acestor coduri. Ei trebuie să se conformeze prescripțiilor *Kabalului*, respectând opiniile apriori ale acestuia, sau ale tribunalului *Beth-Din*, asupra fiecărei cauze în parte.

3) Asupra acestei alte întrebări: “cum consideră jidanii proprietatea celor de altă religie?”, Talmudul răspunde de o manieră atât de ininteligibilă, amestecând albul cu negrul, că orice adept al lui Moise poate interpreta răspunsul după bunul său plac, își poate lua dreptul de a induce în erorare sau de a înșela orice individ de altă religie.

Actele și documentele reproduse din *Cartea Kabalului* ne arată că, în fiecare district pe care îl guvernează în mod despot, *Kabalul* acordă jidanilor *bazaka* și *meropie*, adică dreptul de a exploata nu numai proprietatea imobiliară și mobilă a goyimilor, dar chiar și pe aceștia.

Intr-un cuvânt, documentele citate din *Cartea Kabalului* (și din care dăm largi extrase), demonstrează că tribunalul *Beth-Din* și *Kabalul*, care de multă vreme reglementează fără control viața personală și publică a jidanilor, nu respectă deloc prescripțiile Talmudului, că ordonanțele date de cele două autorități evreiești și confirmate prin *herem* (anatemă, blestem) sunt respectate de jidani cu mai mare strictețe decât legile cuprinse în Talmud. Aceste documente vor scoate la lumină obiectivele secrete ale vieții interioare a comunităților jidovești. Ele arată prin ce mijloace și pe ce căi ocolite au

ajuns jidanii, în multe părți, să ia locul, în lumea afacerilor, celor de altă religie, să adune mari capitaluri, să ipotecheze în favoarea lor toate proprietățile imobiliare, să devină stăpânii comerțului și ai industriei, acolo unde creștinii erau înainte stăpâni. Asta se întâmplă zilnic în provinciile occidentale și meridionale ale Rusiei, în regatul Poloniei, în Siberia, în România și chiar în câteva departamente din Franța (scrisoarea lui Napoleon I din 29 noiembrie 1806, la Champagne), unde, în ciuda minorității populației israelite, care nu depășea 60.000 de suflete, o mare parte a proprietăților imobiliare și mobiliare ce aparțineau creștinilor, au trecut în mâinile jidanilor, care abia dobândiseră drepturile civile. Cum au ajuns jidanii aici, ei care altă dată nu se bucurau de drepturi civile în Europa ?

Cea mai bună probă că jidanii își urmăreau scopurile cu mult înainte, fără a se lăsa descurajați de vreun insucces, este protestul recent al locuitorilor României¹⁶, protest ce exprimă aceleași nemulțumiri ca și plângerile adresate de creștini autorităților din Vilnius, în 1865, (Cf. Dubenski, *Culegere de legi*, p. 222). Iată de ce, mai multe țări ale Europei ba au acordat, ba au retras jidanilor drepturile politice și civile egale cu cele ale populației autohtone. Lucrul nu este fără legătură cu pernicioasa lor influență și intolerabila invazie în toate domeniile comerțului, industriei, a proprietății imobiliare și mobiliare.

În sfârșit, documentele în chestiune arată de ce eforturile și capitalurile sacrificate în secolul al XIX-lea, de mai multe guverne ale Europei, nu au putut schimba caracterul jidanilor

¹⁶. La curent cu situația din România, autorul vorbește de protestul generației Eminescu-Vasile Conta, în condițiile de după Congresul de la Berlin (1878), când Europa masonică și-a intensificat presiunile pentru abrogarea articolului 7 din Constituție. Acest articol, încă de pe vremea lui A. I. Cuza, îngrădea și reglementa accesul străinilor la drepturi egale cu cele ale Românilor, în România. Aspect prezentat și analizat de G. Panu în *Campanie contra Țărei. Chestia evreiască*. (NER).

Tainele *Kabalului*

și parazitismul lor atât de dăunător popoarelor și țărilor. Publicitatea dată acestor documente, gândurile inspirate de ele au îndemnat, în 1871, autoritățile civile ale provinciilor din nordul Rusiei să suprima instituțiile evreiești ale *Kabalului* și ale tribunalului *Beth-Din*.

Autenticitatea acestor documente este atestată de vechimea hârtiei pe care au fost scrise, de uniformitatea scrisului notarului care le-a redactat și, în sfârșit, prin mai multe semnături care sunt perfect identice, pe documente cu date diferite. Ordonanțele *Kabalului* sunt redactate între 1794 și 1833, fiind clasate cronologic în *Cartea Kabalului*, în perfectă conformitate cu originalele.

Examenul atent al acestor întrebări și răspunsuri privind reglementarea vieții jidanilor conduce la concluzia că principalul obiectiv al activității *Kabalului*, ca și al actelor ce decurg și o consfințesc este acela de a obține o cât mai mare influență asupra jidanilor ca și asupra creștinilor.

Acte & Documente

Iată actele și documentele importante pe care le-am anunțat și a căror gravă semnificație trebuie prezentată. Ele sunt clasate în *Cartea Kabalului* sub numerele 16, 64, 131, 158.

Documentul nr. 16

Despre regulile ce privesc invitațiile la sărbătorile
de familie

La sărbătorirea ocazionată de tăierea împrejur (circonciziunea) a unui nou născut, pot fi invitați :

- 1). Membrii familiei, până la a doua generație inclusiv.
- 2). Părinții direcți, adică bunicii - tații și mamele tatălui și mamei noului născut, sunt obligați să asiste la petrecere.
- 3). *Gevater-sandak* ("personaj respectabil" care, în timpul circonciziunii, ține copilul pe genunchi).
- 3). Cei trei operatori: *Mobel*, *Forca* și *Macice*.

4). Cel care recită *Rugăciunea deasupra cupei*, după efectuarea operației.

5). Cinci prieteni intimi și un *melamed* (învățător, preceptor).

6). Doi vecini din dreapta și doi din stânga de pe aceeași parte a străzii, plus trei vecini de pe partea opusă a străzii, exact din față.

7). Chiriașii apartamentelor, magazinelor, sau prăvăliilor pot să invite pe proprietarii lor..

8). Asociatul la prăvălie, funcționarii și muncitorii angajați cu anul, bărbierul și croitorul casei pot să fie invitați.

9). Mai pot fi invitați șefii corporației jidovești din oraș, ca și funcționarii municipalității de aceeași religie.

10). Un membru al unei confrerii oarecare are dreptul de a invita pe șeful acelei confrerii.

11). Cei ce deserveșc sinagoga, dacă dispun de un certificat eliberat de *Kahal*, atestând funcția pe care o dețin, pot și ei să fie invitați.

La petrecerile date cu ocazia căsătoriilor se invită, ca și în cazul circumcizionării noilor născuți, toți cei amintiți mai sus. În plus, mai pot fi invitați zece prieteni intimi ai noului căsătorit precum și domnișoarele de onoare ale miresei.

La petrecerile date de cei săraci, cu ocazia nunții sau a circumcizionării, petreceri care nu pot avea loc decât cu ajutorul coreligionarilor bogați, respectarea prescripțiilor de mai sus nu este obligatorie.

Este interzis, sub pedepse cuprinse și explicate prin *herem* (blestem, anatemizare) să se danseze în ziua de sabat, care urmează zilei căsătoriei.

Noul căsătorit nu poate fi sărbătorit decât în urma unei invitații solemne.

Locuitorul unui oraș ce își căsătorește fiul sau fiica într-o altă localitate, și organizează petrecerea de nuntă în afara orașului său, nu poate invita pe nimeni din acest oraș, iar cetățenilor aceluia oraș le este interzis să trimită noilor căsătoriți

Tainele *Kabalului*

droş-geşenke (cadouri de nuntă). Sub pedeapsa de *herem* este interzis şamaşilor (personal administrativ, nu neapărat auxiliar, de pe lângă sinagogă) să invite la petrecerile de nuntă, sau de tăiere împrejur, alte persoane decât cele din registrul parafat şi semnat de *şad-meşamaş-bakil* (unul din notari, jidan din acelaşi oraş), care trebuie să confirme că registrul a fost completat conform prescripţiilor *Kabalului*.

Celui ce organizează petrecerea îi este interzisă invitarea altor persoane decât cele înscrise în registrul respectiv. De asemenea, este interzis oricărei persoane de religie mozaică să vină la petrecerea dată de coreligionarii săi altfel decât invitat şi chemat oficial, prin şamaş.

Nerespectarea prescripţiilor de mai sus este considerată încălcare de jurământ. Cel ce comite această infracţiune, va fi pedepsit prin amendă în bani, pedeapsă de la care nimeni nu se va putea sustrage. Nici prestigiul de care se bucură el sau familia sa, nici un alt considerent nu va fi luat în seamă. Cei ce se vor supune acestor prescripţii se vor bucura de fericire veşnică şi de toate plăcerile. Ei vor fi binecuvântaţi şi se vor bucura de petrecerile date de fiii lor, de nepoţii lor şi de nepoţii nepoţilor lor.

Pace lui Israel ! Să se îplinească voia lui Dumnezeu !

Documentul Nr. 64

Reguli de urmat pentru cei care vor să dea baluri

(Document scris în jargon jidovesc, astfel ca jidovii puţin cultivaţi, ce nu ştiu ebraica, să-l poată totuşi înţelege).

Luni, în ajunul primei zile a lunii *Sivan* 5559, a fost dată următoarea proclamaţie în toate sinagogile :

Ascultă popor al lui Israel ! Şefii şi aleşii tăi, de comun acord cu preşedintele tribunalului *Beth-Din*, au luat decizia următoare :

1). Incepând cu această zi, se interzice celor ce dau o petrecere, cu ocazia căsătoriei sau a tăierii împrejur, să ofere invitaţilor turtă dulce sau rachiu. Se vor servi numai mâncăruri cu carne. Cu toate acestea, celor săraci, dacă vor căpă-

ta o autorizație specială din partea *Kabalului*, li se poate oferi turtă dulce și rachiu, cu respectarea celorlalte prescripții relative la invitații.

2). Sub pedeapsa de *herem*, se interzice, bărbaților și femeilor ca în timpul felicitărilor de *Șalom Zabar* (nașterea unui fiu), în prima sâmbătă după naștere, să guste rachiu, turtă dulce, dulcețuri, prăjituri și alte delicatese. De asemenea, se interzice femeilor să guste astfel de delicatese cu ocazia felicitărilor pentru nașterea unei fete. Se admite excepție pentru cele mai apropiate verișoare. Tot astfel, este interzis vizitatorilor să aducă în oraș astfel de dulciuri. Trimiterea în dar, de către cei care dau petrecerea, a unor astfel de lucruri, este de asemenea interzisă.

3). Se interzic petrecerile în săptămâna precedentă ceremoniei circumciziunii, ca și în cea următoare acesteia. În ajunul ceremoniei se poate petrece și pot fi primiți săracii. Totuși, exceptându-i pe *savari*¹⁷ nimeni nu trebuie să se atingă sau să guste din bucate.

4). Este interzis ca în ziua circumciziunii să fie invitate la cină alte persoane decât nașa, moașa, mama celei care a născut și mama soțului, ca și mama nașei, dacă aceasta din urmă este domnișoară și a fost deja logodită.

5). Este interzisă sărbătorirea cuiva în ziua în care moașa părăsește casa. Invitațiile respective vor fi rezervate pentru ziua ceremoniei.

6). Pentru petrecerile ocazionate de circumciziune, nu pot fi invitate alte persoane în afara celor indicate la articolele 1, 2, 3, 5 ale documentului numărul 16), plus trei *savari*.

7). Pentru petrecerile date cu ocazia nunții, pot fi invitate aceleași persoane, plus un *savar* și domnișoarele de onoare.

¹⁷. *Savari* (ordonatorii petrecerii). La jidani, petrecerile au un aspect original. Fiecare invitat primește o porție din fiecare fel de mâncare. Funcția acestor *savari* se reduce la împărțirea și distribuirea porțiilor mai mari invitaților care se bucură de o mai mare considerație, fie prin funcțiile ocupate, fie prin titlurile lor onorifice, fie prin bogăție. (NA).

8). Șeful populației evreiești din oraș poate invita pe unii din șefii confreriilor.

9). Invitații ce aparțin confreriei funeraliilor pot invita pe șeful acestei confrerii.

10). Logodnicul care vine din altă localitate pentru a se însura în oraș, poate invita pe cel la care a stat înainte de ceremonia căsătoriei.

11). Următorii funcționari ai sinagogii pot fi invitați: rabinul orașului, cantorul și coriștii, cel care recită psalmii, predicatorul sfintei confrerii a funeraliilor și *șulklaper*-ul¹⁸. Cât despre ceilalți servitori ai sinagogii, trebuie să li se dea un bacșiș, dar nu pot fi invitați.

12). Sub pedepsele cuprinse și explicate prin *herem*, este interzis locuitorilor unui oraș să celebreze căsătoria în afara orașului, fără autorizație expresă din partea *Kabalului*, indiferent de faptul că logodnica ar putea fi domnișoară, văduvă sau divorțată. Cei ce vor obține această autorizație nu vor părăsi orașul înainte de a plăti un impozit (*rahaș*) egal cu cel pe care tinerii căsătoriți sunt obligați să-l achite când se căsătoresc în oraș.

13). Este interzis să se facă mai mult de o petrecere, înainte sau după nuntă, fie de soț, fie de soție.

14). Este interzisă invitarea la o petrecere a mai mult de trei muzicanți, în afară de *badhan* (improvizatorul).

15). Este interzis să se dea muzicanților mai mult de trei mese pe zi.

16). Pentru dîneul ce are loc în timpul ceremoniei îmbrăcării miresei, este permisă invitarea unor tineri de ambele sexe.

17). Este interzis ca la banchetul de nuntă să se ofere un dejun compus din plăcintă cu dulcețuri.

¹⁸. *Șulklaper*: cel ce cheamă pe jidani la sinagogă în zilele obișnuite, bătând cu un ciocănel de lemn în obloanele caselor. În zilele de sărbătoare strigă cu voce tare în stradă: *Isșul arein* – jidani ai lui Israel, la sinagogă! (NA).

18). Șeful confreriei *Şive Kirneşim* (de binefacere) poate fi invitat la orice petrecere, băiram sau sindrofie.

Documentul Nr. 131

Prescripții relative la banchet

Sâmbătă, 18 *Sivan*, 5559

Dacă cei care conduc petrecerea dată cu ocazia circumciziei sunt săraci, ei trebuie totuși să invite cel puțin zece persoane, printre care trebuie să fie cantorul și un servitor al sinagogii. Pentru cei ce nu se vor conforma acestor prescripții, cantorul va refuza să rostească rugăciunea de *Govahaman*, care este recitată totdeauna în timpul ceremoniei, iar soțul celei care a născut nu va fi chemat la *Fova* (bucată de pergament pe care sunt scriși diferiți psalmi, și de pe care se citește în timpul ceremoniilor, la sinagogă), după cum se obișnuiește.

Documentul Nr. 158

Despre alegerea personalului unui comitet

Sâmbătă, 21 *Tevet*, 5562

Reprezentanții *Kahalului* și membrii adunării generale au decis să aleagă dintre ei câteva persoane care vor elabora legile referitoare la petrecerile pe care jidanii obișnuiesc să le dea cu ocazia ceremoniilor de nuntă și de tăiere împrejur. Ca urmare, au fost aleși: rabi Moise, fiul lui Ezechiel; rabi Eleazar, fiul lui Iacob; rabi David, fiul lui Segula.

Prescripțiile și regulile elaborate de cei trei, vor fi prezentate pentru a primi confirmarea adunării generale, și vor căpăta din acel moment putere de lege.

**Mijlocitori, comisionari, misiți, samsari și
mecanismul corupției kahalice**

Câteva cuvinte despre agenții mijlocitori sau comisionari, delegați de *Kahal* pe lângă birourile de poliție, administrative, judiciare sau de altă natură, despre influența pe care aceștia o

au asupra jidovilor și a creștinilor, despre stratagemile utilizate de *Kabal* pentru coruperea funcționarilor guvernamentali.

Kabalul desemnează un mijlocitor, *misit* sau *samsar* pe lângă poliție, însărcinat cu supravegherea intereselor jidanilor, cu coruperea și mituirea polițiștilor, cu condiționarea din timp a acestora în vederea oricăror operațiuni viitoare, de natură să favorizeze comunitatea jidovească.

Samsari de acest fel funcționează nu numai pe lângă poliție, ci și în justiție, administrație, cultură, presă, culte, comerț și orice alte domenii de activitate.

În orașele locuite de comunități jidovești importante, întâlnești la fiecare pas un astfel de *samsar-mijlocitor*: în fața magazinelor, în fața hotelurilor, pe stradă, în birourile poliției în cele administrative sau judiciare, în serviciile de recepție ale capilor bisericii, peste tot în cadrul administrației publice, unde se mișcă sau se învârteste ceva

Misiții sau *samsarii-mijlocitori* pândesc cea mai mică ocazie pentru a intermedia vreo negociere, fac tot ce le stă în putință pentru a deveni indispensabili. Ei urmăresc un dublu scop: pe de o parte, interesul lor privat, strict personal, pe de alta, binele comunității jidovești în general.

Samsarii-mijlocitori sunt constituiți în bresle, pe specialități. Unii se ocupă numai de comerț, alții de treburi ecumenico-bisericești, juridice, politice, bancaro-financiare, etc. Unii s-au specializat în procurarea de servitori sau de prostituate, alții negociază căsătorii. Unii pândesc în birourile administrative, alții corup înalții funcționari din justiție sau poliție. Unii urmăresc afacerile privind presa, radioul, televiziunea, alții se ocupă de sport, de religie, diplomație, etc. Fiecare domeniu de activitate își are *samsarii* sau *misiții* săi jidani. Nu este vorba de avocați care dau consultații, care pledează. Aceștia aparțin baroului. *Samsari* sunt numai acei indivizi care, fără nici o școală specială, pe baza unică a unei autorizării sau *împuterniciri kabalice*, se interpun în indiferent ce afacere. Este vorba de o specie unică de parazitism, dacă ni

se permite expresia, care nu se întâlnește decât printre jidani. Ocupația lor principală constă în a căuta solicitanți, a intra cu ei în tratative, a se informa asupra importanței afacerii a cărei soluție se caută, asupra valorii obiectului tranzacției. O dată culese aceste informații, ei se aranjează astfel încât să le fie primită intervenția ocultă în acea negociere, bineînțeles, în schimbul unei retribuții promise, consimțite și adesea efectuate, cel puțin ca scont¹⁹.

Făcându-se necesar celor două părți, se ajunge adesea ca samsarul să se achite de obligații numai din punctul de vedere al interesului său personal. El cere să fie plătit pe măsura dificultăților, pe care adesea el însuși le scornește. Cu cât afacerea se încurcă, cu atât el scoate din asta un mai mare profit. Rezultatul nu-l preocupă decât în măsura în care își umple buzunarele și își mărește influența. Dacă afacerea are loc între un jidan și un goi, treaba va fi soluționată într-un fel. Dacă ea se face între doi jidani, soluția va fi alta. Dacă afacerea este între *Kabal* și un jidan, vom avea o a treia soluție. Dacă este vorba de *Kabal* și un goi, acesta este un caz excepțional în care prevalează spiritul de castă.

Misiunea principală a fiecărui *samsar-mijlocitor* este să noteze cu scrupulozitate prin ce mijloace a ajuns să corupă pe acel *porric* (funcționar politic, administrativ, judiciar, bisericesc, etc.) pe lângă care a intervenit în favoarea solicitantului. Aceste informații scrupulos adunate, sunt depuse la *Kabal*, care intră astfel în posesia mijloacelor de acțiune împotriva

¹⁹. Până de curând, Românii mai de vază, din eşaloanele trei sau patru (ziariști, funcționari din ministere, prelați, profesori universitari), de îndată ce ajungeau la New York telefonau unui domn Pișta Benedikt, al cărui număr de telefon îl primiseră « întâmplător » cu ocazia formalităților pentru viză. Pișta Benedikt îi dirija către un hotel sau altul, unde totul era plătit prin intervenția Sfântului Duh ! Funcție de ceea ce se speră de la ei, beneficiarii acestor dezinteresate drăgălășenii primesc și alte subsidii : bani de buzunar, tichete de metrou, facilități în anumite restaurante, cluburi de noapte, documentație pornografică, pedofilă, etc. (NER).

funcționarului corupt, dacă vreodată respectivul ar înceta să mai danseze după cum i se cântă... Mandatari ai jidanilor, *samsarii* sunt executori ai *Kabalului*, ale cărui instrucțiuni le execută cu sfințenie, mai ales când este vorba de ordonanțe administrative ce privesc corporația jidovească și interesele fundamentale jidovești. Rezultă că afacerile mixte, dintre jidani și goymi, cele care prezintă o oarecare importanță, cum sunt ordonanțele poliției și ale administrației (care, în mod normal, au în vedere respectarea legilor țării), atrag în cel mai înalt grad atenția *Kabalului*. Cea mai puternică pârghie a intereselor lor colective și individuale este corupția, realizată cu ajutorul darurilor, al « atențiilor » și banilor. Corupția este arma lor de predilecție din timpuri imemorabile, jidanii datorând acesteia succese greu de imaginat, pretutindeni în lume.

Sistemul de corupție, cu ajutorul banilor, a funcționarilor însărcinați cu aplicarea legilor țării, ține mai mult de cutumă decât de prescripțiile talmudice. Practica l-a introdus în obiceiurile jidanilor. În acest fel, « poporul ales » și-a înjghebat pretutindeni o existență aparte, în afara legilor țării care îi găzduiește. Se explică astfel, în bună măsură, atât apariția cât și funcționarea statului jidovesc invizibil, în mijlocul societăților aborigene, neștiutoare, nevăzătoare, dispuse a închide ochii și a considera aceste lucruri ca invenții “antisemite”!

Mari miracole s-au realizat și se realizează zilnic prin puterea acestui irezistibil sistem, răspândit de mâini abile și exersate, vast păienjeniș deasupra unei țări întregi. Astfel jidanii au reușit să anuleze toate măsurile autorităților civile și administrative pentru protejarea populației indigene împotriva activităților lor pernicioase. În timp foarte scurt, jidanii ajung pretutindeni să-și însușească toate capitalurile, să-și creeze o poziție dominantă în multe privințe, să câștige o influență decisivă asupra muncii milioaneilor de neștiutori, asupra tuturor bogățiilor țării în care trăiesc.

Cu ajutorul *samsarilor* și *Kabalului*, jidanii îndepărtează orice concurență din partea populației indigene, atât în comerț cât și în industrie sau alte domenii, chiar și în acele

meserii care nu pretind o muncă extenuantă, cum ar fi croitoria, tapiseria, tinichigieria²⁰, etc.

Altfel spus, în mâinile samsarilor jidani²¹ mita a devenit toiagul magic care altădată transforma mările în deșert și scoate apă din stâncă. Cu diferența că acest toiag a trecut azi în mâinile *Kabalului* și a furnicarului de mijlocitori ce sunt sloboziți, ca o haită, pe urmele oricărei afaceri.

Tabloul schițat aici despre strania invazie a parazitismului jidovesc a fost descris și în alte moduri. Literatura, dramaturgia au abordat pe larg acest subiect. Personaje ca Shylock sau Gobsek întâlnim nu numai la Shakespeare sau la Balzac.

Până acum, nu a fost însă dezvăluită natura raporturilor acestor samsari cu *Kabalul*. În ce circumstanțe și în ce proporție este distribuită mita? Care sunt sursele din care *Kabalul* scoate fondurile necesare corupției? Prin ce mâini se face distribuirea acestor fonduri? De unde emană ordonanțele care motivează și reglează această distribuție ce are ca țintă binele comun al jidanilor? De la rabini. De la *Kabal*. De la *Kabalul* suprem, care este statul jidovesc mondial invizibil deocamdată, ca și cel din Sighetul Marmației sau Fălticeni...

Pe cât de bizare și necunoscute marelui public, aceste chestiuni sunt perfect lămurite în *Cartea Kabalului*, prin citarea a douăzeci și șase de acte și documente, conforme cu originalele pe care Brafmann a reușit să și le procure. Am tradus paisprezece din cele mai importante, clasate în cartea

²⁰. Acest text a fost scris cu mai mult de un secol în urmă. *Samsarii* de azi nu se mai ocupă de orice "tinichigierie". Poate doar de carcacele milioanelor de automobile ce se produc în lume, ale vapoarelor și avioanelor ce brăzdează oceanele și văzduhul, ale diverselor gloanțe, bombe și dispozitive de microcipuit, urmărit și ucis oameni de la zece sau douăsprezece mii de metri înălțime (NER).

²¹. *Mijlocitorii* evrei sunt de mai multe feluri: evreul murdar ce te pisează la ușa unui hotel sau restaurant pentru a obține un comision; personajul grav întâlnit la o reuniune serioasă; *mijlocitorul* elegant îmbrăcat în negru cu mănuși albe și ghete vopsite, prezent în aproape toate saloanele, etc. (NA).

amintită sub numerele 4, 17, 21, 33, 37, 156, 159, 260, 261, 280, 282, 283, 284, 285 și pe care le vom reproduce în capitolul VI.

Ultimile cinci documente merită o atenție specială. Ele pun în lumină mijloacele folosite de jidani pentru paralizarea lucrărilor Comisiei instituite de împăratul Rusiei, Comisie ce avea misiunea de a studia problema jidovească în statele imperiului. Aceste documente sunt tot atâtea piese justificative, scoase din *Darea de seamă* a lui Derjavin, scriitor și om politic rus, membru al acestei comisii.

« *S-au țesut în favoarea jidanilor*, ne spune Derjavin²², *tot felul de intrigi, s-au făcut tot felul de demersuri și de oferte seducătoare, pentru a face ca problema jidovească să fie lăsată așa cum se prezenta ea la început, în momentul în care, din ordinul împăratului, a fost instituită comisia. O scrisoare găsită asupra unui jidan din Bielorusia, provenind de la un rabin din această țară și adresată unui influent și bogat jidan din Strasbourg, arată puternica organizare a jidănească și imensele sacrificii financiare pe care Kabalul este gata să le suporte pentru a paraliza, prin toate mijloacele posibile și neonorabile, activitatea comisiei instituite de Majestatea Sa Împăratul ».*

Derjavin povestește că, în acea scrisoare, se spunea că jidanii l-au blestemat, considerându-l ca cel mai mare dușman și persecutor al lor. Asupra sa au aruncat *berem* (blestem) care este repetat în toate sinagogile din lume, căroro *heremul* le-a fost comunicat. Pentru a întoarce această afacere în avantajul lor, adică să se păstreze statu quo-ul în problema jidovească, ovreii din Rusia și din alte țări au cotizat, au trimis sute și mii de ruble argint și aur, pentru câștigarea de partea lor a tuturor celor coruptibili, pentru îndepărtarea din comisie a dușmanului lor de moarte, procurorul general Derjavin. Dacă aceste mijloace vor fi insuficiente pentru îndepărtarea din comisie a lui Derjavin, se va folosi otrava sau orice alt mijloc pentru a-l face să dispară pe marele așa zis persecutor și dușman al poporului lui Israel. Jidanilor din Petersburg, însărcinați cu uciderea lui Derjavin, li s-a fixat un

²². Derjavin, *Dare de seamă și Insemnări*, Moscova, 1860, p. 796. (NA).

termen de șase ani, în acest scop. În așteptare, cu ajutorul banilor care nu lipsesc, trebuiesc câștigate puternice influențe, pentru întârzierea rezolvării problemei jidănești, orice speranță într-o soluționare avantajoasă fiind iluzorie câtă vreme Derjavin va face parte din comisie. Pentru a sprijini eforturile comitetului jidovesc din Petersburg de a împiedica și a încurca rezolvarea problemei jidovești, comisia instituită de împărat va primi scrisori în toate limbile și din toate țările, redactate de cele mai pătrate scâfârlii jidovești. Scrisorile acestea vor aborda chestiunea jidovească și vor arăta maniera în care ea trebuie rezolvată în Rusia. Problema este într-adevăr gravă pentru jidani, fiind vorba de o persecuție antisemită strigătoare la cer! Comisia instituită din ordinul Împăratului vrea să le ridice dreptul lor inalienabil de a vinde rachiu în cârciumile din orașele mici și din sate, unde arta de a-i abrutiza pe țărani prin beție și prin falsificarea băuturilor alcoolice a devenit cea mai productivă afacere ovreiască.

După scurtă vreme, continuă Derjavin, Înalta comisie împărătească a fost inundată de un potop de memorii, broșuri și alte scrieri, ba în proză, ba în versuri, când în franceză, când în germană sau engleză, toate având aceeași unică și singură țintă : să arate că singura soluție a problemei jidovești din Rusia constă în a-i lăsa pe jidani, în continuare, să-i alcoolizeze pe mujici. Aceste memorii, broșuri și scrieri au făcut, din ordinul împăratului, obiectul unui scrupulos examen²³.

²³. Nu întâmplător ultimii patru, poate chiar ultimii cinci țari au pierit asasinați de jidani. Lui Nicolae al II-lea, țarul răsturnat de liberalo-bolșevici, i-a fost ucisă întreaga familie, inclusiv medicul personal, alți prieteni și fideli. S-ar fi întâmplat oare astfel de grozăvii dacă, în loc să-și piardă vremea cu proza și versurile jidovești în diverse limbi, Împăratul ar fi dat ordin să fie aruncată pe foc hârțogăria jidovească și să li se refuze sau restrângă dreptul lor inalienabil de a otrăvii lumea cu alcool și alte droguri ? (NER).

În timp ce comisia își vedea de treburile, un evreu numit Notko (care a știut să câștige încrederea lui Derjavin printr-un aparent acord cu ideile acestuia în problema jidovească și prin prezentarea unui plan de creare a unor fabrici în care jidanii să își poată câștiga existența prin muncă), vine într-o zi și-i face lui Derjavin, în semn de simpatie și devotament, la mare taină, următoarea propunere confidențială: « *Nu veți putea niciodată contrabalansa puterea și influența de care beneficiază poporul ales. Sunt autorizat să vă ofer 200 000 de ruble, bani peșin, în schimbul angajamentului că nu vă veți opune concluziilor colegilor dumneavoastră în problema jidovească. Vă sfătuiesc sincer să acceptați oferta, să stați liniștit. Usturoi nu mâncați, gura nu vă miroase !* ».

Acceptarea propunerii reprezenta pentru Derjavin o triplă trădare: trădarea propriei conștiințe, trădarea intereselor nefericiților țărani ruși, trădarea încrederii acordate de suveran !... Refuzul ar fi făcut ca opoziția sa să nu aibă nici o șansă de reușită! În fața acestei alternative, a luat decizia de a se adresa direct împăratului, de a-i expune deschis cum stau lucrurile în problema jidovească, cu speranța ca împăratul, lămurit de fidelitatea și loialitatea sa, să-i acorde sprijinul și protecția în această delicată chestiune.

În primul moment împăratul a fost foarte afectat de aceste triste dezvăluiri. Ulterior însă, la stăruința lui Derjavin de a obține un răspuns care să-i poată servi ca regulă de conduită, împăratul s-a mulțumit să-i spună, cu oarecare tulburare : « *Așteptați, așteptați! Vă voi spune mai târziu când și cum trebuie să procedați* ».

Împăratul a reținut scrisoarea pe care Derjavin i-a arătat-o, în care era vorba de acel milion de ruble destinat coruperii membrilor comisiei și de atentatul împotriva vieții acestuia de pe urmă. Gestul împăratului era justificat de necesitatea de a stabili, prin serviciile secrete, autenticitatea scrisorii.

După această conversație, Derjavin a rămas convins că, de acum înainte, împăratul va fi neîncrezător în oamenii din anturajul său, oameni accesibili cadourilor fiilor lui Israel. Totuși, prin relațiile de familie care îl legau pe împărat de

contele Valer, fiul lui Alexandru Zubow, contele a fost pus la curent cu întreaga afacere. Pe de altă parte, contele Valer era prieten cu un oarecare Speranski, director general în ministerul de interne, om prin care gândea, vedea și acționa însuși ministrul Koczubei. Contele Zubow l-a pus la curent pe Speranski cu detaliile problemei jidovești, aflate din chiar gura suveranului. Speranski însă era vândut trup și suflet jidanilor, prin intermediul unui speculant numit Peretz, cu care, în văzul lumii, trăia în intimitate, chiar în casa acestuia. În loc să propună un ucaz sever, care să lichideze toate afacerile necinstite ale jidanilor, comisia a hotărât să mențină situația existentă, să confirme dreptul ovreilor de a vinde rachiu în cârciumile din orașele mici și din sate.

Derjavin însă nu a fost prezent la ședința în care a fost luată această hotărâre de către membrii prezenți. Rezoluția adoptată neîndeplinind cea mai importantă formalitate, adică unanimitatea, a rămas lovită de nulitate și astfel problema nu a putut fi soluționată. De atunci, împăratul l-a primit pe Derjavin cu o evidentă răceală. În privința scrisorii luate, sub pretextul de a o supune verificării poliției secrete, nu numai că nu a dat nici un ordin în sensul dorit de Derjavin, dar chiar a evitat să mai discute despre ea.

Un proiect de rezoluție a problemei jidovești, redactat de Baranov și adnotat de Derjavin, a fost înmânat lui Speranski, care l-a modificat complet conform opiniilor sale personale, cu eliminarea obiecțiunilor lui Derjavin, al cărui nume nici măcar nu figura în ucazul dat de împărat, alături de ceilalți membri ai comisiei.

Derjavin, aflând concluziile aceluia raport, i-a spus în glumă lui Baranov: « *Iuda l-a vândut pe Cristos pentru treizeci de piese de argint. Dumnezeuastră, pentru cât ați vândut soarta nefericiților ruși ?* » Baranov i-a răspuns zâmbind: « *Pentru 30 000 de ducați dați fiecărui membru al comisiei, cu excepția mea. Proiectul redactat de mine a fost complet reformulat de Speranski, a cărui necinste este notorie* ».

Alte Acte & Documente

Iată documentele și actele anunțate. Ele confirmă cele spuse.

Documentul Nr. 4

Despre gratificațiile destinate sergenților de poliție
și subalternilor acestora

Sâmbătă, secția *Noah*, 5555

Reprezentanții *Kabalului* au decis să li se acorde o gratificație de o rublă-argint pe zi, pentru durata scursă de la intrarea lor în funcțiune, fiecăruia dintre cei trei sergenți de poliție. Această sumă trebuie să fie înmănată în secret, fiecăruia separat, de către jurați jidani, banii provenind din impozitul pe măcelărie.

Documentul Nr. 17

Ordonanță a *Kabalului*

Ca urmare a noii legi privind recensământul populației, așa cum o indică conturile cârciumilor ce vând rachiu, *Kabalul* și Adunarea generală au decis să aleagă unsprezece membri de încredere care să urmărească pas cu pas operațiunea efectuată de creștini, pentru a înlătura, dacă va fi nevoie, pagubele ce ar putea rezulta pentru cauza generală jidovească. Cheltuelile necesare se vor obține prin subscripție generală.

Documentul Nr. 2

Cadouri pentru autoritățile creștine ale orașului

Marti, secția celor cinci cărți, *Șelab* 5555

Reprezentanții *Kabalului*, recunoscând nevoia de a se face cadouri șefilor acestui oraș, au decis ca fondurile ce vor avea această destinație să fie furnizate de măcelari, care sunt debitori ai comunității evreiești, prin contribuția pe care o datorează ca urmare a concesiilor făcute lor pentru dreptul de a tăia animale. Suma destinată cumpărării acestor cadouri va

fi vărsată *șamașului*, care va ține socoteala tuturor cheltuielilor efectuate.

Documentul Nr. 33

Joi, secția celor cinci cărți, *Noah* 5555

Reprezentanții *Kabalului* au decis să consacre suma de o sută de ruble-argint pentru cumpărarea de orez și alte cereale, a căror destinație este deja prevăzută, plus cincizeci de ruble-argint destinate secretarului guvernatorului, pentru servicii aduse jidanilor.

Documentul Nr. 37

Miercuri, secția celor cinci cărți, *Vaicei* 5558

Reprezentanții *Kabalului* au autorizat casieria *Kabalului* să furnizeze banii necesari pentru a sărbători, printr-un dejun fastuos, cu cele mai bune vinuri, pe judecătorii tribunalului creștin care trebuie să dea verdictul în afacerea muncitorilor jidani.

Documentul Nr. 156

Ordonanță relativă la încasarea sumelor necesare cadourilor ce trebuie făcute șefilor autorităților creștine, cu ocazia sărbătorii Crăciunului

Sâmbătă, 21 *Tevet*, 5562

În vederea cheltuielilor pentru darurile ce trebuie oferite autorităților creștine cu ocazia Crăciunului, se ordonă percepteurului secret al jidanilor să folosească toate mijloacele ce-i stau în putere, pentru a vărsa la casieria *Kabalului* restanțele impozitului pe dobândă.

Documentul Nr. 159

Ordonanță relativă la revizuirea ce trebuie să se facă jidanilor de către autoritățile creștine

Miercuri, 23 *Tevet*, 5562

Având în vedere nevoia de bani pentru a îndulci consecințele reviziei ce se va face anumitor jidani de către auto-

Tainele *Kabalului*

ritățile creștine, *Kabalul* ordonă ca această sumă să fie prelevată din fondurile impozitului pentru carnea *cașer*, deja perceput de multă vreme, în prezent disponibil în casieria *Kabalului*. Reprezentanții *Kabalului* și ai tribunalului *Beth-Din* sunt de acord să interzică folosirea acestor bani pentru alte scopuri decât cel amintit.

Documentul Nr. 260

Despre ajutorul bănesc dat vânzătorilor de rachiu în timpul procesului lor cu antreprenorii și furnizorii de băuturi

Miercuri, secția *Matat-u-Mese*, 28 *Tamuș*

Reprezentanții *Kabalului* au decis să vină în ajutorul vânzătorilor de rachiu în procesul lor cu producătorii de băuturi spirtoase, furnizându-le banii necesari pentru apărarea intereselor lor. În consecință, fondurile necesare pentru completarea sumei de o sută de ducați, care trebuiau să asigure impozitul pentru iluminare, conform legii lui Behaltart, vor fi adunate și înmânate vânzătorilor de rachiu pentru nevoile lor prezente.

Documentul Nr. 261

Despre vânzarea, în favoarea lui Ițhik, fiul lui Gherșom, a dreptului de exploatare a spitalului și a pieței alăturate acestuia, proprietate aparținând călugărilor catolici

Documentul confirmă cele spuse mai înainte, care vor fi discutate pe larg în capitolele ce urmează. Din acest act rezultă că jidanilor li se vinde, de către *Kabal*, *bașaka* și *meropie*, adică dreptul de a exploata proprietățile creștinilor și persoanele acestora. Nici un alt jidan, în afara celui care a obținut aceste drepturi de exploatare, fie el din aceeași localitate, fie din orice altă parte a globului pământesc, nu poate și nu trebuie să se bucure de acest drept. În felul acesta, Adunarea generală a autorităților jidovești prezente în Camera *Kabalului*, a hotărât în unanimitate ca vinderea dreptului de exploatare a spitalului și a terenului alăturat, proprietate ce aparține călugărilor catolici, să fie acordat unui jidan.

Joi, ajun de lună nouă, *Aera*, 5562

Reprezentanții *Kabalului* și Adunarea generală, compusă din toate autoritățile jidovești din oraș, au decis : dreptul de exploatare a spitalului și a pieței alăturate acestuia, proprietate situată la una din extremitățile străzii *Kaidany* și care aparține

călugărilor catolici, este vândută lui Ițhik, fiul lui Gherșom. Este vândut, de asemenea, aceluiași Ițhik, fiul lui Gherșom, dreptul de a exploata piața ce aparține municipalității, situată în imediata apropiere a proprietății sus-amintite.

Acest drept de exploatare a proprietăților creștinilor este vândut numitului Ițhik, descendenților săi și împuterniciților acestora, din centrul pământului și până la cel mai înalt nor din cer, fără ca nimeni să poată vreodată să conteste acest drept al lor, pentru achiziționarea căruia Ițhik a plătit la casieria *kabalului* prețul convenit.

În consecință, acest drept este inviolabil pentru eternitate. Numitul Ițhik poate dispune de el cum va dori, adică să-l revândă, să-l amaneze sau să-l doneze oricui va voi, să dispună de el după bunul său plac. Dacă Ițhik se înțelege cu municipalitatea și obține autorizația de a ridica unele construcții în piața pentru care a obținut de la *Kabal* dreptul de exploatare, el va putea construi case sau orice fel de clădire, fie din lemn, fie din piatră, fie din cărămidă. Dacă guvernul va lua în stăpânire aceste terenuri pentru a construi acolo cazărmi sau orice alte edificii publice, este interzis cu desăvârșire oricărui alt jidan să contracteze vreun angajament oarecare cu guvernul. Numai Ițhik, fiul lui Gherșom, va avea dreptul de a intra în tratative cu guvernul pentru adjudecarea lucrărilor. Este, de altfel, în mod expres interzis oricărui alt ovrei să ia pentru sine vreun comision. Numai Ițhik, fiul lui Gherșom, va putea deveni mijlocitor al guvernului sau al municipalității, pentru tot ce privește terenurile asupra cărora a cumpărat dreptul de exploatare.

Cerem *kabalurilor* din întreaga lume să protejeze drepturile căpătate de Ițhik, fiul lui Gherșom, pentru el, pentru descendenții săi și pentru împuterniciții acestora. Fiecare *kabal* și fiecare tribunal *Beth-Din* vor pune sub urmărire orice individ ce va împiedica exercitarea deplină a acestui drept, îl va trata ca dușman și-l va forța să plătească pagubele produse de amestecul său. În cazul că tribunalul *Beth-Din* și *Kabalul* negli-

Tainele *Kabalului*

jează să urmărească pe delicvent și să-l constrângă să plătească despăgubiri pentru pierderile provocate lui Ițhik, fiul lui Gherșom, sau descendenților săi, *Kabalul* va fi obligat să ramburseze din fondurile sale, în cel mai scurt timp, toate daunele suferite de Ițhik, fiul lui Gherșom, urmașilor sau împuterniciților acestuia.

Acest act de vânzare se transmite tuturor sinagogilor de pe fața pământului, spre luare la cunoștință.

Documentul Nr. 280

Despre problema care îi interesează pe toți
jidanii ce trăiesc în Rusia

Sâmbătă, prima zi din *Tevet*, săptămâna
de după adunarea *Mikoe*, 5562

La adunarea generală extraordinară și în prezența tuturor membrilor *Kabalului*, ca urmare a veștilor neliniștitoare sosite din capitală, vești ce anunță că soarta jidanilor din întreg imperiul rus a fost încredințată unui număr de cinci mari personaje de la curtea din Petersburg,

Că celor cinci li s-au dat puteri depline să decidă, după bunul lor plac, în favoarea sau în defavoarea ovreilor din această țară,

S-a hotărât ca o delegație compusă din câțiva israeliți, dintre cei mai învățați, să fie trimisă la Petersburg, cu misiunea de a se arunca la picioarele împăratului (fie-i gloria eternă) pentru a-l ruga cu umilință să nu permită introducerea nici unei inovații în viața jidovilor, care îi sunt cei mai fideli supuși. Acest demers, pe cât de important pe atât de indispensabil, va prilejui mari cheltuieli pentru donații, cadouri și alte mijloace de corupție. Pentru subvenționarea acestor cheltuieli, vor trebui mari sume de bani. Membrii *Kabalului*, autoritate jidovească supremă, au hotărât să fie perceput de la fiecare ovrei un impozit extraordinar, numit « *impozit pentru atenții* », care este calculat astfel :

1) Din capitalul în monedă, marfă sau creanțe asigurate prin ipotecă, pe care îl posedă fiecare ovrei, se va plăti 0,5 %.

2) Din proprietățile imobiliare, fiecare proprietar ovrei va plăti 0,25 %.

3) Din diferite alte venituri, cum sunt chiriile etc. se vor plăti 10 %.

4) Tinerii căsătoriți, rămași alături de părinții lor, vor plăti 1 % din valoarea bunurilor ce le aparțin.

Fiecare jidov trebuie să facă, sub jurământ, evaluarea averii sale, din care va plăti procentul indicat mai sus. Dacă totuși unii oferă 50 de ducați pentru acest impozit, ei vor fi scutiți de jurământ fără să se mai verifice dacă procentul stabilit pentru capitalul de care dispun depășește suma de 50 de ducați, care vor fi depuși imediat.

Printre cei însărcinați cu luarea jurământului și cu perceperea impozitelor pe care jidovii trebuie să le plătească comunității israelite, șase membri vor supraveghea perceperea acestui important impozit. Cei șase membri vor obține din partea *Kahalului* puterea de a folosi, dacă va fi nevoie, toți slujitorii *Kahalului*, care, în acest caz, trebuie să se supună orbește ordinelor lor.

Documentul Nr. 281

Despre impozitul destinat să paralizeze proiectul guvernului
privitor la jidani

Miercuri, a patra zi a lunii *Tevet*, săptămâna după adunarea *Vaigab*, 5562

Intrucât cei șapte delegați, aleși dintre cele mai importante notabilități jidovești, trebuie să meargă în curând la Petersburg, pentru a implora pe Majestatea Sa Impăratul și a-l ruga să nu schimbe nimic din poziția ocupată în prezent de ovreii din Rusia, și întrucât pentru acest important și urgent demers trebuie bani și iar bani, adunarea marelui complet al *Kahalului* a hotărât cele ce urmează:

Crearea unui impozit extraordinar, în valoare de o rublă-argint pe cap de locuitor ovrei. Acest impozit va trebui vărsat *Kahalului*, fără deosebire de sex și de vârstă.

Tainele *Kabalului*

Micile orașe și districte trebuie să verse în casieriile sinagogilor de care aparțin banii rezultați din impozitul numit « *impozit pe dobândă* », care a fost hotărât în ședința de sâmbăta trecută, prima zi a lunii *Tevet*, săptămâna după adunarea *Mikoe*. Casieriile sinagogilor trebuie să trimită acești bani vistieriei generale a *Kabalului*. Se va respecta obligația ca rublele-argint trimise de fiecare sinagogă să corespundă totalului indivizilor populației jidovești aparținătoare respectivei sinagogi. De exemplu, dacă populația ovreiască se compune din o mie de indivizi, inclusiv femei și copii, sinagoga aceluia oraș trebuie să trimită casieriei *Kabalului* o mie de ruble-argint.

Cât despre locuitorii orașului unde își are sediul *Kabalul*, ei trebuie să verse, cu scrupulozitate și sub jurământ, impozitul pe dobândă, în mâinile casierului însărcinat cu încasarea acestui impozit extraordinar. Acest casier este bogătașul Wolf, fiul lui Hirș, demnitar cunoscut și respectat, asistat în ținerea evidențelor și în păstrarea actelor și documentelor relative la acest impozit, de foarte-bogatul Aizik, fiul lui Iudel.

Casierii și delegații sinagogilor din districte, la sosirea în orașul nostru, vor putea, în cadrul adunării generale și cu consimțământul *Kabalului*, să-i schimbe pe cei șapte împunterniciți să meargă la Petersburg, în care caz tot ei îi vor înlocui cu alții. De asemenea, ei pot schimba pe casier și pe cel însărcinat cu completarea registrelor.

Documentul Nr. 282

Ordonanță privitoare la paralizarea proiectului
guvernului referitor la ovrei

Sâmbătă, a șaptea zi a lui *Tevet*,
după adunarea *Vaigab*, 5562

La ședința extraordinară a adunării generale și a marelui complet al *Kabalului*, a fost făcut public următorul aviz : orice individ ce aparține populației ovreiești, care până marțea viitoare nu va vărsa partea sa din impozitul pe dobândă (decretat de *Kabal* în vederea trimerii la Petersburg a șapte dele-

gați, pentru paralizarea acțiunii guvernului privitoare la ovreii din Rusia), va fi considerat de societatea jidovească renegat, nedemn de milă, va fi persecutat și rău tratat de toți fiii lui Israel, va fi pasibil de amenzi în bani și de alte pedepse.

S-a decis, de asemena, să nu se între în tratative cu cei ce refuză să presteze jurământ pentru evaluarea averilor, criteriu de stabilire a părții de impozit ce revine fiecăruia. Impozitul este deja ordonat de precedentele decizii, ce scutesc de jurământ doar pe cei care au depus cincizeci de ducați. Proprietarii ce vor să conteste la tribunalul *Beth-Din* decizia *Kabalului* referitoare la impozitul de 10% pe chiriile pentru magazine și apartamente, pe care ei îl consideră excesiv, sunt preveniți că avocații *Kabalului* vor fi bogătașul Wolf, fiul lui Hirș, și Aizik, fiul lui Iudel. Reclamanții trebuie să se prezinte în fața tribunalului *Beth-Din* cel mai târziu în ziua de mâine. După acest termen, plângerile lor și consecințele ce decurg din ele vor fi considerate nule și neavenite.

Documentul Nr. 284

Privitor la cărciumi și la vânzătorii de rachiu

În aceeași ședință s-a discutat problema cărciumilor ținute de ovrei și cea a furnizorilor de băuturi. S-a decis că orice jidan care face o afacere cu acești furnizori va fi la cheremul a șapte vânzători stabiliți de *Kabal*, care îl vor urmări cu persecuțiile lor, îi vor provoca necazuri, amenzi și tot felul de neajunsuri. Puterea celor șapte vânzători aleși va fi egală cu cea a Adunării generale.

Documentul Nr. 285

Despre posturile ce trebuie ținute

Martți, a zecea zi a lui *Tevet*, 5562

Conform ordinelor celor șapte delegați, a fost făcută următoarea proclamație: « *Se ordonă post negru tuturor ovreilor în general, fără exceptarea femeilor și copiilor, în zilele de : luni 16, joi 19 și 23 ale lunii Tevet. Acest post trebuie ținut cu strictete ca marele post*

Tainele Kabalului

Efișii. El are ca obiectiv primirea rugăciunii pentru reușita demersurilor ce trebuie făcute de cei șapte delegați la Petersburg, obligând pe toți evreii să se adune la marea sinagogă pentru a se ruga împreună ca proiectul guvernului, ce atârână deasupra capetelor lor, să fie deturnat.

Ovreii care, până la acele zile de rugăciune, nu vor achita impozitul menit să paralizeze proiectul guvernului relativ la problema jidovească, vor fi persecutați prin toate mijloacele posibile. Pe lângă amenzile pe care le vor suporta, vor fi respinși din sânul societății evreiești în orice ocazie ».

Despre « cașer », « tref » și implicațiile acestora

Să pătrundem acum în anumite particularități esențiale ale moravurilor evreiești. Vom vorbi despre :

- 1) Abatoarele evreiești, despre cașer și despre tref.
- 2) Influența exercitată de instituțiile cașer și tref asupra vieții ovreilor.
- 3) Impozitul, numit impozitul localului, pentru carnea cașer.
- 4) Folosirea acestui impozit.
- 5) Protecția acordată de guvernul imperial rus autorităților evreiești pentru perceperea acestui impozit.

În toate orașele mari și mici în care se instalează jidovimea, aceasta construiește pe cheltuială proprie un abator. Aici, măcelarii ovrei sacrifică animale cu coarne sau din alte specii, cu a căror carne obținută într-un anumit fel și denumită « cașer », se hrănesc ovreii, aleșii lui Dumnezeu. Carnea respinsă, denumită « tref », va fi vândută creștinilor. Carnea considerată « cașer », de către religia iudaică, este dăătoare de viață. Dimpotrivă, carnea considerată « tref » este simplă mortăciune, din care cauză trebuie vândută *goymilor*, mortăciuni și animale cu chip de om. Iată de ce *kabalul* sfătuiește pe ovreii de pretutindeni să pună mâna și să monopolizeze comerțul de carne.

În afara acestei chestiuni de salubritate și de nutriționism, mai mult sau mai puțin demnă de crezare (căreia iudaismul îi

acordă statut de sfințenie prin calificarea unei cărni ca nefiind « *cașer* » câtă vreme ea nu a fost obținută de la un animal tăiat de un măcelar evreu, într-o clădire care să aparțină exclusiv evreilor) mai există una, de un interes mult mai mare. Este vorba despre “dreptul” *kabalului* de a controla și a percepe un important impozit pe vânzarea cărnii « *cașer* », control imposibil fără un abator aparte. Acest impozit, mare și foarte productiv, este destinat, în multe ocazii, să aplaneze dificultățile și să învingă rezistențele întâmpinate în realizarea scopului pe care poporul lui Israel l-a urmărit din totdeauna.

Jidanii nu mănâncă altă carne decât cea obținută de la un animal tăiat de un « *șobet* »²⁴. Se știe, de asemenea, că ovreii nu mănâncă anumite animale, interzise de Talmud. Din cele 56 de capitole pe care Talmudul le consacra definirii manierei în care animalul trebuie pregătit și sacrificat, pentru a se obține carne « *cașer* » (capitole ce numără 642 de paragrafe, înscrise în culegerea talmudică de legi *Șulhan aruh iore dea*), am ales unele pe care le-am considerat demne de a fi reproduse textual. În primul rând, paragrafele 10 și 11 din capitolul 1, relativ la felul cum trebuie tăiat un animal a cărui carne, declarată « *cașer* », urmează să fie consumată de ovrei. În aceste paragrafe este prescrisă ascuțirea perfectă și pe toată lungimea sa a cuțitului folosit de *șobet*, fără nici o știrbitură și foarte bine lustruit. Dacă acest cuțit nu îndeplinește calitățile amintite, carnea animalului devine « *tref* », deci nu va putea fi consumată de ovrei. În consecință, carnea considerată improprie consumului jidovesc, va fi vândută creștinilor²⁵. De altfel,

²⁴. Cel ce execută sacrificiul ritual, care a studiat și aplică în toate detaliile, sub strict control rabinic, prescripțiile *Talmudului* privitoare la pregătirea pentru sacrificiu și sacrificiul efectiv al animalelor și păsărilor. (NER).

²⁵. Înțelegem mai bine acum rațiunea programelor “umanitare”, ale țării bogate, prin care acestea se îngheșuie să ajute țările slab dezvoltate, din lumea a III-a. Pe de o parte, este vorba de vânzarea, pe cât posibil, a alimentelor (nu numai a cărnii!) considerate « *tref* » (există rețele de magazine numite TREF !), pe de altă parte, suntem în fața unei competiții pentru acapararea de cobai umani, pe care se experimentează

numai dacă cuțitul folosit îndeplinește toate condițiile amintite când se execută operația, și își păstrează calitățile și după terminarea acesteia, carnea este declarată « *cașer* ». Dacă în timpul operației, cuțitul suferă o știrbitură sau o degradare oarecare, carnea animalului tăiat devine « *tref* ».

Paragraful 7, capitolul 18, spune: « *Dacă lama cuțitului este perfect egală, fără nici o știrbitură și perfect curată, chiar dacă nu este bine ascuțit, șohetul îl poate folosi la tăierea animalului iar carnea rezultată poate fi declarată cașer, chiar și atunci când operația durează o zi întreagă, cu condiția, totuși, ca, după operație, cuțitul să-și păstreze același aspect ca înainte de folosire* ».

Cu toate acestea, trebuie recunoscut că, în ciuda prescripțiilor bizare și adesea de neînțeles ale Talmudului, operațiunea executată de șohet se face în general cu o îndemânare extraordinară. Preparativele în vederea ei sunt sălbatic și revoltătoare. Animalul de sacrificat este supus la tot felul de chinuri, până nu mai este capabil să opună nici o rezistență. Chinurile nu încetează decât atunci când animalul martirizat, pierzând dorința de viață, încetează să miște. Atunci șohetul, rade părul care acoperă locul unde trebuie făcută incizia și taie rapid jugulara, cu multă îndemânare, astfel încât animalul să nu-i poate deteriora cuțitul prin vreo mișcare oarecare. Dacă așa ceva s-ar întâmpla, conform instrucțiunilor talmudice menționate, carnea ar fi declarată « *tref* ».

Acesta e doar unul din aspectele problemei cărnii « *cașer* » și « *tref* », aspect ce constituie pentru ovrei cauza unor foarte nobile scrupule, a unor docte și savante dezbateri academice. Pentru creștini, nu contează dacă animalul a fost tăiat cu un

anumite alimente ! Cobaii umani cei mai ieftini, disciplinați și entuziaști se găsesc în România. Cei din Africa, deși mai numeroși, sunt reticenți, indisciplinați, inconsecvenți. Nu poți fi siguri pe ei, pe experiențele realizate în Africa. Africanul renunță ușor la carnea primită “cadou” din partea Occidentului. El are la îndemână un vânat îndestulător, fructele ce cresc singure și la tot pasul ! Cobaiul de la etajul trei sau patru, din Bercești sau Dămăroaia, este unul sigur în raport cu africanul care, conștient sau nu, depinde mai mult de Dumnezeu din cer decât de poporul “ales”, ce dumnezeiește pe pământ !

cuțit sau altul, atâta timp cât este sănătos, iar carnea are un gust bun. Latura cu adevărat păgubitoare pentru creștini, care rezultă din respectarea unor reguli privitoare la constatarea caracteristicilor jidănești de « *cașer* » sau de « *tref* », este următoarea : animalul a fost tăiat după toate regulile și condițiile privind cuțitul, comportamentul, preparativele, etc. Cu astea însă, suntem abia la început. *Șohetul*, cu mânecile suflecate, procedează la a doua operație, care constă în inspecția scrupuloasă a viscerelor animalului ucis. Operația este executată, punct cu punct, conform indicațiilor Talmudului privind arta veterinară. Dacă visceralele animalului nu se prezintă cum trebuie, carnea este declarată « *tref* » și se pune deoparte, pentru a fi vândută și experimentată pe creștini și pe alte categorii de goymi.

Defectele cărnii, care o fac să fie considerată « *tref* », sunt de opt feluri, după cum urmează: *Derus*, *Necuba*, *Habeza*, *Netula*, *Kenra*, *Nevela*, *Pesuka*, *Hebura*²⁶.

Derus se referă la animalul rănit de un alt animal, sălbatic sau nu.

Nekuba înseamnă găsirea unei răni pe pielea corpului, traiecul intestinal, vasele limfatice, ficat sau inimă.

Habeza : este vorba de animalul ce prezintă un defect din naștere la plămâni.

Netula : animal bolnav de ficat.

Pesuka : animal cu fractură de coloană vertebrală.

Hebura : animal ce prezintă o anomalie la coloana vertebrală, fără urmele unui accident efectiv.

Cele opt defecte²⁷ reprezintă înalta și suprema știință a cărnii *tref*. Dumnezeu însuși, când ezită între un cotlet în sânge și un biftec cu sos tartar, cere sfatul celor doi sau trei rabini și șoheti, de care nu se desparte nici în somn !

²⁶. *Șulban arub iore dea*, cap. XXIX, despre *Tref*. (NA).

²⁷. Deși vorbește de opt defecte posibile ale cărnii animalului sacrificat, autorul nu explică decât șase, omițând să ne vorbească de « *Kenra* » și de « *Nevela* », aceasta de pe urmă fiind parțial explicată mai departe (NER).

Motivele pentru care carnea și alte alimente pot fi declarate *cașer* sau *tref* sunt discutate frecvent de savanții ovrei, interpretate de maniere diferite, adesea contradictorii.

Se înțelege de ce ovreii se arată atât de fuduli, refuzând să mănânce carne de la creștini. Ei știu bine că, în majoritatea cazurilor, este vorba de carne *tref*, considerată de ei mortăciune (*nevela*), respinsă ca atare și vândută creștinilor.

Această practică a putut fi tolerată datorită ignoranței în care Biserica menține pe creștini de două mii de ani. Cunoașterea misterelor religiei iudaice, a regulilor talmudice privind alimentele *cașer* și *tref*, nu este o simplă curiozitate intelectuală ci un important element de igienă publică !

Ar trebui întrebați promotorii liberalismului, ce proclamă de la înălțimea tribunelor publice și a catedrelor universitare egalitatea tuturor religiilor, ce cred ei despre vânzarea cărnii stricate celor de religie creștină. Este un lucru loial și cinstit, sau escrocherie ? Cu toate acestea, practica amintită este perfect justificată din punctul de vedere evreiesc. Legea Talmudului confirmă (Capitolul XIV) ceea ce Moise predica jidovilor în deșert : « *Nu vă este permis să mâncați mortăciuni, dar vă este permis să le vindeți străinilor ce trăiesc printre voi* ».

În afara acestor două operații principale care cuprind, cum am putut să ne convingem, o serie de detalii mărunte, mai sunt încă altele, nu mai puțin minuțioase, care se referă la felul cum trebuie hrănit animalul destinat sacrificării, la separarea sângelui din carnea menită să fie declarată *cașer* și la multe altele ce sunt încredințate unui alt însărcinat special, numit *menckevi*, diferit de *șobet*.

Am făcut o scurtă trecere în revistă a operațiilor reglementare și a practicilor de care depinde carnea *cașer*, operații și practici care sunt tot atât de stânjenitoare și de incomode pentru ovrei pe cât sunt de dăunătoare creștinilor.

Punerea în practică a regulilor ce ordonă jidanilor să nu mănânce decât carne *cașer*, nu este rezultatul fanatismului jidovesc, cum tind să creadă în general creștinii. Respectarea strictă a acestor reguli se datorează permanentei supravegheri

pe care o exercită agenții și slujitorii *Kabalului*, ca și mijloacelor folosite de acesta pentru aflarea fiecărui dumat de carne consumată de populația evreiască. Pe de altă parte, cum infracțiunile la legea privind carnea *cașer* și *tref* atrag pedepse, persecuții și amenzi, arme teribile la dispoziția *Kabalului*, toate acestea au o eficacitate infailibilă asupra contravenienților, care, de frica *heremului*, respectă, de voie-de-nevoie, legea cărnii *cașer* impusă despotice de către *Kabal*.

Documentele clasate în *Cartea Kabalului* sub numerele 148 și 149, reproduse textual în capitolul VIII, dau o idee asupra manierei în care *Kabalul* înțelege să aplice pedepse și persecuții jidanilor refractari. Nu mai amintim aici de *herem*, despre care vom vorbi pe larg în capitolele următoare.

S-a văzut că legea asupra cărnii *cașer*, prescrisă de Talmud și sever impusă de *Kabalul* fiecărei localități, este respectată de populația jidovească mai mult de frica pedepselor și persecuțiilor *Kabalului*, decât din fanatism religios. Severitatea *Kabalului*, în respectarea acestei legi, este ușor de explicat.

Dacă într-adevăr *Kabalul* este o instituție sau o autoritate impusă prin Talmud populației evreiești, este firesc ca el să țină la respectarea strictă a legii privind carnea *cașer*. Această lege, mai mult decât oricare alta, separă pe jidani de omenire. Iată motivul pentru care ea trebuie păstrată intactă. Grijă *Kabalului*, în această privință, este cât se poate de firească. Instituție rabinică și sanhedrinică prin excelență, *Kabalul* este interpretul fidel al Talmudului în fiecare localitate populată de jidani. *Kabalul* însă știe din experiență că jidanii nu respectă cu strictețe această lege atunci când, plecați de acasă, scapă de sub controlul și supravegherea agenților săi. Știind acest lucru, *Kabalul* nu contează pe fanatismul religios al jidanilor și nu lasă acestora nici un fel de libertate de acțiune. Unii ovrei preferă să cumpere și să mănânce carne *tref* (totuși, nu, chiar pe cea considerată de măcelarii jidani ca nesănătoasă), carne ce nu este supusă enormului impozit perceput de *Kabal* pentru carnea *cașer*, cu toate că acest impozit este folosit în

multe împrejurări pentru păstrarea intactă a legilor Talmudului. Dacă această instituție a *Kabalului* s-ar mărgini numai la a recomanda una sau alta, am avea de-a face cu o construcție fără temelie sigură. Cunosând importanța acestei legi, pentru a-i menține intactă influența asupra vieții particulare a jidovilor, fiecare *kabal* supraveghează respectarea sa cu o rigiditate fără egal.

Din tot ce s-a spus până aici despre *cașer*, este ușor de înțeles de ce *Kabalul*, chiar în localitățile cu număr redus de jidani, construiește pe cheltuiala sa o clădire destinată abatorului și de ce arată atâta interes în privința comerțului cu carne. De asemenea, se poate înțelege de ce acest comerț trebuie supravegheat de atâția funcționari și împovărat de un impozit strivitor. Se înțelege la ce pot servi ceremoniile bizare și inexplicabile practicate în măcelăriile evreiești.

În *Cartea Kabalului* a lui Brafmann se găsesc patruzeci și șase de acte și documente privind acest aspect al vieții jidanilor. Vom reproduce două, clasate sub numerele 148 și 149, ele fiind cele mai interesante. Principalul obiectiv al ordonanțelor citate este să păstreze principiile Talmudului. Dacă vom adăuga că impozitul pe carnea *cașer*, numit « *impozit pe local* », este folosit pentru plata tuturor celor aflați în slujba acestei instituții, ca și pentru fondurile necesare mituirii funcționarilor guvernamentali (cum am văzut din documentele citate la capitolul IV), vom înțelege că această instituție, fiind totuși o grea povară pe capul jidanilor, deși utilă intereselor lor generale, este extrem de dăunătoare pentru creștini. Stricta respectare a legii *cașerului* paralizează toate proiectele de reformă ale guvernelor europene referitoare la problema evreiască, reforme care ar fi salvatoare pentru creștini.

Jidanii din Rusia (țară care din cele mai vechi timpuri este roasă de cangrena corupției funcționarilor guvernamentali) cu abilitatea ce îi caracterizează, au reușit să obțină garantarea impozitului pe carnea *cașer* prin chiar legislația țării. Aplicarea legii ovreiești a *cașerului* este încredințată chiar funcționarilor

guvernului. Lucrurile s-au aranjat atât de bine încât autoritățile țariste supraveghează respectarea strictă a legii iidovești a *cașerului*. Atât de bizară și de ieșită din comun, această contradicție este motivată de *Kabal* astfel :

« Neavând încredere în forța noastră morală, care ar trebui să servească la menținerea unei instituții atât de importante cum este legea cașerului, prescrisă de Talmud de o manieră atât de specială, și prevăzând circumstanțele în care aceia dintre coreligionarii noștri ce nu vor să respecte amintita lege (încălcare pentru care merită dojană și pedeapsă din partea Kabalului) se pot adresa autorităților ruse pentru a căuta protecție împotriva pedepselor Kabalului, am făcut tot posibilul să introducem în legile civile ale Rusiei un capitol referitor la perceperea impozitului pe carnea cașer, pentru a asigura executarea sa chiar de către autoritățile țării ».

Se poate ghici că introducerea acestei prevederi în legislația țaristă nu a dat prea multă bătaie de cap *Kabalului*, căci nu a fost necesar decât ca autoritățile ruse să fie convinse că impozitul, numit impozit pe local, face populația ovreiască să-și plătească impunerea pe care orice guvern o pretinde supușilor săi, indiferent de religie. Iată termenii în care *Kabalul* a convins guvernul rus să includă legea evreiască a cărnii *cașer* în propriile sale legi :

De multă vreme ovreii plătesc în Rusia *impozitul pe loca*²⁸, perceput pe carnea *cașer*. El este destinat îmbunătățirilor ce pot fi introduse în folosul acestei populații, de exemplu: construirea de școli ovreiești acolo unde se simte nevoia acestora, pentru a se asigura încasarea impozitelor datorate guvernului de către populația evreiască, pentru a proteja și a ajuta autoritățile civile și militare să perceapă acest impozit care se plătește după cum urmează : pe fiecare animal tăiat în abatoarele evreiești, a căror carne este *cașer*; pe fiecare pasăre tăiată și destinată, de asemenea, să fie *cașer*; pe fiecare livră de

²⁸. Supliment la cap. CCLXXXI, legea asupra impozitelor, art. 1 și 8 (NA)

carne *cașer* vândută ovreilor; pe amenzile pe care trebuie să le plătească cei ce nu respectă cu strictețe legea *cașerului*, conform prescripțiilor Talmudului. În timpul operației executate de măcelării ovrei, prin sacrificarea animalelor sau păsărilor a căror carne va deveni *cașer*, trebuie vegheat ca instrumentele și ustensilele folosite să fie conforme cu prescripțiile Talmudului, lucrare ce se certifică de rabin²⁹. Poliția din orașe și din sate, ca și autoritățile civile trebuie să sprijine cererea legală a întreprinzătorilor evrei, pentru perceperea *impozitului pe local*, cât mai strict și mai fără întârziere, de la cei care cumpără carne *cașer* pentru a o consuma³⁰.

Legea *cașerului* se află sub protecția guvernului țarist, devenit astfel susținătorul acestei instituții eminentemente iudaice și care, după cum am spus, separă și mai mult populația jidovească de cea creștină. Această lege nu întâlnește nici o opoziție în Rusia. În privința răspunsului la întrebarea ce avantaj poate avea guvernul rus prin protejarea impozitului pe carnea *cașer*, iată ce putem spune: restanțele datorate de populația ovreiască din gubernia Vilnius se ridicau, în 1869, la enorma sumă de 93 368 ruble-argint iar cele datorate de populația jidovească din gubernia Minsk atingeau, în 1868, 341 097 ruble-argint. În total, pentru cele două gubernii, suma exprimată în franci, ajungea la două milioane și jumătate de franci grei (2 537 860 franci).

Protejând perceperea impozit pe carnea *cașer* și încredințând autorităților civile executarea lui, guvernul rus cauzează mari neajunsuri populației creștine sub aspectul igienei, făcând ca aceasta să consume carnea respinsă de jidani. Or, în anumite cazuri cel puțin, această carne poate fi vătămătoare. Pe de altă parte, guvernul favorizează și încurajează pe ovrei să paralyzeze și să se opună oricărui proiect de reformă privitor la populația ovreiască răspândită pe întreg teritoriul. Proba acestei anomalii ne-o dau documentele reproduse la sfârșitul capitolului precedent: extrasele din darea de seamă a

²⁹. Supliment la cap. CCLXXXI, art. 33 al legii impozitelor (NA).

³⁰. Supliment la cap. CCLXXXI, art. 57 al legii impozitelor (NA).

lui Derjavin și cele din ordonanțele *Kahalului* ce urmează acestui capitol. Vom reveni asupra acestui subiect.

Despre tribunalul *Beth-Din*, despre *herem* și despre *persecutorul secret*

Iată documentele clasate în *Cartea Kahalului* sub numerele 148 și 149. Le prezentăm pentru a veni în sprijinul afirmațiilor de mai sus.

Documentul Nr. 148

Despre reglementările pentru asigurarea autorității tribunalului judiciar evreiesc *BETH-DIN*, care, ca urmare a delictelor și contravențiilor comise de coreligionarii noștri, riscă să-și piardă orice influență, ferească-ne Dumnezeu de asta!

Aceste reglementări au fost discutate și aprobate de Adunarea generală compusă din toate autoritățile jidovești, altfel spus de reprezentanții orașului, de membrii *Kahalului* în mare complet, de membrii tribunalului *Beth-Din*, pentru a asigura judecăților efectuate de acesta din urmă putere executivă asupra tuturor ovreilor.

1) Dacă un jidan este citat de trei ori de *șamaș* (slujitorul sinagogii) să se prezinte în fața tribunalului *Beth-Din* pentru a da declarații într-o chestiune ce îl privește, și el nu răspunde acestor apeluri, ca și în cazul când nu se supune judecății înseși a aceluiași tribunal în respectiva afacere, se va pronunța împotriva sa *herem*. Șefii și reprezentanții orașului aprobă dinainte expresiile folosite de tribunalul *Beth-Din* în formularea *heremului*, care va fi lansat împotriva vinovatului de către notar. Șamașul va trebui să proclame că *heremul* a fost aprobat de toate autoritățile ovreiești reunite (“*Begascomus alufei veroznie hakahal*”).

Dacă un astfel de *herem* nu dă rezultatele așteptate, tribunalul *Beth-Din* va încheia un proces verbal, semnat de toți

membri săi, îl va înregistra în *pinkes* (registru documentelor). Șamașul înregistrează și el acțiunea în *pinkesul Kabalului*, apoi se consultă cu *persecutorul secret* (perceptorul), *neigah gamel*, asupra a ceea ce trebuie făcut cu vinovatul care nu și-a modificat atitudinea după ce a fost pus sub *herem*. Ceea ce va recomanda persecutorul secret, va trebui respectat cu strictețe de șamaș.

Dacă cel vinovat este un om ce dispune de putere, care poate fi periculos sau poate provoca neajunsuri *Kabalului*, tribunalul *Beth-Din* se va înțelege cu inspectorul însărcinat cu încasările lunare și cu doi reprezentanți dintre cei mai experimentați (nici un membru al *Kabalului* sau al autorității judiciare ovreiești nu își poate declina participarea), pentru a se lua în comun o hotărâre, care obligatoriu va deveni executorie.

2) Dacă cel asupra căruia s-a lansat *herem* persistă trei zile în refuzul său și nu-și onorează obligațiile, tot avutul său, mobilier și imobiliar, ca și poziția avută în sinagogă, vor fi declarate ca *hafker* (disponibil pentru primul solicitant venit) de către tribunalul *Beth-Din*. Din acel moment, toate despăgubirile datorate tribunalului *Beth-Din* trebuie achitate din averea vinovatului, căci întreaga sa avere va fi vândută prin estimare (în absența vinovatului). Ceea ce va rămâne după plata despăgubirilor către tribunalul *Beth-Din* va intra în vistieria *Kabalului*. Dacă, cu toate acestea, unii creditori ai vinovatului ridică reclamații, acestea vor fi soluționate prin ordonanțele și judecățile tribunalului *Beth-Din*³¹.

3) Când într-un proces oarecare una din părți cheamă în judecată cealaltă parte în fața tribunalului *Beth-Din* și în instanță nu sunt prezenți decât trei judecători, aceștia trei sunt obligați să înceapă imediat instruirea procesului fără nici o întârziere pe motivul că tribunalul nu ar fi complet. Nu se fac excepții de la această regulă decât atunci când este vorba

³¹. Acest document a fost tradus textual din *Cartea Kabalului*. Vânzarea despre care este vorba se limitează la dreptul de exploatare a proprietății jidanului vinovat, cum se procedează și în cazul creștinilor. (NA).

de o afacere extrem de importantă, la care trebuie să ia parte toți membrii tribunalului. Este de dorit ca toate aceste procese să fie soluționate cât mai curând posibil. Reprezentanții *Kahalului*, ca și ceilalți *daianimi* (judecători), sunt obligați să accepte și să aprobe tot ceea ce au hotărât cei trei judecători, fără dreptul de a face observații sau de a se opune. Dacă una din părți, nemulțumită de hotărârea dată de cei trei judecători, se adresează altui judecător în recurs, nimeni nu are dreptul să dea curs acelei cereri.

4) Dacă reclamantul, adică cel care a intentat acțiunea, obligă partea adversă să se prezinte în fața unui tribunal creștin, el va fi chemat prin *herem* în fața tribunalului *Beth-Din*. Mai întâi va fi avertizat că atât *Kahalul* cât și tribunalul *Beth-Din* îl vor obliga la plata tuturor cheltuielilor și pagubelor provocate părții adverse prin acest proces. Apoi că, în plus, va avea de suportat întreaga răspundere ce decurge din *herem*, răspundere impusă în vederea susținerii și respectării autorității judiciare evreiești.

5) Este interzis oricărui ovrei să servească de martor celui ce citează un jidan în fața altui tribunal decât *Beth-Din*. Dimpotrivă, se ordonă oricărui jidan să fie martorul coreligionarului la ananghie în fața unui tribunal creștin.

6) Dacă reclamantul posedă o poliță din partea pârâtu-lui, el poate chema în judecată pe adversarul său în fața unui tribunal creștin, în situația că acesta nu s-a supus hotărârii luate de tribunalul *Beth-Din*.

7) Dacă vinovatul își recunoaște vina și se supune deciziei tribunalului *Beth-Din*, înainte ca afacerea să fie transmisă persecutorului secret, tribunalul poate anula *heremul* lansat împotriva lui, cu condiția de a obține din partea acestuia garanția supunerii sale totale în fața deciziilor viitoare ale tribunalului *Beth-Din*. Dacă totuși afacerea a fost comunicată persecutorului secret, anularea *heremului* nu poate fi acordată decât cu asentimentul *Kahalului*, a tribunalului *Beth-Din* și a tuturor autorităților evreiești reunite în adunare generală.

Tainele *Kabalului*

8) Slujitorii sinagogii (șamași), trebuie să se întâlnească o dată pe lună pentru a desemna dintre ei un *persecutor secret*, ce va jura solemn că nu va cruța pe nimeni, nici chiar rudele sale cele mai apropiate; că, totodată, conform instrucțiunilor primite de la predecesorii săi, va face tot ce-i stă în putere pentru a susține și a face să fie respectat sfântul tribunal *Beth-Din*, instituit prin Talmud. În plus, el trebuie să jure că nu va divulga secretul alegerii sale în această funcție.

Documentul Nr. 149

Despre datoriile și mijloacele ce trebuie folosite de persecutorul secret pentru a zdrobi și a învinge rezistența celor ce nu se supun tribunalului evreiesc Beth-Din

1). Cel lovit de *herem* va fi eliberat din toate funcțiile *Kabalului* sau ale confreriei (*hevra*).

2). Este obligatorie excluderea sa din toate confreriile.

3). Nu va fi admis la *Fova besamindraș*³², nici în preajma locurilor unde sunt celebrate alte sfinte ceremonii. Cu atât mai mult, nu trebuie lăsat să se apropie, în calitate de cantor, de locul unde se face rugăciunea. Ii este interzisă cumpărarea de onoruri, iar rugăciunea comună nu poate fi întreruptă sau oprită de acesta³³.

4). Cel pedepsit nu poate fi invitat la nici o adunare generală și la nici o petrecere particulară. Cel care îl invită devine, la rândul său, pasibil de *herem*.

5). Nimeni nu trebuie să închirieze celui lovit de *herem* o locuință, sau un alt loc, unde acesta ar putea practica un comerț oarecare. Totuși, aranjamentele anterioare pronunțării *heremului* trebuie respectate cu strictețe. Soția celui pedepsit nu poate fi admisă la ceremonia de purificare în *mikve* și, se înțelege de la sine că, în clipa supremă, toate

³². Ceremonia *Fova* va fi descrisă într-un capitol următor. (NA).

³³. Dacă un evreu a fost lezat în interesele sale sau în demnitatea sa de un alt evreu sau de o confrerie și nu i s-a dat satisfacție pentru ofensa primită, el se duce la sinagogă, la *Besamindraș*, și întrerupe rugăciunea până ce i se dă satisfacție. (NA).

relele vor cădea ca trăznetul asupra celui vinovat. *Upșito șebiam pokadai in flkadolof vastci.*

6). Dacă vinovatul profesează o meserie oarecare, este interzis oricărui ovrei să-i ofere de lucru în acea meserie.

7). Dacă un părinte a promis de soție pe fiica sa celui asupra căruia s-a pronunțat *herem*, acestui părinte îi este permis să rupă înțelegerea și să nu-și țină promisiunea, fără ca pentru aceasta să fie obligat la plata unei despăgubiri, după cum se obișnuiește în astfel de cazuri.

8). Se dă voie oricui să strige la sinagogă că cel vinovat a mâncat *tref*, că nu a respectat postul, sau să i se aducă alte acuzații, chiar neadevărate, pentru a întărâta fanatismul populației evreiești și pentru ca cel vinovat să fie expus tuturor persecuțiilor posibile.

Toate acestea au fost decise în unanimitate de Adunarea generală compusă din membrii *Kahalului* și ai tribunalului *Beth-Din*, apoi aprobat de marele rabin Garof Gagadol. Toți au semnat sub prestare de jurământ, pentru ca acestea să fie respectate cu sfințenie.

Cele scrise mai sus trebuie citite cu atenție. Atât pentru a ne face o idee despre poziția unui ovrei ce se află sub influența imediată a *Kahalului*, ca și despre raporturile acestuia din urmă cu autoritățile locale și despre valoarea pe care o poate avea mărturia unui jidan supravegheat de *Kahal*.

Confrețiile jidovești

Trecem la confrețiile jidovești. Care sunt raporturile lor cu *Kahalul*? Ce influență exercită aceste confrerii asupra jidanilor și asupra creștinilor?

Nu există societăți jidovești în care să nu găsim câteva confrerii și nu vom găsi ovrei care să nu aparțină uneia dintre acestea.

Influența acestor confrerii pe plan social general ca și pe acela al vieții private a fiecărui jidan, atât sub raport moral cât și material, este foarte mare și foarte importantă. Ca să folosim o comparație sugestivă, confreriile sunt arterele societății ovreiești, în timp ce *Kabalul* îndeplinește funcția inimii. Cel care nu a pătruns în intimitatea vieții ovreilor și nu cunoaște mijloacele artificiale folosite de aceștia pentru a se introduce în diversele societăți creștine sau de altă credință, nu va putea observa în întreaga ei amploare legătura misterioasă ce înlănțuie într-o atotputernică și invizibilă corporație jidovii răspândiți pe întreaga planetă.

Cartea Kabalului a lui Brafmann tratează această chestiune în toate detaliile posibile. Amintim doar această interesantă latură a vieții ovreilor, oprindu-ne asupra unora din aceste confrerii :

- Confreria Talmudului (Savanta).
- Confreria de binefaceri.
- Confreria meseriașilor.
- Confreria religiei.
- Confreria funeraliilor.

Există și alte confrerii, împărțite într-o infinitate de sub-confrerii locale. Toate sunt intim legate între ele prin drapelul național al Talmudului, pe care îl servesc cu fidelitate, secundând instituția *Kabalului*, de care depinde existența lor.

Fiecare confrerie are un șef, un institutor și adesea o casă de rugăciune (sucursală a sinagogii principale). Altfel spus, fiecare confrerie este o *locotenență kabalică*, în care cea mai mare parte din membri aparține elitei societății ovreiești. Ea formează o cvasi-legiune de combatanți ce înconjoară și apără drapelul național al Talmudului. Permanent la dispoziția *Kabalului*, când acesta consideră necesar să pedepsească un jidan recalcitrant și să-l supună jugului său apăsător, confreria este, de asemenea, gata să apere prin toate mijloacele un ovrei fidel și supus ordinelor *Kabalului*, când acesta are încurcături cu goymi.

Raporturile acestor confrerii cu *Kabalul* sunt consemnate în 21 de documente și acte publicate de Brafmann în cartea sa. Am extras și am tradus din rusă șapte dintre acestea, clasate sub numerele 7, 8, 14, 59, 79, 82 și 85, pe care le supunem atenției cititorului.

Documentul Nr. 7

Despre întocmirea statisticii populației jidovești
din oraș, după poziția ocupată de fiecare

Miercuri, secția celor cinci cărți

Abro kedosim ina, 5555

Reprezentanții *Kabalului* au ordonat șefilor de confrerii (*gabaim*) să furnizeze cifrele statistice reale asupra membrilor societăților lor. Confreria meseriașilor va trebui să indice contramaștrii de care dispune, fără să menționeze dacă ei aparțin populației ovreiești din oraș sau dacă sunt străini de oraș. Același ordin a fost dat de *Kabal* proprietarilor ovrei sau locatarilor principali din acest oraș, cu domiciliul permanent aici, sau flotanți.

Documentul Nr. 8

Despre alegerea juraților

Pentru a regla problema privitoare la măcelăriile jidovești, rămasă nesoluționată pentru unele confrerii, sâmbătă, după secția *Abro kedosim*, 13 Av, 5555: a) cu asentimentul *Kabalului*, au fost aleși patru șefi de confrerii. Aceștia, împreună cu rabi Samuel, fiul lui J., trebuie să rezolve afacerea dintre *Hevra kadișa* (confreria funeraliilor) și *Hevra șive kirneșim* (confreria celor șapte aleși). În aceeași ședință s-a hotărât ca lui Samuel, fiul lui J., să i se elibereze un certificat de traducător, pentru ca acesta să traducă în rusește câteva decrete ale tribunalului *Beth-Din*. Dacă rabinul și tribunalul *Beth-Din* nu au nimic împotriva, șamașii (notarii *Kabalului*) pot semna acest certificat.

Tainele Kabalului

Documentul Nr. 14

Despre construirea abatorului evreiesc

Sâmbătă, secția celor cinci cărți, *Begaloșo*, 5555

S-a ordonat confreriilor *Hevra kadișa* și *Hevra șive kirneșim* să construiască, pe cheltuiala lor, un abator evreiesc.

Intrucât *Hevra șive kirneșim* s-a retras și ca o consecință a acestei retrageri lucrarea a fost întreruptă, *Kabalul* desemnează pe rabi Avi, fiul lui R., pe rabi Nota, fiul lui D. și pe rabi Samuel, fiul lui G. să încheie socotelile cu confreria care refuză continuarea construcției și să ceară acesteia toate chitanțele privind cheltuielile efectuate până în acest moment. Când aceste socoteli vor fi încheiate, iar delegații vor intra în posesia chitanțelor amintite, ei vor propune confreriei *Hevra kadișa* să cumpere de la *Kabal* dreptul de a continua singură și pe cheltuiala sa construcția abatorului. Cei trei delegați au libertatea și dreptul de a încheia cum vor considera de cuviință socotelile cu confreria care s-a retras. De asemenea, sunt împuterniciți să se înțeleagă cu confreria care ar vrea să continue construcția, așa cum ar face-o cei șapte șefi ai adunării generale. Dacă *Hevra kadișa* dorește să continue amintita construcție și obține autorizație de la delegații numiți de *Kabal*, ea va trebui să îndeplinească toate condițiile prescrise confreriei *Hevra șive kirneșim*.

Documentul Nr. 59

Decizie avertisment

La construirea apartamentului care dă în curtea sinagogii, confreria *Semitat basodim* (confreria de împrumut) nu a îndeplinit condițiile impuse prin autorizația acordată de *Kabal*, construindu-se două ferestre cu vedere spre Casa de rugăciune a *Confreriei funeraliilor* și alte două în partea unde se roagă cei din confreria *Zevah sedec* (a măcelarilor), ceea ce contravine convenției încheiate cu *Kabalul*. Cu toate acestea, în pofida încălcării ordonanțelor *Kabalului*, membrii acestuia

din urmă au decis ca ajutorul în bani, acordat fără dobândă confreriei *Semitat basodim*, să fie menținut, cu condiția ca aceasta să construiască în apartamentul respectiv alte două ferestre cu vedere spre răsărit; în caz contrar, *Kabalul* va retrage ajutorul acordat numitei confrerii.

Documentul Nr. 79

Despre procesul *Kabalului* cu confreria meseriașilor
Sâmbătă, secția *Bogar*

Reprezentanții *Kabalului* au decis să rezolve în mod amiabil conflictul dintre meseriașii jidani și *Kabal*, plătind acestora suma de 200 ruble-argint, pentru a le satisface reclamațiile.

Documentul Nr. 82

Despre drepturile șefilor Confreriei Sfinte
Sâmbătă, secția *Bogar*, 5559

Se acordă șefilor actuali ai sfintei *Confrerii a funeraliilor* drepturile de care dispun cei șapte aleși ai orașului. Pentru tot ce privește numita confrerie, până la noua alegere, toate deciziile luate de actualii ei șefi vor avea aceeași autoritate ca cele luate de cei șapte aleși ai orașului.

Documentul Nr. 85

Circulară trimisă de *Kabal* tuturor confreriilor
Sâmbătă, secția celor cinci cărți *Behukatai*, 5559

Reprezentanții orașului au hotărât să trimită tuturor confreriilor o circulară în care se prevede că, începând de astăzi și până la 18 Av 5560, adică pe durata unui an întreg, se interzice primirea de noi membri, cu excepția copiilor și a adolescenților necăsătoriți.

Este deci interzis șefilor acestor confrerii, numiți pe o perioadă de o lună, să facă demersuri pentru admiterea de

noi membri în confrerii. Se admite o singură excepție pentru confreria *Semitat basodim* (confreria împrumuturilor).

Ceremonia « Alia » și distincția între patricieni și plebei

În ce constă ceremonia *Alia*, ce face distincția între patricieni și plebei ?

Această ceremonie a fost instituită de Ezra³⁴, după alții de Moise însuși. Ea constă în lectura celor cinci *cărți sfinte* și a *Cărții profeților*, lectură care trebuie să se facă în timpul rugăciunii comune³⁵. Lectura trebuie făcută luna, joia și sâmbăta, în fiecare săptămână. Despre nerespectarea acestei reguli Ezra spunea astfel: « *Cel care în cele trei zile indicate, nu va citi cele cinci Cărți sfinte va fi persecutat de îngerul tenebrelor (Satan)* ».

Citirea celor cinci cărți sfinte și a Cărții profeților, a fost introdusă în timpul rugăciunii comune, cu ocazia sărbătorii de lună nouă și a zilelor de post. Executarea acestei obligații este prescrisă de sinagogă tuturor ovreilor, fără excepție. La îndeplinirea numitei îndatoriri sunt obligați atât oficiantul (cohen) cât și asistentul (levi)³⁶, la fel ca oricare alt jidan. Lectura se face obligatoriu după *Sefer Tora* (sul de pergament pe care sunt scrise extrase din Talmud și psalmi). Acest pergament este cel mai sacru obiect din sinagogă. Ceremonia are loc astfel :

După ce s-a recitat rugăciunea *Șemina Ezrei*, cineva din asistență scoate din *kivot* pergamentul numit *Sefer Tora* și îl predă cantorului sau înlocuitorului acestuia. Cantorul, după ce îl primește cu o profundă cucernicie, recită o scurtă rugăciune și se îndreaptă cu solemnitate spre estradă. Credincioșii îl înconjoară și fiecare trebuie să atingă Tora. Pe estradă

³⁴. Kolbo, regula citirii celor cinci cărți sfinte, cap. XV (NA).

³⁵. Talmud, ratatul *Meghila*, pag. XX (NA).

³⁶. Diferența de clasă se menține și astăzi la ovrei. Aceștia se împart în *leviți* și *zarodi*. (NA).

cantorul îi întâlnește pe *segan* sau *gaba* (starostele) și pe șamaș (notarul).

După ce a așezat *Tora* pe masa de pe estradă, cantorul, la un semn făcut de *gaba*, pronunță cântând numele tatălui celui ales să aibă cinstea de a citi primul rugăciunea.

La această invitație, persoana desemnată se ridică de la locul ei și urcă pe estradă ; apoi, așezându-și mâinile pe *Tora*, recită rugăciunea astfel : « *Binecuvântează Iehova care ești binecuvântat ! Iehova cel binecuvântat fi binecuvântat pentru eternitate ! Tu ești binecuvântat, Iehova, rege al creației ; tu, care ne-ai ales dintre toate popoarele pământului și ne-ai dat legi ! Tu ești binecuvântat, mare legiuitor !* ». Credincioșii răspund : « *Amin !* » După care începe lectura celor cinci cărți sfinte. Când lectura se încheie, aceeași persoană care a fost invitată de cantor să urce pe estradă repetă : « *Binecuvântat fi Iehova, care ne-ai dat adevăratele legi sfinte ! Binecuvântat fie Iehova, marele legislator !* ».

În aceasta constă ceremonia *Alia*. În a fi invitat să citești și să reciți rugăciunea, asta însemnând să fi ales să urci pe muntele Sinai, reprezentat în fiecare sinagogă prin estradă, de unde se anunță poporului legile dictate de însuși Dumnezeu.

Cine este în drept să officieze *Alia* ?

Prima *Alia* aparține oficiantului (*koben*, descendent din Aaron); cea de a doua, asistentului (*levi*). Următoarele sunt pentru credincioși. În absența oficiantului (*koben*), prima revine asistentului (*levi*); dacă *levi* este absent și *koben* prezent, acesta din urmă preia primele două. În cazul că absentează atât oficiantul cât și asistentul, *Alile* lor sunt date altor persoane prezente la rugăciune, în ordinea următoare : *Talmudi haban* (învățatul interpret al Talmudului), *parnasimii* (reprezentanții adunării generale), care au dreptul să-și adju-dece de la a treia până la a șasea *Alia*; celelalte *Alia* aparțin credincioșilor prezenți.

În felul acesta, ceremonia *Alia* împarte credincioșii sinagogii în patricieni și plebei, ceea ce adesea dă prilejul unor violente certuri între participanți. Unii din cei ce asistă se simt ofențați că nu au fost invitați să urce pe estradă pentru a recita rugăciunea și a se apropia de *Tora*. Alții pretind că lor li se cuvenea a treia sau a patra *Alia*, în loc de a cincea sau a șasea pe care au obținut-o, și așa mai departe. În fond fiecare ar vrea să aparțină patricienilor. Aceste pretenții provoacă, aproape totdeauna, scandaluri care nu se potrivesc cu atmosfera unui templu destinat sfintei rugăciuni. În ciuda recunoscutei sale autorități asupra tuturor evreilor și a comportamentului său despotice în privința vieții intime a acestora, *Kabalul* nu a reușit să asigure disciplina necesară pe timpul ceremoniei *Alia*.

Despre autoritatea și atribuțiile speciale ale kahalului. Noțiunile de « hazaka », « meropie » și « herem »

Să examinăm următoarele subiecte :

- 1) Autoritatea *Kabalului* în districtul ce-i aparține.
- 2) Regulile *Kabalului* cu privire la permisiunea acordată ovreilor străini de a locui în acel district.
- 3) Vânzarea către ovrei a dreptului de *hazaka* și *meropie*.
- 4) *Heremul* la evrei.

Cuvintele lui Schiller « ovreii s-au constituit ca stat în cadrul celorlalte state », definesc și rezumă istoria vieții jidanilor încă din Egipt, acum 3 600 de ani și până în zilele noastre.

Un stat fără teritoriu fiind ceva fictiv, greu de conceput, cuvintele poetului german au fost considerate, până în zilele noastre, mai curând ca o simplă licență poetică decât ca reflectând fidel o realitate istorică.

În cartea de față, întâlnim la tot pasul acest teritoriu fictiv și insesizabil, care din toate timpurile a fost râvnit de *Kabal* și constituie adevăratul său domeniu, asupra căruia exercită o

veritabilă suveranitate teocratică. În felul acesta, cuvintele lui Schiller capătă valoarea unui adevăr incontestabil.

Iată imaginea pe care ne-o dă legea *Kabalului* despre acest teritoriu, deloc fictiv pentru ovrei. Dimpotrivă, el este cât se poate de real, sub numele de *Heḥcat iṣub*, termen ce trimite la autoritatea pe care și-o atribuie *Kabalul* asupra proprietăților cuprinse în districtul său.

Prin legea *Heḥcat iṣub*, autoritatea *Kabalului* se extinde dincolo de regulile și formele cunoscute ce guvernează conduita unei societăți oarecare. Locuitorii neovrei sunt considerați de ovrei ca locuitorii unui teritoriu liber de orice ocupație anterioară³⁷, iar bunurile, terenurile și proprietățile lor, asupra cărora *Kahalul* își extinde automat puterea sa ocultă, constituie un « *domeniu kabalic* », o bizară formă de proprietate, inexistentă la alte popoare. Această nemaîntâlnită formă de proprietate își are originea în calitatea de « *popor ales* », despre care nu se poate spune că jidanii și-o atribuie în mod dezinteresat! *Kabalului* își atribuie dreptul de a administra întreaga planetă, din centrul pământului până în înaltul cerului. În consecință, el poate vinde oricând terenurile și proprietățile de orice fel ale creștinilor. Problema este găsirea unui cumpărător. Se găsesc însă cumpărători ovrei nu numai pentru proprietățile creștinilor, vândute de *Kabal*, ci și pentru creștinii înșiși, pe care tot *Kabalul* îi vinde ovreiului ce plătește prețul convenit! Lucrul se înțelege dacă ținem cont că, în virtutea calității jidovilor de « *popor ales* », lumea întreagă este o « *palestină* », adică un lac liber, în care nu are voie să-și întindă plasele de pescuit decât cel căruia *Kabalul* i-a vândut acest drept. Ne-o spune atât rabi Kulun, unul dintre cei mai importanți interpreți ai Talmudului, cât și viața, practica și activitatea de zi cu zi a *Kabalului*, după cum vom vedea din cele ce urmează.

³⁷. Proprietățile ce aparțin neovreilor sunt asimilate unui deșert liber, al nimănu. – *Talmud araklat – Baba batra*, pag 59, (NA).

După *Heḥkat işub*, ovreii doritor să locuiască în alt oraș, sau să facă negustorie în orașul său natal ar greși dacă s-ar pune sub protecția legilor țării respective. El ar eșua, dacă nu ar obține mai întâi permisiunea *Kabalului* din localitatea sa de origine, ca și pe cea a *Kabalului* din localitatea în care dorește să se instaleze.

Codul de legi evreiești, *Hoșen hamispat*, se pronunță astfel pentru acest caz : “În timpurile de azi, de când suntem obligați să trăim în directă dependență de națiunile creștine și pe un teritoriu limitat, unde sunt situate locuințele ovreilor din marile orașe, s-ar putea întâmpla ca, în cazul unor tulburări, un ovrei venit din altă localitate, nefiind la curent cu secretele comunității locale, să denunțe fără să vrea fapte ce trebuie să rămână necunoscute creștinilor.

Kabalul are dreptul de a închide poarta oricărui ovrei străin de districtul al cărui reprezentant și săpân absolut este el și numai el. Pentru a ajunge la acest rezultat, *kabalul* poate folosi toate mijloacele de care dispune, inclusiv influența administrației locale a goimilor. Negustorilor în trecere le este permisă o ședere temporară. Este interzis unui ovrei să-și fixeze reședința într-un alt oraș decât cel în care s-a născut, fără o autorizație formală din partea *kabalului* aceluia oraș. Se admite o singură excepție de la această regulă, în favoarea învățatului interpret al legii Talmudului (*Talmudi habam*), căruia îi este permis să se fixeze unde dorește.

Din cele relatate până aici, se poate vedea că ovreii se supun numai de formă legilor țării în care locuiesc și că sunt constrânși la supunere totală și fără posibilitate de apel în fața conducerii lor dictatoriale, reprezentată în fiecare oraș, ținut, provincie sau țară de către *Kabal*.

Să trecem acum la vânzarea proprietăților creștinilor, pe care o face *kabalul*, în folosul ovreilor. Aceste proprietăți, țară după țară și popor după popor sunt considerate ca un ocean liber, dar nu al nimănui ci al *Kabalului*, în care poate pescui numai cel care a cumpărat acest drept de la *Kabal*.

Pentru cei neinițiați în secretele tenebroase ale *Kabalului*, această vânzare este o enigmă inexplicabilă. Să presupunem că, în conformitate cu atribuțiile pe care și le arogă, *Kabalul* vinde ovreiului « A » proprietatea unui creștin « B », proprietate care, conform legilor țării respective, aparține în mod inviolabil acestuia de pe urmă. Vânzarea se face, se înțelege, fără știrea nici consimțământul adevăratului proprietar. Se pune următoarea întrebare : ce profit obține ovreiul « A » din dreptul asupra proprietății, vândut lui de *Kabal*, drept pentru care a plătit suma convenită ? Creștinul « B » nu va ceda proprietatea sa ovreiului « A » pentru motivul că acesta a fost investit de *Kabal* cu un pretins drept de proprietate, iar *Kabalul*, în ce-l privește, nu are puterea de a-l expropria pe creștinul « B ». Ce a cumpărat deci evreul « A » și pentru ce a vărsat el în casieria *Kabalului* prețul achiziționării proprietății ce aparține creștinului « B »?

Evreul « A » a cumpărat de la *Kabal* ceea ce se cheamă « *hazaka* », adică dreptul exclusiv de a exploata proprietatea individului « B », el fiind sigurul ovrei care poate închiria casa acestuia și exercita acolo un comerț ; numai el poate subînchiria altor ovrei părți din proprietate, pe care el nu le folosește ; el poate, de asemenea, împrumuta cu dobândă pe proprietarul legal și pe ceilalți locatari ai casei ; în fine (așa cum specifică actul de vânzare eliberat de *Kabal*) el are dreptul de a folosi toate mijloacele posibile și imaginabile pentru a deveni cât mai curând veritabilul stăpân al proprietății, al cărui drept de exploatare l-a cumpărat³⁸.

Când *Kabalul* vinde dreptul de *meropie*³⁹, adică dreptul de a exploata un individ neovrei ce nu dispune de nici o proprietate, actul de vânzare spune că numai cumpărătorul are dreptul de a percepe dobândă neovreiului a cărui exploatare i-a fost vândută, că este interzis unui alt ovrei de a intra,

³⁸. Vezi actul cu nr. 261, reprodus în cap. VI, (NA).

³⁹. *Meropie* înseamnă textual individ neevreu (NA).

indiferent în ce fel, într-o afacere cu acel individ ; că numai cel care a cumpărat acest drept poate și trebuie să inventeze mijloacele de a încurca situația acelui individ, pentru a-l duce cât mai rapid posibil la ruină și la dezonoare ; căci proprietățile goymilor și goymii înșiși sunt *hefker*, după legile jidănești, adică bune, respectiv buni de a fi exploatați până la ruină.

Iată legile din *Heḥkat iṣub*, după Talmud, din care Brafmann citează în *Cartea Kabalului* treizeci și șapte de acte și documente, din care noi am extras și tradus pe cele mai importante, clasate sub numerele 22, 23, 57, 77, 100, 101, 102, pe care le vom găsi în capitolul XII, ca și actul nr. 261, deja citat în capitolul VI.

Aceste acte și documente ridică vălul care, de atâtea secole, ascunde ochilor lumii secretele impenetrabile ale regatului lui Israel. Ele luminează întrucâtva profunda obscuritate în spatele căreia se ascunde iudaismul. Pentru prima oară în istorie *Heder kabal* (*Cancelaria Kabalului*) iese din întunecimile sale subterane, dezvăluindu-se ca o organizație statală secretă, căreia, în toate țările și din toate timpurile, i-a fost și îi rămâne supusă orbește populația ovreiască.

Marea putere de care dispune *kabalul* și ale cărei efecte ies la iveală prin straniile sale ordonanțe (precum cele deja citate mai înainte, cele ce apar în acest capitol și cele ce urmează) are de ce să-l mire pe cititor. Ea pare aproape de necrezut prin îndrăzneala și calculul diabolic pe care se sprijină și de care face uz la tot pasul.

Antrenamentul îi dotează pe acrobați cu o asemenea suplețe încât, dacă nu vezi cu proprii tăi ochi, imaginația refuză să conceapă că așa ceva este posibil. Exercițiul subtilității, practicat de *Kabal* de secole și milenii, l-a făcut atât de abil încât nu îi este dificil să-și atingă ținta când vinde unui ovrei proprietatea unui neovrei. Înțelegem mai bine astfel de ce anumite « exproprieri » sau « naționalizări » se produc așa cum se produc, de ce altele nu se produc de loc. De ce cutare industrie, altă dată înfloritoare, cutare flotă sau cutare mare

combinat industrial pentru fabricat oțel sau substanțe chimice este cedat, de un așa numit oficiu de privatizare pentru suma ridicolă de un leu, sau un dolar! Oficiul de privatizare sau oricum s-ar numi organismul creat pentru ca astfel de matrapazlăcuri să poată avea loc, nu este altceva decât o *instituție kahalică*. În cei douăzeci ani care au trecut de la lovitura jidovească de stat din decembrie 1989, întreaga fostă « proprietate socialistă de stat » și întreaga, practic, « proprietate cooperatistă », de pe vremea celor 45 de ani de comunism, au fost lichidate prin *sistemul kahalic* descris aici sub numele de *bazaka*.

Kahalul respectă acest principiu pe cât de simplu, pe atât de infailibil: că este mai ușor și mai sigur să prinzi cu undița, pe rând, câte un singur pește, decât să pui mai multe cârlige și să te expui astfel ca firul să se rupă prin supraîncărcare. Urmând acest sistem din timpuri imemorabile, el atacă pe fiecare creștin, fiecare țară separat. S-a ajuns astfel ca în anumite orașe din nordul Moldovei, Maramureș, litoralul Mării Negre, în București sau în alte orașe mari, în domenii precum băncile, finanțele, comerțul și chiar presa sau cultura, ovreii să facă și să desfacă practic totul. Românii au ajuns sclavi în țara lor. Numai umbra spinului, la ușa creștinului! Copiii și nepoții noștri termină facultatea la București, Cluj sau Iași, spre a putea apoi culege căpșuni în Spania, tăia lemne în Canada, spăla vase la Paris ori New York, ucide patrioții afgani sau irakieni ce-și apără sărăcia, nevoile și neamul contra imperialismului kahalic rafinat în distilerile americane.

Se întâmplă foarte rar ca un atac lansat de *Kahal* împotriva unui creștin să nu se încheie în favoarea autorității jidovești. *Kahalul* nu riscă niciodată nimic. Presupunând că un evreu, după ce a cumpărat de la *Kahal* dreptul de *bazaka* sau de *meropie*, în graba sa de a-i jupui pe cei asupra cărora a căpătat drepturile amintite, folosește mijloace ilegale și prea brutale ce cad sub incidența justiției țării. *Kahalul*, chiar și în acest

caz, lansează în ajutorul aceluia evreu o haită de mijlocitori, despre care am vorbit în cap. VI, înarmați cu daruri și cu martori falși, care pot, conform legilor evreiești, să jure strâmb în fața tribunalelor creștine. Ce poate face creștinul, neștiutor și singur, în războiul înverșunat pe care i-l declară o întreagă populație evreiască, reprezentată prin *Kabal*?

Dacă în raza districtului său, *Kabalul* nu întâlnește nici un obstacol serios la impunerea evreilor pentru comerț, industrie și oricare altă ramură de producție, este cunoscută abilitatea sa de a face ca o parte a acestui impozit să fie suportată, indirect, de populația creștină și să intre în vistieria sa. Aceasta pare mult mai dificil decât să bagi intrigi și să acționezi din umbră conform unor calcule tenebroase. În acest caz s-ar părea că drumul de urmat este mai puțin favorabil clandestinității. *Kabalul* nu se lasă însă stânjenit de astfel de probleme minore. Am văzut în capitolul II, felul în care *Kabalul* a știut să condiționeze autoritățile rusești, făcând din ele un auxiliar pentru încasarea *impozitului pe local*, impozit impus măcelarilor jidani. Am văzut că perceperea acestui impozit a căpătat putere de lege în legislația rusă. Cităm încă un articol din codul imperial rusesc, care dă arbitrariului *Kabalului* ocazia să perceapă, în profitul său, mai multe impozite, dovedind că legislația țaristă acționa pentru și în numele *Kabalului* ovreiesc.

Astfel, în codul de legi rusesc, cap. V, paragraful 10, pag. 281, se spune: « *Impozitele pe care jidanii trebuie să le plătească în afara celui pe local, pentru cașer, sunt: 1) atât la sută pentru chiria pe apartamente, prăvălii, magazine închiriate unor ovrei de proprietarii ovrei; 2) atât la sută din ceea ce rezultă din ocupațiile exercitate de evrei, cum ar fi: a) vânzarea băuturilor calde, ceai, punch, cafea și altele în localurile din orașele mici și din sate; b) arendarea distileriiilor; c) arendarea de sticlării; d) arendarea de forje; e) fabricarea de gudron; f) negustoria en gros de vite; 3) atât la sută pentru succesiunea ovreilor decedați; 4) atât la sută pentru permisiunea de a purta costumul național jidovesc; 5) atât ca amendă pentru neplata impozitelor*

enumerare mai sus ; 6) atât pentru vânzarea rachiului în cârciumi ce aparțin statului ».

Astfel, în Rusia, prin șiretenie și folosind legile țării, *Kabalul* a ajuns să facă obligatorie plata impozitelor de către ovrei, impozite pe care el le repartizează și din care își adjudecă cea mai mare parte. Numai niște resturi intrau în trezoreria imperială, căci machiavelismul cu care *Kabalul* întocmește lista contribuabililor jidani, ce servește ca bază pentru perceperea impozitelor de către autoritățile ruse, depășește tot ce ar putea imagina cel mai subtil avocat creștin.

Cât despre jidani, aceștia trebuie să se supună *Kabalului* ca cei mai umili servitori, căci dintr-o trăsătură de condei acesta din urmă i-ar putea ruina pe cei ce nu i se supun, pe care îi tratează ca pe niște renegați. Nesupușii nu se pot plânge autorităților civile ale statului, pentru că acestea percep impozitele datorate de ovrei după listele întocmite de *Kabal*.

Un exemplu, dintre multe altele, ne va face să înțelegem cum se comportă *Kabalul* cu coreligionarii săi nesupuși și ce greutate are fraza deja citată : «*să-l obligăm pe ovreiu neascultător sau renegat să se întoarcă în rândul celor supuși legilor jidovești, chiar cu ajutorul goimilor* ».

În 1866, o ovreică văduvă, numită Broida, a făcut plângere către guvernatorul din Vilnius, reclamând *Kabalul* din acest oraș că a obligat-o să plătească 1 500 de ruble-argint (în jur de 50 000 de Euro) pentru înmormântarea soțului său, sub pretextul că cei din confreria funeraliilor au fost obligați să supravegheze cadavrul timp de cinci zile înainte de înhumare. Ea adăuga că au făcut-o să semneze o declarație prin care recunoștea că plătea această enormă sumă de bună voie. Aflând că o asemenea plângere a fost adresată guvernului, *Kabalul* a ordonat reclamantei să mai plătească încă 500 de ruble-argint, ca amendă, justificând că ea nu a achitat subscripția pe care evreii bogați o plătesc pentru a-i scuti de serviciul militar pe coreligionarii lor săraci. Autoritățile ruse, nevrând și neputând să se amestece în afacerile comunității

jidovești, nu i-au putut face dreptate văduvei. Mai mult chiar, conformându-se articolelor de lege din codul rus, cu privire la perceperea impozitelor de la ovrei, au obligat-o pe aceasta la plata amenzii de 500 de ruble, impusă de *Kabal*.

Dincolo de ușurința cu care *Kabalul* a ajuns să încaseze impozitele coreligionarilor săi prin intermediul autorităților ruse, să privim mai de aproape o acțiune indirectă îndreptată împotriva creștinilor. Astfel, codul de legi rus, prin art. 2 litera « a », privind impozitul pe băuturile calde, impozitează nu numai ovreii, care în general nu vând decât rachiu în cârciumi, ci și creștinii care servesc ceai, punch și cafea celor ce intră în aceste cârciumi ținute de jidani. Rezultă că, o parte din acest impozit plătit de cârciumarii ovrei în contul *Kabalului* este achitat de creștinii ce servesc băuturile calde.

La Vilnius și în principalele orașe ale Lituaniei, *Kabalul*, prin intermediul autorităților ruse, percepe în piețele jidovești un impozit pe alimentele vândute de negustorii ovrei, în principiu numai ovreilor. Mulți creștini cumpără însă diferite alimente de la acești negustori, astfel că în mod obligatoriu negustorii ovrei îi fac pe creștini să plătească, peste valoarea reală a mărfii, impozitul pe care ei trebuie să-l achite *Kabalului*.

În ultimii douăzeci de ani, *Kabalul* din Vilnius a reușit să impună vânzarea peștelui pe piața ovreiască, vânzare asupra căreia percepe un impozit considerabil. Vânzarea peștelui care, în principiu, trebuia să se facă între ovrei, a luat asemenea proporții printre creștini încât, în 1867, perceperea impozitului pe care trebuia să-l plătească un întreprizător jidan, prin intermediul autorităților ruse⁴⁰, a adus *Kabalului* 2 700 de ruble-argint. Și în acest caz, populația creștină este cea care plătește, indirect, impozit *Kabalului*, care nu întâlnește nici o dificultate pe care subtilitatea sa să nu o poată învinge, pentru a se conforma legii *Hezkeat işub*.

⁴⁰. Cf. Raportul cancelariei guvernului din Vilnius, nr. 9381 din 19 septembrie 1868. (NA).

Ar fi să ne înșelăm dacă am crede *Kabalul* mulțumit de posibilitățile pe care i le oferă legile rusești în perceperea impozitelor susmenționate cu ajutorul autorităților creștine. Ne-am înșela dacă am crede că el s-ar conforma cu strictețe acestor legi. În documentul clasat sub nr. 57, citat printre altele în capitolul XII, se va vedea cum *Kabalul*, vrând să introducă același impozit la Minsk, impozit pe care deja îl introdusese în alte orașe, se exprimă astfel în încheierea ordonanței sale: « După tot ce s-a spus mai sus, *Kabalul* ordonă ca amintitul impozit să fie repartizat între evrei și perceput, în ciuda opoziției guvernatorului civil ».

Tot ce s-a spus până aici asupra legii *Hezkat işub* precum și cele ce vom mai vedea parcurgând documentele citate în continuarea acestui capitol, demonstrează că autoritatea și arbitrariul *Kabalului*, se sprijină nu atât pe Talmud, ale cărui legi se respectă *ad literam* în viața internă și privată a evreilor, ci mai curând pe *herem*, care ridică la grad de dictatură această autoritate ; căci cine jignește *heremul*, spune Talmudul, jignește legea în întregul său⁴¹.

Este ușor de înțeles în ce strivitoare măsură apasă această autoritate dictatorială chiar și asupra evreilor. Având în vedere cele prezentate mai sus, se poate vedea că legea *Hezkat işub* acționează și apasă mai ales asupra populației creștine, care, la prima vedere, nu depinde întru nimic de autoritatea arbitrară a *Kabalului*.

Pentru un jurist documentele citate reprezintă mai mult decât un subiect interesant. Recomandăm aceste documente celor care vor să aprofundeze cauzele nemulțumirii generale din zilele noastre (peste tot unde evreii își manifestă prezența) și cauzele « persecuțiilor » la care, chipurile, ar fi fost supuși vreme de optsprezece secole.

⁴¹. *Kolbo*, art. 139. (NA).

Acum este momentul să lămurim cititorul asupra formei *heremului* (afurisenie), de care *Kabalul* se folosește câteodată ca blestem și altă dată ca jurământ.

În afară de *herem*, la evrei mai există *nidui* sau *șamta*, jurământ sau blestem cu valoare mai mică decât a *heremului*. Astfel, *nidui* sau *șamta*, folosit ca blestem înseamnă excluderea temporară din societatea ovreiască. Dacă în termen de treizeci de zile vinovatul nu se căiește cu umilință în fața *Kabalului*, recunoscându-și culpa, se lansează *herem* împotriva sa și atunci este exclus categoric din neamul lui Israel.

Heremul este redactat astfel:

“Din partea membrilor *Kabalului* « X », tuturor reprezentanților *Eșșabot* (instituții superioare de învățământ talmudic), salut! Vă facem cunoscut că jidanul « A » și-a însușit bani care aparțin jidanului « B » și că, în pofida ordinului pe care i l-am dat primului de a restitui suma celui ce îi aparține de drept, el nu s-a conformat.

Pentru această infracțiune la legea ovreiască, noi i-am impus *nidui*; dar, cum el nu s-a căit și a perseverat în ticăloșia sa, am lansat împotriva sa *herem* și vă rugăm să faceți la fel, publicând că pâinea sa nu este pâinea unui jidan; că vinul său este vin de *neseb* (păgân); că fructele care îi aparțin sunt stricate și murdărite; iar cărțile sale sunt cărți de vrăjitorie. Ordonăți să i se taie « țîțîții »⁴². Smulgeți de la ușa sa « *mezuză* »⁴³. Nu veți mânca și nu veți bea cu el. Fiul său nu va avea dreptul la ceremonia tăierii împrejur sau circumciziunii. Nu îi veți instrui copiii în spiritul legilor lui Dumnezeu. Nu veți permite primirea sa ca membru al unei confrerii. Cupa cu

⁴². Ciucuri prinși pe vesta purtată de evreu sub haina neagră sau sub sutană. (NA).

⁴³. Cilindru din lemn, așezat oblic la intrarea fiecărei locuințe evreiești, de care este prinsă în cuie o bucată de pergament ce reproduce un verset din cele cinci cărți sfinte. Evreii acordă acestui talisman puterea de a alunga spiritele impure trimise de Satan pe pământ. (NA).

care va bea va trebui curățită cu mare grijă. Intr-un cuvânt, îl veți privi și trata ca pe un *nabri* (neevreu)”.

Iată formula *heremului* :

« Prin forța și puterea pe care le are Cuvântul sfânt, distrugem, anatimizăm, înjosim, umilim și blestemăm, în numele Dumnezeului Kabalului, în numele a 613 articole ale Legii divine cuprinse în Cărțile sfinte ; prin acest herem cu care Jesu Narvin blestema orașul Ieribon ; cu care Elisei blestema copiii ce îl urmau pe el și pe servitorul său Gohzi ; cu care Bazak blestema pe Moraz... Prin toate anatemele, blestemele și ocările care au fost proferate de pe vremea lui Moise până în acest moment. În numele Dumnezeului Akatriel, al Dumnezeului Sabaot ; în numele arhanghelului Mibail, marele războinic ; în numele lui Metatron, care a fost numit așa de Rabi (Dumnezeu) al său ; în numele lui Saldanfon care împletește ghirlande pentru Rabi (Dumnezeu) al său ; în numele acestui Dumnezeu al cărui nume este desemnat prin 42 de litere ; în numele Dumnezeului care s-a arătat lui Moise și care i-a permis acestuia să realizeze miracolul de a seca Marea Roșie pentru ca poporul lui Israel să poată trece ; în numele lui El, prin tainica putere a numelui lui ; prin puterea ce a scris tablele legii divine ; în numele Dumnezeului lui Israel de deasupra heruvimilor ; în numele carului sfânt și al tuturor celor așezați în acest car în ceruri ; în numele tuturor îngerilor și arhanghelilor, locuitori ai cerului care îl servesc pe Dumnezeu... Orice fiu sau fiică a poporului lui Israel care va încălca aceste dispoziții :

Să fie blestemat de Dumnezeu lui Israel de deasupra arhanghelilor, ce locuiesc în ceruri. Să fie blestemat de sfântul și teribilul nume a lui Dumnezeu, nume care va fi proclamat de Arhi Rabin în ziua judecării de apoi. Să fie blestemat de cer și de pământ. Să fie blestemat de puterea supranaturală. Să fie blestemat de marele arhanghel Mibail, mare conducător războinic. Să fie blestemat de Metatron, însemnat prin nume de al său Rabi (Dumnezeu). Să fie blestemat de Dumnezeul Arkantriel, Dumnezeu Sabaot. Să fie blestemat de toți serafimii, de toți îngerii și aranghelii care îl servesc pe Dumnezeu și care sunt în carul din ceruri !

Tainele Kabalului

Dacă este născut în luna Nisan, în timpul căreia domnește arhanghelul Uriil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși lui !

Dacă este născut în luna Yiar în timpul căreia domnește arhanghelul Capmiil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Sivan, în timpul căreia domnește arhanghelul Aruriil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Tamuz, în timpul căreia domnește arhanghelul Peniil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Av, în timpul căreia domnește arhanghelul Barkiil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Elul, în timpul căreia domnește arhanghelul Elul, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Tişri, în timpul căreia domnește arhanghelul Curiil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Heşvan, în timpul căreia domnește arhanghelul Başşikiil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Kisler, în timpul căreia domnește arhanghelul Aduniel, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Tevet, în timpul căreia domnește arhanghelul Enoil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Şvat, în timpul căreia domnește arhanghelul Garril, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Dacă este născut în luna Adar, în timpul căreia domnește arhanghelul Rumiil, să fie blestemat de acest arhanghel și de toți îngerii supuși acestuia !

Să fie blestemat de cei șapte arhangheli care patronează cele șapte zile ale săptămânii și de toți îngerii; să fie blestemat de cei patru arhangheli care patronează cele patru sezoane ale anului, ca și de toți îngerii; să fie blestemat de cele șapte sanctuare ale templului. Să fie blestemat de legile divine care guvernează de la începutul lumii coroanele și sigiliile. Să fie blestemat de Dumnezeuul atotputernic, mare și înspăimântător ! Toate nenorocirile să se grăbească să-l persecute. Dumnezeule mare, pedepsește-l! Dumnezeule, mare creator, distruge-l, măcelărește-l, umilește-l! Fie ca mânia Ta să-l lovească cu toată scârba. Toți diavolii să-i iasă în întâmpinare, să fie blestemat oriunde l-ar purta pașii, iar sufletul să-l părăsească pe neașteptate. O moarte murdară să-l lovească și să nu mai apuce o lună de viață. Dumnezeu să-l pedepsească cu furtună, cu aprindere de plămâni, cu pecingine, cu nebunie și gălbănare. Propria-i spadă să-i pătrundă în piept, săgețile sale să se rupă. Călătoriile sale să fie însoțite de necazuri și accidente de tot felul. Să-l întâmpine întunericul și disperarea. Să fie alungat din regatul luminii și aruncat în regatul tenebrei. Să-l roadă nenorocirile și disperarea. Să vadă cu proprii săi ochi cum îl lovesc nenorocirile una după alta. Se va acoperi de blesteme care îl vor apăsa ca o haină. Se va distruge singur și Dumnezeu atotputernic îl va distruge. Dumnezeu nu-l va ierta niciodată, din contră, îl va pedepsi, iar mânia și răzbunarea sa vor cădea asupra lui și se vor imprima pe întregul său trup. Numele său va fi șters din înălțimile cerurilor. Va fi alungat pentru totdeauna dintre urmașii lui Israel, conform anatemei scrise în legile divine.

Cât despre voi, cei care țineți la Dumnezeu, trăiți fericiți și Dumnezeu să vă binecuvânteze ! »

Iată rugăciunea ce se spune după publicarea heremului :

«Fie ca cel ce a binecuvântat pe strămoșii noștri : Avraam, Israel, Iacob, Moise, Aaron, David, Solomon, profesii lui Israel și pe cei drepți, să coboare binecuvântarea Sa asupra acestui oraș și asupra celorlalte orașe, cu excepția celui care va viola acest herem. Facă-se voia lui Dumnezeu, astfel ca, în mila Sa, cei ce îi sunt credincioși să fie protejați iar zilele lor să fie sub protecția Sa un timp cât mai lung.

Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea mâinilor lor și să-i elibereze pe toți frații lor întru Israel ; împlinească-se voia Sa ! Amin⁴⁴ »

Este important să cunoaștem conținutul jurământului la jidani.

Talmudul împarte jurămintele în trei categorii :

1. *Șebnat deeraita*, jurământul care se prestează după legea lui Moise.

2. *Șebnat geset*, jurământul prescris de Talmud.

3. *Setam herem*, în cadrul anchetei suspectului aflat sub amenințarea *heremului*⁴⁵.

Jidanii consideră jurământul cerut de autoritatea lor judiciară ca un act de o înaltă gravitate. Ei poartă un mare respect primelor două categorii de jurământ, de care au mare groază.

Respectul și spaima sunt împinse la un asemenea grad încât un jidan, a cărui purtare a fost totdeauna ireproșabilă, este foarte rău văzut dacă a fost o singură dată obligat să presteze jurământ în fața unui tribunal jidovesc. În acest caz, el pierde încrederea coreligionarilor săi și este evitat ca un lepros. Având în vedere marea importanță pe care evreei o acordă jurământului, nu este de mirare că o bună parte dintre ei preferă să suporte pierderi însemnate, decât să fie obligați să presteze jurământ la ordinul tribunalului *Beth-Din*. Din această cauză, cea de a treia categorie de jurământ, *setam herem*, este în mod special folosită în fața tribunalelor jidovești.

Semnificația gravă acordată jurământului ar putea constitui un factor liniștitor pentru creștinii în mijlocul cărora trăiesc populațiile jidovești, dacă în realitate, ovreei i-ar acorda aceeași semnificație în toate cazurile și în fața tuturor tribunalelor. Din nefericire pentru creștinii care au de-a face cu jidanii (cazuri foarte frecvente), jurământul pe care aceștia

⁴⁴. Kolbo, *Reguli asupra heremului* § 139. (NA).

⁴⁵. *Hoșen hamışpot meirat eliaim*, cap. LXV, p.6 și *Fesubot haramileum*, § 229 (NA).

sunt chemați să-l depună în fața tribunalelor creștine este considerat de ei ca o simplă formalitate, ce nu are nimic comun cu conștiința lor. Dacă din aceasta rezultă binele general al poporului lui Israel, fiecare jidan poate depune în fața autorităților creștine sau musulmane oricâte jurăminte false dorește.

Pentru a completa citatele lămuritoare despre jurământ la ovrei, vom adăuga un pasaj din Maimonide, care relatează ceea ce se spune în timpul ceremoniei jurământului, păstrându-i întreaga originalitate.

« Am auzit că în orașul nostru există persoane care fac pe ovrei să jure tot timpul și că unii sunt permanent dispuși să o facă. Și unii și ceilalți fac rău, pregătindu-și inevitabil pedeapsa. Pentru jurământ fals, pedeapsa este foarte grea, chiar când răul făcut cuiva valorează doar o centimă : dacă doriți să impuneți cuiva să jure, luați pergamentul prins în cuie pe mezuză, desfășurați-l și arătați pasajul înscris pe el ; aduceți targa pe care sunt transportați morții și acoperiți-o cu giulgiul cu care sunt acoperiți aceștia; aduceți cornul cu care se trâmbițează în ziua de anul nou ; chemați copiii de la școală, aduceți bășicile și aruncați-le în fața târgii. Tribunalul Beth-Din trebuie să repete celui care depune jurământ că, mâine, el va fi aruncat în fața târgii ca și bășicile. Aprindeți lumânările, aduceți pământ și așezați pe acest pământ pe cel ce depune jurământ, sunați din corn și spuneți-i cu voce tare aceste vorbe : “dacă juri strâmb, toate blestemele cuprinse în legea divină vor cădea asupra ta” ».

Documentul Nr. 112

Despre autorizația de a deveni elector

In ajun de joi, 19 Nisan, 5561

Șefii orașului, membrii Kahalului și membrii reali ai adunării generale au decis să acorde pentru totdeauna dreptul de elector lui rabi Meșulam Faișiș, fiul lui Isaac. (Se citește formula *heremului* și când se termină se sună din corn și toată lumea, inclusiv copiii, repetă : Amin !⁴⁶)

⁴⁶. *Șeak sedek*, vol V, cap. IV, § *Teșobot Gagoniti* și *Maimonide*, § 142 (NA).

**Acte & Documente kahalice și ale tribunalului
Beth-Din ilustrând funcționarea instituției juridice
« *Hazaka* »**

Iată documentele anunțate, din *Cartea Kabalului*, pe al
cărora text ne sprijinim spusele :

Documentul Nr. 22

Conflict între Kahal și un particular asupra dreptului
de exploatare a unei piețe

Miercuri, secția celor cinci cărți, *Vorab*

Ca urmare a protestelor reprezentanților *Kabalului*, împo-
triva numitului Eleazar, fiul lui Efraim, referitor la exploa-
tarea locului și a clădirilor situate pe acest loc, totul apar-
ținând creștinului Zwanski, de meserie blănar, în ședința
generală a completului *Kabalului* s-a decis că trebuie delegați
doi *toanimi* (avocați), care vor pleda în fața tribunalului *Beth-
Din*, apărând cauza și drepturile *Kabalului*.

Documentul Nr. 23

Hotărârea tribunalului *Beth-Din* în procesul *Kabalului*
contra lui Eleazar, fiul lui Efraim

Avocații *Kabalului* au susținut că problema dreptului de
exploatare a proprietății în cauză a fost dezbătută în prealabil
și că s-a hotărât ca jumătate din clădiri și o parte a curții (cu o
suprafață de douăsprezece *sagene*) să fie adjudecată și vândută
lui Isaac, fiul lui Ber. Cealaltă jumătate i-a fost lăsată
numitului Eleazar, fiul lui Efraim. Acesta din urmă posedă
actul de vânzare datat în 28 *Sivan* 5518, în care, printre cei
șapte reprezentanți ai orașului care au semnat acest act în
favoarea defunctului tată al lui Eleazar, se află semnătura lui
Meer, fiul lui Iosif, care era rudă cu alți doi reprezentanți ai

oraşului ; datorită faptului că în loc de şapte reprezentanţi, au fost numai şase cu drept de semnătură, semnătura lui Meer, ca rudă a altor doi, nefiind valabilă, actul de vânzare în favoarea defunctului tată a lui Eleazar nu a fost întocmit în mod legal. Din acest motiv *Kabalul* protestează împotriva dreptului de exploatare exercitat de Eleazar, în calitate de moştenitor al tatălui său, asupra întregii proprietăţi, cuprinzând şi curtea, pe motivul că acest drept a fost obţinut ilegal, după cum s-a arătat mai sus.

Pe de altă parte, Eleazar a susţinut că semnătura lui Meer, fiul lui Iosif, poate foarte bine să nu aparţină celui care este ruda celor doi semnatori ai actului de vânzare, fiindcă acest act datează din 5518, iar judecata are loc în 5560. De la acea dată mulţi din cei implicaţi au murit şi s-ar putea ca, la acea vreme, rudenii de un grad mai îndepărtat să nu fi fost un obstacol în calea validităţii actului. Având în vedere că pe act se află semnăturile a şapte reprezentanţi ai oraşului, aşa cum o cere legea Talmudului, el, Eleazar, ca urmaş al tatălui său, trebuie să se bucure de drepturile moştenite de la acesta.

Infailibilul şi sfântul tribunal *Beth-Din*, după ce a ascultat cele două părţi, a decretat următoarele:

Dacă Eleazar, fiul lui Efraim, citat de *Kabal* în faţa tribunalului, dovedeşte : 1) că acel reprezentant Meer, fiul lui Iosif, care a semnat actul de vânzare pus în discuţie, nu este cel care avea rude printre ceilalţi semnatori ; sau 2) că practica acelor timpuri permitea semnarea, chiar şi de rude, a actului de vânzare ; sau 3) că semnăturile celor şapte reprezentanţi ai oraşului erau, indiferent din care motiv, valabile şi legale, dreptul de exploatare a proprietăţii în discuţie îi aparţine în totalitate. Dar, până atunci, acest drept aparţine *Kabalului*, care îl poate vinde unui nou cumpărător, care va primi toate prerogativele pe care *Kabalul* le acordă în acest gen de tranzacţii.

Mărţi, 6 *Tamuz*, 5560.

Tainele *Kabalului*

Semnat de noi toți, membri ai infailibilului și sfântului tribunal *Beth-Din*⁴⁷.

Documentul Nr. 57

Despre impozitul pe comerț decretat
de *Kabal*

Joi 5, zi din săptămâna Paștelui, 5558

Din cauza marilor cheltuieli la care *Kabalul* a fost obligat în ultima vreme, cheltuieli de care nu poate da socoteală și, ca urmare, din lipsă de bani pentru achitarea restanțelor de impozite pe care trebuie să le plătească pentru cei săraci, membrii *Kabalului* au decis instituirea unui nou impozit pe comerț, calculat pe aceleași baze ca cel al *Kabalului* din orașul Sklow, fără nici o schimbare în modul de percepere. Acest impozit trebuie plătit de la 1 *Av* următor. Cât despre suma de 12 000 ruble-argint care trebuie vărsată în vistieria statului, *Kabalul* va alege, dintre notabilitățile jidovești ale orașului, cinci membri care să se ocupe de repartizarea lor între locuitorii ce vor trebui să plătească această sumă suplimentară, pentru completarea banilor lipsă. În plus, trebuie adunate opt sute de ruble-argint pentru a completa deficitul din vistieria *Kabalului*. Suma pe care fiecare o va vărsa pentru amintita cotizație va fi considerată ca acout la impozitul numit impozit pe local.

Dacă guvernatorul orașului Minsk nu aprobă acest impozit, membrii *Kabalului* îi însărcinează pe cei cu repartizările să îl perceapă totuși, fără a ține seamă de opoziția guvernatorului.

Documentul Nr. 77

Despre vânzarea dreptului de exploatare a magazinelor
ce aparțin creștinului Baikoff, evreului Johel Mihel,
fiul lui Aaron

⁴⁷. Consecința acestei decizii al tribunalului *Beth-Din*: dreptul de exploatare a locului și a clădirilor respective a fost vândut de *Kabal*, pentru unsprezece ducați, lui Isaac, fiul lui Ber, lăsându-i-se o casă și o parte din curte lui Eleazar. (NA).

Conform deciziei reprezentanților orașului, a fost vândut lui Johel Mihel, fiul lui Aaron, dreptul de exploatare a două magazine construite din piatră, ce aparțin creștinului Baikoff, situate pe platoul din partea de sus a orașului.

Acest act de vânzare cuprinde inclusiv poarta cea mare învecinată magazinelor, ca și pivnița și primul etaj, adică întregul spațiu cuprins între centrul pământului și norii din cer.

Actul de vânzare, întocmit după toate regulile și formele cerute, va fi emis de *Kahal*, aprobat de sfântul tribunal *Beth-Din* și remis susnumitului Johel Mihel, fiul lui Aaron, care trebuie să verse în trezoreria *Kahalului* suma de două sute de ruble-argint. Totul trebuie executat fără o prealabilă publicare.

Documentul Nr. 100

Forma de redactare a actului de vânzare remis lui

Abel, fiul lui Meer

În adunarea generală ce a avut loc în Cancelaria *Kahalului*, adunare la care au asistat cei șapte reprezentanți ai orașului și toți membrii *Kahalului*, s-a decis că dreptul de exploatare a magazinelor și a casei, împreună cu dependențele acesteia, ca și dreptul de trecere prin curte, adică tot spațiul cuprins între centrul pământului și înaltul cerului, totul aparținând creștinului Kister, este vândut pentru eternitate lui Abel, fiul lui Meer, descendenților sau reprezentanților acestuia, nemai-lăsând în puterea *Kahalului* nimic din amintitul drept. Întrucât numitul Abel, fiul lui Meer, a vărsat deja în trezoreria *Kahalului* prețul acestei vânzări, din acest moment dreptul de exploatare amintit îi aparține în întregime, inalterabil și exclusiv lui și descendenților sau moștenitorilor săi, fără ca cineva să-l poată atinge.

Numai el, descendenții sau moștenitorii săi vor putea revinde, dona, schimba, oferi ca dotă, sau face ceea ce le va

place, așa cum un proprietar are dreptul de a face cu ceea ce îi aparține.

Dacă proprietarul creștin Kister va demola clădirile existente în acest moment și va reconstrui în locul acestora altele mai mari sau mai mici, cumpărătorul dreptului de exploatare va avea aceleași drepturi asupra noilor clădiri. Când Abel, fiul lui Meer, descendenții sau moștenitorii săi de drept, vor deveni adevărații proprietari ai clădirilor și magazinelor, cu un contract de cumpărare ce respectă formele legale, ei vor avea dreptul să demoleze, să reconstruiască sau să schimbe disponerea localurilor, să vândă în totalitate sau numai parțial, să facă tot ce le va conveni, fără a cere un nou aviz sau autorizație *Kabalului*.

Dacă un răuvoitor va îndrăzni să conteste aceste drepturi lui Abel, fiul lui Meer, moștenitorilor săi sau reprezentanților acestuia, *Kabalul*, sfântul tribunal *Beth-Din* și cei șapte reprezentanți ai orașului trebuie să-l apere cu toată energia și cu toată puterea de care dispun. Va fi, de asemenea, de datoria *Kabalului* să anuleze orice contestație s-ar ridica împotriva lui Abel, fiul lui Meer, a descendenților sau moștenitorilor săi, pentru a nu mai fi tulburați și a le asigura pentru eternitate dreptul de posesori legali. Toate pierderile pe care le-ar putea provoca reclamațiile celor care ar vrea să conteste dobândirea legală a dreptului de exploatare, care din acest moment aparțin lui Abel, fiul lui Meer, succesorilor și reprezentanților acestuia, vor fi suportate de casieria *Kabalului* și nici un *kabal* din alt oraș nu va sprijini astfel de reclamații. Dimpotrivă, toate *kabalele* vor apăra interesele numitului Abel, fiul lui Meer, ale descendenților sau moștenitorilor acestuia. *Kabalul*, în prezența tuturor membrilor săi, și a celor șapte reprezentanți ai orașului, acționând în deplinătatea atribuțiilor și funcțiilor lor, fără a fi nevoie să aplice acestei vânzări prevederile legii *Kabalat kinian*⁴⁸, au decis și au aprobat în

⁴⁸. Vezi mai departe explicarea legii *Kabalat kinian* (NA).

unanimitate vânzarea sus menționată, drept pentru care au semnat.

Documentul Nr. 101

Aprobarea actului de mai sus, dată de
notarii orașului (*samaș venemin*)

Noi subsemnații, notari ai comunității jidovești, certificăm prin prezentul act că vânzarea efectuată de *Kahal*, în favoarea bogătaşului Abel, fiul lui Meer, descendenților sau moștenitorilor de drept ai acestuia, vânzare ce s-a făcut în adunarea generală, cu încuviințarea *Șiva tuvei gair* (cei șapte reprezentanți și șefi ai orașului) a fost redactată și pusă la punct conform cu sfintele legi și că, realizând o asemenea vânzare, *Kahalul* nu trebuie să invoce folosirea legii *Kabalat kinian*.

Luni, 26 *Nisan*, 5560
(Urmează cele două semnături)

Documentul Nr. 102

Aprobarea aceluiași act de către sfântul tribunal *Beth-Din*

Studiind actul privind vânzarea efectuată de *Kahal* în adunarea generală, cu asentimentul și semnăturile celor șapte reprezentanți și conducători ai orașului, semnături legalizate de cei doi notari ai comunității (*samaș venemin*), în favoarea bogătaşului Abel, fiul lui Meer, descendenților sau moștenitorilor de drept ai acestuia, sfântul tribunal *Beth-Din* recunoaște că amintitul act a fost dispus și redactat respectându-se toate condițiile, clauzele și punctele prescrise de sfânta lege a *Torei*. Deși deciziile *Kahalului* nu sunt supuse nici unui control și nu au nevoie de aprobarea nimănui, în special dacă semnăturile sunt legalizate de cei doi notari ai orașului, cu toate acestea, pentru a da o mai mare greutate și valoare actului despre care este vorba, noi, membrii sfântului tribunal *Beth-Din*, îl aprobăm și îl confirmăm în întregime, garantând pentru eternitate, bogătaşului Abel, fiul lui Meer, descendenților sau moștenitorilor de drept ai acestuia,

posesia dreptului de exploatare a proprietății ce aparține încă creștinului Kister.

Drept pentru care semnăm la Minsk, 26 *Nisan* 5560, Rabi Gaon și patru judecători ai sfântului tribunal *Beth-Din*

Sărbătoarea Roș Hașana și Ceremonia Tekiel Șofar

Câteva cuvinte despre sărbătoarea *Roș Hașana* (Anul nou) și despre ceremonia *Chemării din corn*.

Jidanii sărbătorec *Roș Hașana* în ziua indicată de Moise, prima zi a lui *Tisri* (corespunzând primelor zile din luna septembrie).

Cu toate că, după distrugerea templului din Ierusalim, sărbătoarea de *Roș Hașana* și-a pierdut complet vechiul său caracter și prestigiu pentru jidanii din interior și din exterior, ea și-a păstrat o oarecare importanță în ceea ce privește conservarea și desfășurarea vieții naționale a jidanilor.

Fără îndoială, dacă se compară sărbătorirea zilei de *Roș Hașana* din timpul când mai exista templul din Ierusalim, cu cea de azi, vom afla aceeași diferență ca între glorie și rușine sau între triumf și umilință.

În acele timpuri, această zi, prin însăși semnificația sa, era pentru întreg poporul jidovesc o zi de mare triumf. Răsunând de cântecele leviților,acompaniate de voioase sunete de trompetă, ziua de *Roș Hașana* deschidea perioada celor zece zile în timpul cărora poporul, preoțimea și Templul însuși se purificau și se pregăteau pentru un majestuos triumf, pentru momentul solemn când marele preot, venit cu jertfele purificatoare în *Templul Templelor*, aducea poporului uitarea și iertarea lui Iehova. La venirea acestei zile atât de dorite și atât de așteptate, în care speranța de a obține iertarea lui Iehova cel Nevăzut, făcea să strălucească ochii poporului prosternat, marele preot, în timpul sacrificiului, își lua rămas-bun, în numele întregului popor de la anul ce se scursese, cu toate suferințele și toate relele sale, salutând anul nou, ce ascundea

la sânul său binecuvântările și iertările pe care Dumnezeu trebuia să le ofere poporului său ales.

Prin această interpretare a gândurilor și a ceremoniei desfășurate în timpul zilei de *Roş Haşana* se poate vedea că această zi trebuie să fi fost pentru jidani o zi de speranță și de triumf.

În prezent, totul s-a schimbat și s-a întunecat. Ziua de *Roş Haşana* a devenit o zi a tristeții, a lacrimilor și a durerii. Cauza acestei schimbări este clară: națiunea care și-a pierdut independența și autonomia seamănă cu un om bolnav care, văzându-se amenințat de boală, nu vrea să se resemneze și să se considere incurabil și nu poate accepta ideea disperantă a morții. Națiunea aflată într-o asemenea situație are nevoie să își lege imaginea recurgând la o speranță care să-i reîmprospăteze gândurile, chiar dacă numai prin vise de viitor și iluzii.

În clipa fatală, când laurii deja încununează pe învingător, speranța, acest ultim prieten al învinsului și al oprimatului îl susține încă, consolându-l cu gândul că, dacă nu a putut reuși în această lume terestră, el se va putea bucura totuși de acea lume necunoscută, către care fiecare necăjit își ridică privirile.

În această stare de exaltare, ideile patriotice și cele religioase se unesc și se confundă total, ele nu sunt inspirate de interese materiale și de pasiuni lumești, ci sunt întreținute de flacăra arzătoare ce coboară dintr-o lume necunoscută asupra unei imaginații muncite de ideea religioasă.

Așadar, reînvierea naționalității, întoarcerea la tradiții, la libertatea pierdută ocupă primul loc în aspirațiile poporului înfrânt. Pentru a susține acest sentiment de neșters, fără de care regenerarea națională nu ar fi decât o ficțiune, s-a format o literatură lirică, legendară, tradițională, mistică și patriotică, împinsă până la exaltare, al cărei scop este întreținerea focului sacru pentru patria pierdută. Este în firea lucrurilor ca aceste cântece patriotice care fac să vibreze coarda cea mai sensibilă a unei națiuni, să inspire o mare admirație

popoarelor oropsite și să capete, într-un fel, un caracter de inspirație supranaturală. La jidani, aceste imnuri și cântece patriotice fac parte integrală din liturghie și ocupă un loc important în cărțile de rugăciune și în ceremoniile religioase.

Legea lui Moise nu permite celebrarea serviciului divin în afara templului, nici în afara Ierusalimului, din care cauză s-a produs o oarecare întrerupere în viața spirituală a Israelului. Cu distrugerea Templului din Ierusalim, serviciul divin a fost întrerupt un timp oarecare. Indemânaticii conducători ai poporului lui Israel, care (așa cum ne arată istoria) aveau ca scop renașterea națiunii jidovești, au profitat de această întrerupere a serviciului divin pentru a-l înlocui cu *Musaful*, adică slujba la sinagogă. Această slujbă cuprinde în mare parte imnuri patriotice, care povestesc și descriu într-o manieră plină de disperare, ce sfâșie inimile credincioșilor, acele zile sumbre și triste ale căderii Templului din Ierusalim, ale exilului, persecuțiilor, necazurilor de tot felul, ale morții.

Prin acest mod artificial de a întreține ideile patriotice în mintea jidanilor, s-au împlinit cuvintele unor profeți ai lui Israel, după care : “aceste sărbători se vor transforma în zile de lacrimi și disperare”. Această profeție s-a adaptat perfect modului în care se celebrează azi sărbătoarea de *Roș Hașana*.

Cum această zi a noului an marchează totodată și începutul perioadei de zece zile în timpul căroră Israel trebuie să se purifice, plânsetele, țipetele și lamentațiile, stimulate de slujba de la sinagogă (*Musaful*), care exaltă spiritele, nu conțin nici o clipă. Toate acestea sunt amplificate de penibila senzație produsă de ceremonia *Tekiel Șofar*⁴⁹, sunatul din corn prescris de Talmud.

După părerea învățaților interpreți ai Talmudului, ceremonia *Tekiel Șofar*, a fost instituită în memoria cuvintelor lui Moise: «*Aceasta va fi ziua când veți suna din corn* ». Savanții interpreți ai *Cabalei* susțin că în ziua de *Roș Hașana*, ce începe cu ceremonia *Tekiel Șofar*, Marele Iehova stă pe tronul dreptății și cântărește cu imparțialitate faptele muritorilor, acor-

⁴⁹. Ziua în care se sună din corn (NA).

dând recompensele și pedepsele pe care fiecare le merită. El decide cine trebuie să mai trăiască și cine trebuie să moară imediat ; care la o vârstă normală și care prematur ; cine să moară înecat și cine prin foc. Toate acestea sunt hotărâte în ziua de *Roș Hașana*. La această judecată asistă Belatron, Hasenhah, Hatzpatzius etc., apărătorii lui Israel, iar de cealaltă parte Satan, cu o dare de seamă asupra faptelor comise de cei care s-au lăsat ispitiți și au căzut în plasa întinsă de el. Sunetul trompetei întărește pe apărătorii lui Israel, îngrozindu-l Satan, acest dușman al lui Israel. Cu toate că acest citat este confirmat prin mai multe pasaje din *Talmud Zohar*, bunul simț este suficient pentru a scoate în evidență absurdul acestei interpretări ortodoxe. Cel ce a asistat efectiv la această ceremonie, nu poate înțelege de ce chemarea din corn, ce sună ca la vânătoare, poate avea o asemenea semnificație spirituală pentru evrei.

Cel de al 47-lea psalm, care este citit de șapte ori la rând poporului lui Israel în timp ce se sună din corn, s-ar putea preta la o mai exactă interpretare a acestei ceremonii: « *Bateți din palme și înălțați către Dumnezeu strigăte de bucurie ! Căci puternicul Iehova, marele stăpân al lumii, vă va supune popoarele, va pune neamurile la picioarele voastre... El va căuta și va alege moștenirea voastră, slava lui Iacob pe care l-a iubit atât de mult. El se ridică în mijlocul strigătelor de biruință !* »⁵⁰. Jidani consideră acest psalm nu ca pe o rugă⁵¹, ci ca o profeție semnificativă a împlinirii promisiunii făcute de Dumnezeu poporului său ales. Sensul acestei profeții, care este recitată de șapte ori la rând în fața poporului lui Israel, în acompaniament de corn și însoțită de plânsetele și lamentările sfâșietoare ale auditoriului, explică mai convingător rațiunea ceremoniei de *Tekiel Șofar* decât ceața în care sunt învăluite textele Talmudului și ale Cabalei. În acest sens, ceremonia obligatorie pentru fie-

⁵⁰. Cf. Psalmul 47 – 1-5, (Psalmul 46 în Biblia de la 1914, NER),(NA).

⁵¹. Rugăciunea *Unsan toket*. (NA).

care jidan reprezintă chintesența sublimului imn patriotic cu care reprezentanții poporului lui Israel deschideau sărbătoarea de *Roș Hașana* și începeau perioada de zece zile de ispășire a păcatelor⁵²

Semnificația primitivă a ceremoniei s-a modificat considerabil de-a lungul secolelor. Influența pe care aceasta o exercită asupra minții și sentimentelor jidanilor este foarte mare. După căderea Ierusalimului, *Tekiel Șofar* servea conducătorilor Israelului pentru incitarea populației jidovești la neîncetate revolte, cauza exilării lor din Palestina după fatala insurecție a lui Bar Kohba, sub împăratul Adrian.

Astăzi, ceremonia *Tekiel Șofar* face încă și mai întunecat tabloul deja dezolant al zilei de *Roș Hașana* și întreține printre jidani prejudecata pe care abili îndrumători ai poporului lui Israel au introdus-o de atâtea secole : aceea de a se ține deoparte pentru a fi separați de restul umanității, atât prin religie cât și prin obiceiuri și practici⁵³.

Se înțelege de ce legea Talmudului a ridicat la cel mai înalt rang ceremonia *Tekiel Șofar*, obligatorie pentru toți jidanii, de ce *kahalul* exercită un control atât de strict asupra sinagogilor

⁵². Intru confirmarea semnificației ce dăm ceremoniei *Tekiel Șofar*, amintim că ziua judecății, care începe în seara ultimei zile a perioadei de purificare, se termină, de asemenea, cu ceremonia *Tekiel Șofar*, însoțită de cuvintele : *La-șana ha-baa Ierusalim* (anul viitor să ne aflăm la Ierusalim). Mesajul își păstrează caracterul său naționalist extremist, șovin. (NA).

⁵³. Reuniunile unor rabini luminați, ținute în 1869 la Cassel și Leipzig, au avut ca scop scoaterea din cărțile de rugăciune jidovești a pasajelor privitoare la venirea lui Mesia și întoarcerea ovreilor la Ierusalim. Ei susțineau, pe bună dreptate, că aceste rugăciuni întărită pe coreligionarii lor, împiedicându-i să ajungă la conștiința de autentici cetățeni ai țărilor în care s-au născut. Aceste rugăciuni îi împiedică să renunțe la prejudecățile lor îndărătnice contra tuturor celorlalte religii, neamuri și popoare. Adversarii acestei teorii susțineau, cu tot atâta dreptate, din punctul lor de vedere, că aceste reforme ar duce la pierderea rațiunii de a fi a poporului lui Israel. Jurnalele israelite *Camaghid* și *Libanon* au publicat detalii curioase asupra acestor interesante discuții. Remarcăm articolele doctorului Gordon, din *Camaghid* nr. 31 și 33/1896. (NA).

și caselor de cult, unde se recită rugăciunile cu ocazia sărbătorii de *Roș Hașana* și în cele zece zile care urmează.

Iată documentul clasat sub nr. 30 în *Cartea Kabalului* a lui Brafmann.

Documentul Nr. 30

Despre interdicția de a recita rugăciuni în ziua
de *Roș Hașana*, în case particulare

Sâmbătă, secția celor 5 cărți, *Kito*, 5557

Kabalul decide publicarea celor ce urmează în toate casele în care se recită rugăciuni:

Cu începere din a douăsprezecea zi de *Slibot* (rugăciune ce se recită timp de douăsprezece zile înainte de *Roș Hașana*) și până la *Iom Kipur* (ziua judecății, sau ziua iertării) inclusiv, este interzis tuturor jidanilor din oraș să se reunească pentru a recita rugăciuni în altă parte decât la sinagogă. Se va pronunța *herem* împotriva aceluia *hașan* (cantor) și *baal tekia* (cel ce sună din corn) care va îndrăzni să cânte sau să sune din corn în altă parte. Fiecare rugăciune recitată în altă parte decât la sinagogă, sau în clădirile anexe, din curtea sinagogii, va fi considerată ofensă adusă legii divine.

Proprietarii caselor, cantorul și cei ce vor încălca această dispoziție a *Kabalului* vor fi pedepsiți și considerați ca renegați, ce nu respectă legea divină a Talmudului.

Sinagoga și complexul de instituții din jurul ei

Curtea sinagogii, imobilele și instituțiile jidovești aflate în această curte, sunt tot atâtea subiecte demne de examinare.

În orice comunitate jidovească, sinagoga trebuie să fie înconjurată de o curte mai mult sau mai puțin spațioasă, pentru clădirile diverselor instituții adiacente. Mai întâi vom vorbi despre locurile așa-zise comune, care trebuie să fie încăpătoare, fiind construite și întreținute de *Kabal*.

Analizând instituțiile accesorii ale sinagogii, aflate în imediata apropiere, în chiar curtea acesteia, se va înțelege de ce începem cu acelea despre care în general nici nu se vorbește.

Sub denumirea de curtea sinagogii, se înțelege suprafața de teren, mai mult sau mai puțin încăpătoare, situată în cartierul jidovesc, unde trebuie să se afle :

- 1) BETH-KNESET (sinagoga principală).
- 2) BETH-MIDRAȘ (casă de rugăciune și studiu).
- 3) BETH-HAMERHA (baia de aburi).
- 4) BETH-HAKAHAL (Cancelaria *Kabalului*).
- 5) BETH-DIN (tribunalul judiciar).
- 6) HEKDEȘ (refugiu pentru săraci).

Cu toate că sinagoga este principalul loc de rugăciune al jidanilor, totuși, această clădire nefiind încălzită, servește numai pentru reuniunile ce au loc cu ocazia marilor ceremonii religioase, ca de exemplu *Roș Hașana*, *Iom Kipur* etc., sau cu ocazia vizitei unui personaj important : un cantor ilustru, un mare rabin, un predicator cu faimă etc. În toate celelalte împrejurări, rugăciunile se recită în clădirea *Beth-Midraș*, care mai are și alte destinații. Invățații jidani interpretează acolo « Știința » Talmudului ; tot acolo, după rugăciune, diferitele confrerii își țin ședințele, iar interpreții săraci ai Talmudului, care se dedică exclusiv acestei științe și, în consecință, necâștigând nimic, nu au de unde își plăti locuința, găsesc refugiu și loc de odihnă. Aici se discută problemele de ordin social. Tot aici se află biblioteca publică și cărțile oficiale ale diferitelor confrerii.

Imediat lângă sinagogă și *Beth-Midraș* se găsește baia de aburi (sauna) și baia obișnuită. În jurul acestui centru se află casele de rugăciune private: *Esșabot*, *Talmudor*, *Klozer* etc. care, într-un grad mai mic, au aceeași destinație cu *Beth-Midra*. Apoi urmează *Cancelaria Kabalului*. Autoritatea acestuia, actele sale, implacabila sa supraveghere asupra oricărei acțiuni evreiești, ca și machiavelismul său sunt cunoscute din documentele citate în prezenta lucrare. În imediata apropiere a *Cancelariei Kabalului* se află un consiliu analog vechiului

Synedrion, ce s-a păstrat până astăzi sub tutela *Kabalului*, formând secția de justiție sub numele de tribunal *Beth-Din* (despre care vom vorbi mai pe larg în capitolul următor), având în fruntea sa pe rabinul său sau *Raș-Din* (președintele), a cărui familie trebuie să locuiască în acea clădire.

Urmează apoi *Hekdeș*, sau refugiul pentru evreii vagabonzi, respingător de murdări, și a căror societate repugnă chiar și acelor jidani săraci care, din lipsă de locuință, caută refugiu în *Beth-Midraș*, *eșabot*, *talmudor*.

Așadar, în curtea sinagogii se află mai multe anexe construite și întreținute de *Kabal*. Brafmann citează trei documente, cu privire la cele spuse în acest capitol. Nu le vom reproduce pe primele două, fiind mai puțin interesante. Cel de al treilea, clasat sub nr. 30, se află reprodus la finele capitolului XIII.

Tribunalul judiciar *Beth-Din*

În viața oricărei comunități jidovești, tribunalul judiciar *Beth-Din* este o instituție de primă importanță.

Până acum am vorbit mai mult despre *Kabal*, instituție ce reglementează viața jidanilor, din fiecare localitate, în mod despotic și aproape fără nici un control, neadmițând nici un recurs la o altă autoritate. Această dominație care nu are, după cum se vede, nimic constituțional, nu se extinde totuși decât asupra vieții religioase interne și private a jidanilor, ca și asupra protecției pe care *Kabalul* trebuie să o acorde, prin influența și prin fondurile sale, acelor ovrei care au încurcături cu goimii.

Când se pune problema judecării unor cauze între ovrei, sau între un ovrei și *Kabal*, numai sfântul tribunal *Beth-Din*, instituit prin legea Talmudului, este însărcinat să judece.

Tribunalul *Beth-Din*, cu toate că este numit “cel sfânt”, se află totuși sub înalta protecție a *Kabalului*, formând secția judiciară a acestei autorități supreme, căruia orice jidan trebuie să i se supună orbește. Acolo unde există o populație jidovească mai mică sau mai mare, există și un tribunal *Beth-Din* ce judecă diferitele neînțelegeri și controverse din viața negustorească a evreilor, dispensându-i pe aceștia să recurgă la tribunalele creștine.

Beth-Din este, într-un fel, vechiul *Synedron*. El nu a fost creat ca urmare a unui capriciu sau al amorului propriu al jidanilor, de a avea un tribunal al lor, pentru a nu fi siliți să se adreseze tribunalelor creștine. El își are rațiunea sa de a fi în dogma Talmudului, ce guvernează viața spirituală a jidanilor. În sprijinul acestei aserțiuni și pentru înțelegerea caracterului talmudic al tribunalului *Beth-Din*, vom cita câteva pasaje din codul jidovesc *Hoșen Hamișpot*, care tratează această chestiune în detaliu :

« Este interzis jidanilor să se prezinte în fața tribunalelor creștine, să-și urmărească interesele în instanțele civile sau administrative ale goimilor. Această interdicție se aplică chiar și cauzelor în care legile evreilor și cele ale goimilor sunt identice, atât în spirit cât și în literă, chiar și atunci când cele două părți doresc să fie judecate de justiția creștină. Cel ce contravine acestei decizii este considerat criminal, căci o asemenea faptă ar fi o blasfemie împotriva legii lui Moise⁵⁴. În acest caz se va pronunța împotriva sa *nidui*, de care nu va scăpa până în momentul când va renunța la plângerea făcută în fața tribunalelor goimilor. Dacă perseverează în crima sa, el va fi anatemizat prin *herem*⁵⁵. Aceeași pedeapsă va fi aplicată oricărui partizan al vinovatului, chiar și celui care ar folosi o autoritate neevreiască pentru a-și obliga adversarul să apară în fața tribunalului *Beth-Din*.

Documentul prin care tribunalul *Beth-Din* acordă ovreilor autorizația de a-și căuta dreptatea în fața tribunalelor creștine

⁵⁴. *Hoșen Hamișpot*, cap. XXVI, p. 1. (NA).

⁵⁵. Cf. Documentele 148 și 149, citate la finele cap. VIII. (NA).

nu trebuie vânturat sau arătat judecătorilor goimi. Convenientul la această interdicție va plăti părții adverse⁵⁶ surplusul amenzii care ar fi putut fi pronunțată de către *Beth-Din*, prin aplicarea legilor evreiești.

În timpurile de astăzi în special, când jidanii sunt supuși dominației străine și nu pot avea proprii lor judecători, tribunalul *Beth-Din* trebuie să se amestece în toate afacerile, de orice fel și de orice dificultate, care se ivesc între ovrei. El judecă împrumuturile, contractele de căsătorie, donațiile, succesiunile, plângerile privind unele pierderi etc.⁵⁷, fixează amenzile pentru pagubele produse vitelor ce aparțin unui alt individ, ca și pierderile produse unora de vitele altora, când aceste pierderi au fost provocate de dinții sau de coarnele animalului. Atribuțiile tribunalului *Beth-Din* se extind la urmărirea furturilor și răpirilor, cercetarea acestor crime și a despăgubirilor ce trebuie plătite de hoți, fără a se ocupa de pedepsirea autorilor acestor furturi și jafuri, nici de pedepsele ce le-ar trebui aplicate conform legii lui Moise⁵⁸.

Cu toate că în prezent tribunalul *Beth-Din* nu poate condamna hoții și autorii de jafuri decât obligându-i să despăgubească pe cei cărora le-au adus prejudicii, el poate să-i pedepsească moral, pronunțând asupra lor un *nidui*, dacă ar întârzia sau ar refuza să achite despăgubirile. Restricția autorității tribunalului *Beth-Din* privește aplicarea pedepselor corporale, la care legile lui Moise condamnă, în anumite situații, pe vinovați⁵⁹.

În ceea ce privește conduita și obiceiurile populației jidovești, fiecare tribunal *Beth-Din* dispune de atribuții foarte largi. Astfel, dacă tribunalul consideră că jidanii se dedau libertinaajului, trăind în afara regulilor, poate condamna la moarte, la pedepse corporale, la amenzi pecuniare și așa mai

⁵⁶ . *Hoșen Hamișpot*, cap. XXVI, p. 4. (NA).

⁵⁷ . *Hoșen Hamișpot*, cap. XXVI, p. 4. (NA).

⁵⁸ . *Hoșen Hamișpot*, cap. III, p. 3. (NA).

⁵⁹ . *Hoșen Hamișpot*, cap. I, p. 4. (NA).

departe. Pentru a pronunța și aplica astfel de condamnări, el nu are nevoie nici măcar de mărturii pro sau contra. Dacă tribunalul *Beth-Din* crede că are de-a face cu un evreu influent prin poziția socială pe care o ocupă în lumea jidovească, care ar putea sfida hotărârile sale, și dacă folosind toate șireteniile îi este imposibil să umilească un asemenea individ, atunci va încerca, în colaborare cu *Kahalul* să găsească o ocazie favorabilă pentru a-l pune sub acuzare și a-l pedepsi cu ajutorul tribunalelor creștine. În plus, averea sa este declarată *hefker* (supusă jafului). « Pentru a ajunge cât mai rapid posibil să-l zdrobească total și să-l distrugă pe cel ce nu se supune legilor Talmudului, interpretate de sfântul tribunal *Beth-Din* și de infailibilul *Kahal*, citațiile pentru prezentarea în fața tribunalului *Beth-Din* sunt remise părților de șamaș. Acei evrei care lipsesc din oraș, pentru diverse afaceri, pot primi trei astfel de citații ; dacă după cea de a treia citație cel chemat nu se supune, se pronunță împotriva sa un *nidui*. Celor care nu părăsesc orașul de reședință al tribunalului, li se trimite o singură citație.

Este interzisă lipsa de respect sau manifestarea unor semne de nemulțumire față de șamaș. Pentru ofensă adusă acestuia, tribunalul *Beth-Din* are dreptul de a-l pedepsi corporal pe delinvent. Șamașul însuși are dreptul să-l bată și să-i producă pagube materiale : să-i spargă geamurile, să-i distrugă casa, gospodăria, mobila etc., fără a-l despăgubi.

Dacă tribunalul *Beth-Din* schimbă localul în care își ține ședințele, cel citat să apară în fața lui nu poate invoca scuză că nu cunoaște noul local. Dacă șamașul raportează că cel citat vorbește de rău tribunalul *Beth-Din*, că refuză să apară în fața acestuia, se dă crezare spuselor lui și se pronunță *nidui* împotriva vinovatului, dacă nu chiar *berem*⁶⁰ ».

Brafmann citează în Cartea *Kahalului* 52 de acte și documente ce conțin hotărâri date de tribunalul *Beth-Din* în diferite cauze. Am extras și tradus pe cele mai semnificative, clasate sub numerele 24, 78, 120, 132, 146, 177, 203, 204, 239, 256, pe care le reproducem alăturat, amintind că documentele citate anterior și care poartă numerele 23, 102,

⁶⁰. *Hoyen Hamispat*, cap. XI, pp. 1- 4. (NA)

148, 149, 156 și 260, privesc de asemenea ordonanțele și dispozițiile tribunalului *Beth-Din*.

După toate cele spuse relativ la legile pe care se sprijină viața interioară a comunităților și cea intimă a evreilor, se va înțelege că mijloacele bizare folosite de *Kabal*, al căror scop nu poate fi sesizat, nu ne vor mai părea atât de fanatice când parcurgem documentele clasate sub numerele 148 și 149, având în vedere că ocrotirea tribunalului *Beth-Din* este în același timp garanția uneia din principalele dogme ale « Științei » Talmudului. În multe circumstanțe, în special acolo unde legea evreiască contrazice bunul simț și unde litera și forma acesteia ordonă executarea a ceea ce justiția și conștiința interzic, procesul este judecat nu de *daianimi* (judecătorii care formează tribunalul *Beth-Din*), ci de experți. Aceștia trebuie să aibă o bună experiență în afaceri comerciale, în industrie și în celelalte domenii de activitate ale vieții de toate zilele.

Daianimii îndeplinesc câteodată și funcțiile de experți, dar numai când cele două părți îi aleg în acest scop. Cu toate acestea, în general, în circumstanțele citate mai sus, aceștia sunt desemnați, căci *daianimii* se dedică aproape exclusiv studierii legilor Talmudului, cunoscând foarte puțin viața practică, unde bunul simț este adesea preferabil pentru a găsi o soluție echitabilă.

Pentru a marca mai bine activitatea tribunalului *Beth-Din*, trebuie să menționăm o problemă care se pune câteodată, relativă la trimiterea în fața tribunalelor creștine a unor procese survenite între doi evrei. Astfel, procesele în care este vorba de polițe respinse la plată, de neexecutări de donații, testamente și de alte afaceri de acest gen, sunt retrimise din timp în timp de către *Beth-Din* în fața tribunalelor creștine. Trimiterea aceasta nu se datorează incompetenței sau incapacității tribunalului jidovesc. Legea Talmudului o prevede : « ca mijloc de acțiune, ca frână împotriva celor puternici, insolenți și neascultători, care refuză să se supună deciziilor *Kabalului* și ale tri-

Tainele *Kahalului*

bunalului Beth-Din și care, în consecință, trebuie pedepsiți de justiția goimilor ».

Consecința acestui pasaj din legea Talmudului este că tribunalele creștine, în cea mai mare parte din cazuri, sunt incapabile să facă dreptate aceluia dintre jidani care are dreptatea de partea sa, căci, pentru a anula orice decizie a instanțelor creștine, care nu ar fi conformă cu cea a *Kahalului* și a tribunalului *Beth-Din*, aceste două autorități jidovești obligă cele două părți să semneze polițe în alb, înainte ca procesul să fie instrumentat de tribunalul *Beth-Din*. Dacă cel ce pierde în fața tribunalului evreiesc nu este satisfăcut de hotărârea acestuia, atunci *Beth-Din* trimite cauza în fața unui tribunal creștin, în care caz, decizia acestuia interesează foarte puțin cele două autorități evreiești, ele posedând deja polițe semnate în alb, adică mijloacele de pedepsire arbitrară a celor pe care doresc să-i pedepsească.

Prin aceste mijloace viclene și machiavelice, tribunalul *Beth-Din* și *Kahalul* mențin apăsătoarea tiranie asupra populației jidovești, folosind justiția creștină, sau a țării gazdă, ca instrument de pedepsire a coreligionarilor ce nu se supun orbește despoticeii lor autorități.

Acte & Documente judiciare

Iată documentele și actele clasate în *Cartea Kahalului* sub nr. 24, 78, 120, 132, 146, 177, 203, 239, 256.

Documentul Nr. 24

Despre citația adresată cuiva pentru chemarea
în fața tribunalului *Beth-Din*

Miercuri, secția celor cinci cărți, *Hukat*, 5556

Reprezentanții *Kahalului* au ordonat lui Leib Vituka să vină în orașul nostru, să se prezinte în fața sfântului tribunal *Beth-Din*, pentru a se explica cu privire la neînțelegerile pe care le are cu ginerele său.

Documentul Nr. 78

Procese ale particularilor cu *Kahalul*

Sâmbătă, secția *Emor*, 5559

Ca urmare a reclamației lui Sevi Hirș, fiul lui Iacob, și a fratelui său, relativ la dreptul de exploatare a unei case situate pe strada Iurguief, se ordonă celor doi bogați, cunoscuți în oraș, anume Hazias, fiul lui Elian, și Johel Mihel, fiul lui Aaron, să apere în fața tribunalului *Beth-Din* cel sfânt, drepturile sacre ale *Kahalului* împotriva celor doi indivizi sus-numiți.

Documentul Nr. 120

Alegerea a doi șefi ai orașului care vor trebui să-l oblige pe Israël, fiul lui Iacob, să se prezinte în fața tribunalului *Beth-Din* cel sfânt

Sâmbătă, secția *Şemina*, 28 *Nisan*, 5561

Reprezentanții *Kahalului* au decis: că Israël, fiul lui Iacob, trebuie să se prezinte în fața sfântului tribunal *Beth-Din* pentru a se înțelege asupra diferendului dintre el și Leizer, fiul lui M. Intrucât numitul Israël, fiul lui Iacob, nu pare dispus să asculte acest ordin emis de *Kahal*, se ordonă celor doi șefi ai orașului adică lui Isaac, fiul lui J., și lui Samuel, fiul lui D., să îl constrângă prin toate mijloacele posibile pe numitul Israël, fiul lui Iacob, la supunerea pe care orice evreu o datorează *Kahalului*.

Documentul Nr. 132

Despre pedeapsa pentru nesupunere

Joi, 23 *Sivan*, 5551

Ca urmare a nesupunerii față de *Kahal* a lui Iosif, fiul lui D., reprezentanții orașului au decis să-l pedepsească pe acesta prin excludere eternă din confreria *Nor Tamid*, interzicându-i pentru totdeauna să mai poarte titlul de *morein*.

Documentul Nr. 146

Despre pedeapsa pentru denunț împotriva sfântului tribunal *Beth-Din*

Sâmbătă, a doua zi de la trecerea lui Kouczhi, sărbătoarea *Tabernacolelor*, 5562

Tainele *Kabalului*

Pentru că Meer, fiul lui Mihail, a avut insolența să denunțe sfântul tribunal *Beth-Din* autorităților creștine, reprezentanții *Kabalului* au decis pedepsirea acestuia prin retragerea titlului de *morein*. De aici înainte numele său va trebui să fie precedat de vocabula *havera* (neam prost, mojić).

Documentul Nr. 177

Diferendul dintre *Kabal* și anumiți particulari

Ca urmare a diferendului ce a apărut între *Kabal* și fiii răposatului Aria, relativ la dreptul de exploatare a magazinelor ce aparțin lui Arbirei (prelat de religie creștin-ortodoxă), reprezentanții *Kabalului* au decis să atribuie lui Moise, fiul lui Jac, întreaga putere a celor șapte reprezentanți ai orașului pentru a pleda cauza *Kabalului*, fie în fața experților aleși în acest scop, fie în fața sfântului tribunal *Beth-Din*.

Documentul Nr. 203

Despre condamnarea ca urmare a unei certe

Duminică, secția Ahrensa, 5562

Intrucât Faifiș, fiul lui Avraam, a bătut și a insultat pe soția croitorului Isaac, pretextând că ea este aceea care a început cearta, reprezentanții *Kabalului* au decretat : dacă se demonstrează, prin jurământul pe care îl va depune soția croitorului în fața sfântului tribunal *Beth-Din*, că nu ea este cea care prima a căutat cearta, ci Faifiș, acesta va fi condamnat să recite timp de trei zile psalmi în *Bet-Midraș*, pierzându-și titlul de *morein* pentru eternitate. Marșea următoare *șamașii* vor publica în toate sinagogile : că vinovatul a fost astfel pedepsit pentru că a insultat o femeie inocentă. Prezentul decret nu poate fi anulat decât prin hotărârea expresă a membrilor *Kabalului* și ai tribunalului *Beth-Din*, reuniți în ședință comună.

Documentul Nr. 204

Despre iertarea acordată vinovatului

Miercuri, secția Ahrensa, 5562

Deoarece Faifiș, fiul lui Avraam, condamnat anterior, s-a pocăit supunându-se cu umilință deciziei *Kabalului* și tribunalului *Beth-Din*, membrii *Kabalului* și ai acestuia de pe urmă, reuniți în mare complet, au consimțit să-i restituie titlul de *morein*, păstrând totuși pedeapsa de a-l obliga să recite timp de trei zile psalmi în *Bet-Midraș*.

Documentul Nr. 239

Despre pedepsele aplicate celor care nu respectă
deciziile sfântului tribunal *Beth-Din*

Joi, 23 *Yiar*, 5562

Reprezentanții *Kabalului* au decis ca toți cei care se vor arăta neascultători și rebeli față de decretele date de sfântul tribunal *Beth-Din* vor fi privați, de la începutul acestui an, de dreptul de exploatare pe care l-au obținut din partea *Kabalului*, iar actele de vânzare a acestui drept vor fi considerate ca neavenite și vor valora cât cioburile unui vas spart.

Documentul Nr. 256

Despre pedeapsa dată unei femei pentru
răul său comportament

Luni, 5 *Tamuz*, 5562

Reprezentanții *Kabalului* au decis ca, dacă sfântul tribunal *Beth-Din* recunoaște faptele scandaloase ce se spun în contul soției rabinului din orașelul Duvița și decretează pentru aceste fapte o condamnare oarecare, vinovata va fi, în plus, privată de dreptul de *kessoba* (dota primită prin căsătorie), care va fi integral confiscată, cu excepția a 500 de florini, a rochiilor și a catrafuselor sale. Doi delegați ai *Kabalului* vor fi prezenți la executarea acestei hotărâri și vor supraveghea punerea ei în aplicare. Reprezentanții *Kabalului*, Dumnezeu să-i aibă în pază, nu riscă nimic pentru dreapta lor severitate !

**Kabat kinian sau despre
vânzare-cumpărare între jidani**

Să facem cunoștință cu *kabalat kinian* sau *suder*. Vom afla astfel cum se fac vânzările și cumpărările între jidani.

În antichitatea cea mai îndepărtată, exista la jidani un obicei destul de bizar : când un ovrei vindea altui ovrei o proprietate sau un obiect oarecare, de indiferent ce valoare, mare sau mică, cumpărătorul își scotea pantoful și îl oferea vânzătorului.

Talmudul a introdus în legile sale ceva analog acestui vechi obicei, adăugând, bineînțeles, acestei analogii tot atâta semnificație și forță cât obișnuiește să aplice tuturor dispozițiilor ce izvoresc din el, dispoziții privitoare la viața spirituală, materială și practică a jidanilor. Astfel, când se efectuează o vânzare între doi jidani, se aplică legea *kabalat kinian*, așa cum prevede Talmudul. Se procedează astfel : cumpărătorul sau însărcinatul cu afacerile acestuia oferă vânzătorului poala sutanei sale, sau o batistă, adresându-i aceste cuvinte : « *Ia această poală a sutanei mele sau această batistă, în schimbul terenului, casei sau oricărui alt obiect pe care mi-l vinzi sau pe care mi-l dăruiești* ». Când vânzătorul atinge cu mâna poala sutanei sau batista oferită, actul de vânzare-cumpărare este irevocabil săvârșit, chiar când cumpărătorul nu a plătit încă și nu a intrat în posesia obiectului cumpărat. Că proprietatea se află la o mare distanță, că obiectul vândut este eventual în mâna unei a treia persoane aflată undeva departe, dacă s-a îndeplinit formalitatea amintită, nici una din părțile contractante nu poate și nu trebuie să se dezică. Așa vrea legea Talmudului. Se vede că ceremonia *kabalat kinian* nu este deloc o simplă formalitate și că Talmudul ascunde aici un sens cabalistic, ce se interpretează astfel :

« *Dacă vânzătorul atinge poala sutanei sau batista pe care i-o oferă cumpărătorul, asta înseamnă că vânzătorul cedează cumpărătorului posesiunea materială a obiectului vândut și, în consecință, cumpărătorul intră într-o legătură indisolubilă cu acel obiect* ».

Această interpretare talmudică nu poate fi înțeleasă de cei ce nu sunt la curent cu « Știința » Talmudului, și nu se poate

ghici ce rol joacă în acest caz batista sau poala sutanei negre, pe care o poartă ovreii.

Dacă se dorește aflarea sensului pe care Talmudul îl dă acestei ceremonii, admițând : că poala sutanei sau batista reprezintă suma de bani pe care cumpărătorul trebuie să o plătească pentru obținerea obiectului vândut, și că vânzătorul, în loc să înmâneze obiectul, atinge poala sutanei sau batista, care reprezintă suma convenită, atunci într-adevăr cele două părți au stabilit o legătură materială cu banii și obiectul vândut; bine înțeles, tot după profunda și cabalistică « Știință » a Talmudului !

De altfel, puțin contează dacă ceremonia numită *kabalat kinian* vine dintr-un trecut îndepărtat sau își are originea în profunzimea cabalistică a oceanului talmudic. Este suficient să știm că această ceremonie a prins rădăcini la ovreii vremurilor trecute și și-a păstrat întreg prestigiul până în zilele noastre.

Ceremonia *kabalat kinian* se aplică numai când este vorba de vânzări și cumpărări între doi ovrei particulari. Vânzările practicate de *Kahal* către jidanii particulari îmbracă o asemenea aureolă de infailibilitate, încât nu-i este permis nimănui să le pună la îndoială⁶¹.

Brafmann citează opt dispoziții kahalice privind ceremonia *kabalat kinian*. Intrucât acestea ne-au părut mai puțin bizare nu le-am mai tradus. Documentele citate la sfârșitul capitolului al XII-lea, sub numerele 100 și 102, se referă, de asemenea, la ceremonia *kabalat kinian*.

Nunta jidănească

⁶¹. Cf. *Hoșen Hamișpot*, cap. XXII, p. 1 și *Teșobot Garoș*, § 21. (NA).

Celebrarea petrecerilor ocazionate de căsătoriile ovreilor începe înainte de ziua fixată pentru împlinirea ceremoniei respective.

Când cea de a șasea zi a săptămânii este pe sfârșite, când în locuința fiecărui ovrei grijile vieții zilnice încetează, locul lor fiind luat de pacea și odihna ce precedă venirea șabatului, atunci, în întâmpinarea oaspetelui mult dorit care este șabatul, așteptat cu multă nerăbdare, muzicanții comunității vin mai întâi la logodnică și apoi la viitorul soț. Se cântă melodii naționale *kabalat sabat*⁶². Acesta este semnalul începerii nunții.

A doua zi, sâmbătă, întreaga sinagogă se duce la poartă în întâmpinarea logodnicului, care vine împreună cu tatăl, cu frații și cu verii săi. În timpul citirii pasajului din rugăciunea care se recită în fiecare sâmbătă, ginerele nu primește decât după tatăl, frații și verii săi o *Alia*, una însă foarte semnificativă, care se cheamă *Maxtir*, ce va fi acompaniată de un imn executat de cantor cu o voce răsunătoare, însoțit de urările de mulți ani ale asistenței.

În tot timpul acestei ceremonii, din toate părțile sinagogii și în special din partea ocupată de sexul frumos, se aruncă asupra generelui cu nuci, migdale, smochine, etc.

Copiii aflați acolo se reped cu lăcomie asupra acestor dulciuri, pe care nu totdeauna au ocazia să le guste pe gratis. Din această dispută se nasc încăierări și hărmălaie, lucruri nu tocmai potrivite pentru un templu, destinat în principiu exclusiv rugăciunilor.

Mirele este recon dus acasă de verii săi și de prieteni, care în această zi exprimă în casa părinților acestuia, urările lor sincere și călduroase. Părinții le mulțumesc și le oferă un

⁶². În fiecare comunitate evreiască există o orchestră instituită de *kabal* și compusă din muzicanți evrei. În această orchestră trebuie să fie o vioară, un talger, un bas și o tobă. *Badhan*, care face parte din orchestră, este un individ însărcinat să amuze invitații prin poeziile sale improvizate, prin farse mai mult sau mai puțin spirituale și prin dexteritatea sa în executarea de jonglerii, pe toată durata nunții. (NA).

dejun frugal. Seara, muzicanții merg mai întâi la logodnică, apoi la viitorul soț, încheind ziua cu melodii naționale. Se cântă cu veselie în casa mirelui, dar nu multă vreme. Muzicanții se grăbesc să ajungă la casa miresei, unde, după câteva acorduri, se trece la dansuri, întreaga adunare începe să țopăie. Aceste dansuri, la care nu iau parte decât femeii și (mai ales) fete, sunt foarte animate, prelungindu-se până după miezul nopții, când tot mărunțișul de aramă din buzunarele dansatoarelor trece în cutia așezată lângă muzicanți, destinată să primească prețul fiecărui dans executat pe muzica acestora.

Vine, în fine, ziua cea mare, despre care s-a vorbit de atâtea ori în familiile celor doi logodnici. Cele două familii sunt în mare agitație. Unii se ocupă de cumpărarea a ceea ce mai lipsește; alții se preocupă de ce ar mai trebui făcut pentru a înfrumuseța petrecerea, cum să o facă mai somptuoasă, mai atrăgătoare decât cea oferită de fata cutărui sau cutărui vecin. Numai șefii celor două familii, tații mirilor, sunt ocupați. Ei se gândesc la lucrurile cele mai importante. Capul fiecăruia dintre ei frământă gânduri înălțătoare, referitoare la ceva extrem de important: de ce manieră trebuie plasată dota destinată copilului său pentru ca acest capital să-i aducă o rentă suficientă și solid garantată.

Când aceste grave probleme au fost puse la punct (ceea ce de obicei nu se întâmplă fără discuții aprinse și fără intervenția sfântului tribunal *Beth-Din*), trebuie mai întâi satisfăcute pretențiile *șadhănului* (pețitorului) care cere o recompensă pentru demersurile sale în negocierea căsătoriei. Trebuie, de asemenea, plătit dreptul de *rabas*⁶³, căci fără achitarea în avans a acestuia, nunta nu se poate oficia.

⁶³. *Rabas* este un impozit instituit în profitul rabinului, *bazanului* (cantorul) și *șematului* (starostele orașului). La Vilnius, perceperea acestui impozit a fost pusă în judecată în 1868 iar poliția locală a avut ordin să îl sprijine pe evreul care și-a adjudecat executarea (NA).

Iată că totul este în ordine, *șadbănul* plătit, dreptul de *rașay* achitat, muzicanții mulțumiți de plata promisă și *ketuba*⁶⁴ redactat. Atunci *șamașul* iese cu un registru în mână și face un tur al orașului, după care casele logodnicului și logodnicei încep să primescă pe cei invitați. I se aduce mirelui, din partea viitoarei sale soții, *talitul* și *kitelul*⁶⁵ (două veșminte cu care ovreii se îmbracă zilnic în timpul rugăciunii și cu care sunt îmbrăcați după moarte). *Badhan* trebuie să improvizeze cu această ocazie o elegie ce exprimă marea semnificație a zilei când logodnicul devine soț. Emoționat de poezia lui *badhan*, logodnicul varsă un lighean sau două de lacrimi fierbinți, apoi este lăsat în grija *șafirilor* care îl pregătesc pentru actul solemn, îmbrăcându-l cu cele două daruri primite de la mireasă. După care, împreună cu muzicanții, merge la viitoarea soție, care îl așteaptă în mijlocul camerei, pe o copaie răsturnată. Mireasa este înconjurată de femei măritate ce îi despletesc încet cozile, șuviță cu șuviță. Pe figurile acestor femei se poate citi un sentiment de descurajare. La accentele lirice ale cântecului *badhanului*, ele varsă câteva lacrimi ce le ușurează inima zdrobită de propriile lor amintiri și iluzii, unele deșarte, altele sfâșietoare. Fiecare își amintește cu durere că și ea s-a aflat în această situație, că a pornit la drum plină de speranțe în viitor, cu încrederea că se va bucura de bunăstare în noua sa viață. Acum, își spune ea, abia trecută de douăzeci și cinci de ani, arăt ca o cotoroașă, înconjurată de o familie numeroasă, pentru întreținerea căreia trebuie să-mi petrec zilele și nopțile muncind... In ce a constatat fericirea promisă?... M-au măritat cu un copil, căci soțul meu abia avea șaptesprezece ani și, ca mai toți ovreii, nu știa nimic, nu avea nici o stare. Am suportat toată greutatea obligațiilor de a-mi hrăni copiii și soțul. Un soț de la care n-am avut nici respect, nici protecție, nici susținere...

^{64.} *Ketuba*, act de căsătorie redactat în limba caldeeană, în care sunt precizate obligațiile soțului față de soție.

^{65.} *Talit*, o eșarfă de cașmir cu franjuri și dungi negre la capete. *Kitel*, cămașă albă, asemănătoare stiharului alb purtat de preoții catolici.

În momentul în care femeile măritate, dezamăgite și deluzionate frământă asemenea reflecții, *badhan*, revenind de la logodnic, căruia i-a declamat, acompaniat de muzicanți, o poezie elegiacă, pică în mijlocul lor ca un trimis al cerului... Nu contează ce spune, că este ceva tandru, că sunt rime incoerente și fără nici un sens, toate femeile plâng cu lacrimi fierbinți. În acest moment ușa se deschide și *șamașul* anunță cu voce de stentor: *kabalat ponim, lega-batan* (mergeți în întâmpinarea mirelui). Acesta intră și, apropiindu-se de, viitoarea sa soție, îi acoperă capul cu eșarfa pe care aceasta din urmă i-a trimis-o.

Femeile măritate aruncă spre el cu hamei și ovăz. Atunci *șaferei*, cu muzicanții în față, deschid marșul triumfal spre locul unde se află *hupa* (baldachinul nupțial, așezat de obicei în curtea sinagogii). Ei sunt urmați de părinți, de toți invitații și de noii căsătoriți care încheie cortegiul.

Ajungând la *hupa*, mirele se oprește sub baldachin. Mireasa, după ce îl ocolește de șapte ori, se așază la dreapta sa. *Badhan*, cu glas puternic, cheamă mai întâi pe cei doi tați, apoi pe cele două mame ale mirilor, pe celelate rude și pe toți prietenii pentru a binecuvânta noul cuplu; toată lumea se conformează, fiecare punându-și mâna pe capul mireleui, apoi pe cel al miresei. Se apropie momentul solemn al pronunțării legământului și al semnării actului de căsătorie. Se începe cu citirea rugăciunii deasupra cupei. Lectura nu poate fi făcută decât de un foarte savant interpret al legii Talmudului, pe care *badhan*, cu mare respect și dându-i titlul de rabin, îl invită cu glas tare. Mirii beau din cupa deasupra căreia s-a spus rugăciunea. *Șamașul* citește actul de căsătorie scris în idiom caldeean, după care urmează ceremonia numită *Kidușin*; ceremonie ce constă în înmânarea de către noul căsătorit a unui inel sau a unei monede de argint soției sale, spunându-i: *Gavei at mekudeșt li betabaat zjekedat Moșe ve Israel* (Prin acest inel devii soția mea, după legea lui Moise și a lui Israel). Pronunțând aceste cuvinte, în memoria căderii

Ierusalimului, el sparge cu tocul pantofului un pahar așezat pe podea. După o scurtă rugăciune deasupra cupei și după ce noii căsătoriți au mai băut câteva picături, aceștia sunt reconduși acasă, cu muzica în frunte.

În această zi, noii căsătoriți nu au mai mâncat de la micul dejun, postind până în momentul săvârșirii ceremoniei. Cu această ocazie li se servește o gustare compusă dintr-o supă de pui, care poartă numele de *supa de aur*. Vine momentul cel mai interesant pentru invitați, ospățul de nuntă. Cina este pregătită, mesele așezate, tacâmurile puse separat pentru femei și pentru bărbați, lumânările aprinse. Sunt așteptate personajele mai importante, care nu întârzie ; iată că *badban* strigă cu voce răsunătoare poftiți la masă ! La acest apel, invitații se îndreaptă spre câteva lighene pline cu apă, pregătite special pentru spălarea mâinilor. Nici un ovrei nu se atinge de pâine înainte de îndeplinirea acestei ceremonii. Lumea se așază la masă. Noii căsătoriți ocupă locurile de onoare. Alături de ei sunt așezați invitații importanți. Chiar dacă invitațiile au fost făcute în același fel, prin același *samaș*, iar invitații sunt aparent tratați în mod oarecum egal, fiecare trebuie să-și aprecieze propria valoare și poziția pe care o ocupă în cadrul comunității, așezându-se astfel încât să nu ocupe locul meritat de un altul. El riscă să fie pus într-o situație dezagreabilă, aceea de a fi obligat să cedeze locul și chiar să fie poftit afară.

Primul loc, cel de lângă mire, este ocupat de rabin, dacă acesta a considerat convenabil să onoreze petrecerea cu prezența sa. Apoi urmează membrii *Kabalului* și ai sfântului tribunal *Beth-Din*. După aceștia se așază savanții interpreți ai Talmudului și aristocrația financiară. Simplită muritorii sunt împinși la coada mesei, unde domnește, de asemenea, o anumită ierarhie, unde *melamed* (preceptorul copiilor) s-ar considera dezonorat să fie așezat pe un loc inferior celui pe care îl ocupă croitorul, negustorul de rachiu, brutarul și așa mai departe. Când toată lumea este așezată, se recită o rugăciune

și se rupe pâinea, fiecare conviv primind porția sa ; este un fel de comuniune.

Savarii (cei care servesc la masă) încep distribuirea porțiilor, respectând demnitatea și poziția socială a fiecărui invitat. Marea artă a *savarilor* constă în servirea porțiilor de crap și de mușchi fript astfel încât bucățile mai aristocratice să nu ajungă spre coada mesei, la plebei... Când această regulă este respectată cu strictețe, un personaj marcant al orașului de exemplu, care a fost obligat să întârzie și nu a ajuns decât la sfârșitul banchetului, nu pierde nimic. Imediat după apariția sa, un *savar* strigă cu voce tare: « iată o porție delicioasă pentru *rebbe* cutare... ».

La bucuriile materiale ale unei mese bune se adaugă distracțiile de ordin spiritual. Delicioasele mâncăruri sunt însoțite de muzică și de poezii improvizate de *badhan*. *Badhan* nu face economie de elocință. El inventează tot felul de vorbe măgulitoare, rimate și imaginate de propria-i inspirație, la adresa mirilor și a personajelor marcante prezente la banchet. După ce a purtat prin nori aristocrația prezentă, comparându-i pe membrii acesteia cu eroii antichității jidovești, *badhan* renunță la talentul său de improvizator și de versificator, în favoarea meseriei de scamator și de măscărici, minunând întreaga societate cu îndemânarea sa. Intr-un cuvânt, el este acela care distrează invitații. Toate însă pe lumea asta au un sfârșit ! La un moment dat *badhan* strigă: *Droș geșenk*⁶⁶ (darurile de nuntă).

Darurile oferite de invitați sunt depuse într-un vas de metal, pregătit în acest scop de *badhan* care, punând cadourile unul peste altul, anunță numele obiectului și pe cel al donatorului. Cadourile au o oarecare valoare : servicii de masă, candelabre de argint, închizători de aur cu diamante și

⁶⁶. Uzanța cere ca toți verii și prietenii să aducă sau să trimită, înainte de banchet, daruri de nuntă, ca o așa-zisă recompensă pentru discursul pronunțat la nuntă de noul căsătorit. Cu toate că acest discurs se ține destul de rar, obiceiul de a se face cadouri s-a perpetuat (NA).

chiar bani numerar. După această parte a ceremoniei, care prezintă un interes deosebit pentru noii căsătoriți, se începe dansul numit *cașer*.

Rolul *badban*-ului nu a luat încă sfârșit. El este cel care angajează cu voce tare dansurile miresei cu cei prezenți. Fiecare invitat se apropie de mireasă. Apucând un capăt al batistei pe care mireasa o ține în mână, face cu ea un tur al camerei, după care cedează locul unui alt dansator chemat de *badban*. Când toți bărbații au dansat cu mireasa, ginerele încheind seria, toată lumea conduce noul cuplu spre camera nupțială, ale cărei uși se închid în urma lor. Ceremonia a luat sfârșit.

Patru documente citate de Brafmann în *Cartea Kabalului* (din care două, sub numerele 64 și 158, se găsesc în capitolul IV al studiului nostru) dovedesc dependența, chiar sclavia, în care *kabalul* îi menține pe ovrei, peste care domnește în mod despotic. Amestecându-se în viața lor privată, *Kabalul* interzice ovreilor să invite la petrecerile lor familiale pe cine doresc ei, le impune să angajeze anumiți muzicanți și servitori, să mănânce anumite mâncăruri, să bea sau să nu bea anumite băuturi, și așa mai departe.

Tăierea rituală împrejur sau circumciziunea

Din primul moment al nașterii unui copil ovrei, membrii familiei mamei și tatălui acestuia se gândesc cum să scape mama și pruncul de influența lui Satan. Acesta dă târcoale camerei lăuzei, pentru a pune stăpânire pe cele două suflete. Cel mai bun mijloc de a zădărnici șiretlicurile Satanei este *șir ha-maalot* (talismanul)⁶⁷, ce trebuie lipit sau prins deasupra patului mamei și al leagănului copilului, precum și aproape de ușă, fereastră, sobă, adică orice deschidere prin care spiritul

⁶⁷. Talismanul este un pergament ce conține cel de al 121-lea Psalm, înconjurat de inscripții ce înșiră numele misterioase ale tuturor locuitorilor cerului, despre care *Talmudul* și *Cabala* vorbesc adesea (NA).

impur ar putea pătrunde în cameră pentru a pune stăpânire pe sufletele la care jinduiește !

În seara când vine pe lume un băiat, lângă leagănul acestuia sosesc cei ce-l vor însoți de-a lungul vieții (*bederul* însoțit de *melamed*, un număr de copii, elevi, însoțiți de *behelper*), care recită rugăciunea de somn liniștit pentru noul născut. Li se oferă piure de bob și de mazăre cu turtă dulce. Ceremonia vizitei copiilor și rugăciunea lor se repetă opt zile, până în ziua ceremoniei circumciziunii, a tăierii rituale împrejur.

În seara primei vineri după naștere, către sfârșitul cinei, în camera lăuzei vin prieteni de ambele sexe. Se recită *Ben Zabor* (rugăciune în genul celei spuse de copii). A doua zi, sâmbătă, tatăl noului născut merge la sinagogă, unde, după lectura celor *cinci cărți*, este chemat alături de ele, de *Thora*. În timpul acestei ceremonii, cantorul intonează *Mi še-berah* (mulți ani tatălui, mamei și copilului). Apoi rudele și invitații îl conduc pe tată acasă pentru *Șalom Zahar* (felicitări mamei că a născut un băiat). Li se oferă rachiu și turtă dulce, iar celor bogați lichioruri, pateuri, dulciuri.

În noaptea dinaintea ceremoniei, adică a celei de a opta zi de la naștere, se stă de veghe, la cei bogați, veghe numită *vahnacht* (paza de noapte în camera leuzei). În această noapte *kloenznerii* (evreii săraci care se dedică studiului Talmudului) recită strofe din *Mișna*, și primesc recompensă, pe lângă o masă consistentă, și *nedua* (pomană).

Vine dimineața zilei importante, când noul născut trebuie să primească pecetea poporului ales de Dumnezeu : *tăierea împrejur*. Moașa și verișoarele mamei îmbăiază și spală cu grijă copilul dis-de-diminează, pregătindu-l pentru mutilanta și dureroasa operație la care va fi supus. Este un moment fericit pentru moașă : cei de față îi oferă un substanțial bacșiș pentru osteneala dată la îngrijirea bebelușului.

Către ora zece, după rugăciunea de la sinagogă, sosesc în casă *sandak* (nașul, personaj grav care, în timpul operației, ține copilul pe genunchi), cei trei *mohelim* (operatori, specia-

liști în circumciziune), *kwater* și *kwaterina* (cumătrul și cumătra), *kantorul*, *șamașul* (notarul), rudele mai mult sau mai puțin apropiate, invitați. Cel puțin zece martori adulți trebuie în mod imperativ să participe la ceremonie.

Când totul este gata pentru operație, *kwaterina* (cumătra) ia copilul în brațe și, ridicându-l puțin deasupra capului, așteaptă ca *șamașul* să pronunțe cu voce tare cuvântul *kwater*, după care îl trece în mâinile cumătrului. *Kwater*, primind copilul, spune : *baruh gaba* (fi binecuvântat noule venit), cuvinte pe care întreaga asistență le repetă cu voce tare. Apoi *kwater*, recitând din psalmi pasajul : « *Domnul a zis strămoșului nostru Avraam : mergi înainte și drept* » se îndreaptă către « *kise șel Eliabu* » (scaunul lui Ilie), unde se presupune că se află profetul Ilie, ce asistă negreșit la circumciziune, alături de *sandak*, pe genunchii căruia este așezat copilul.

Dintre cei trei *mobelim*, primul ține în mână un cuțit cu două tăișuri « *ișamel* »; al doilea este înarmat cu unghii bine ascuțite, în formă de săgeată, la cele două degete mari și cele două arătătoare ; al treilea operează cu gura. Ei îl înconjoară pe *sandak*, ce ține copilul pe genunchi. Înainte de a începe, cei trei recită rugăciunea: « *Iși mulțumm mare Iehova, Rege al Universului, care ne-ai ales pe noi să operăm această circumciziune* ». Primul *mobel* « *foca* », taie prepuțul și lasă pe cel de al doilea, « *torea* », care efectuează operațiunea « *periah* » (smulge cu unghiile mucoasa din partea inferioară a penisului) și cedează locul celui de al treilea, « *macive* ». Acesta, cel mai înalt în grad dintre *mobelim*, sughe și linge, cu sfânta lui gură, rana făcută de primii doi⁶⁸. Faza a doua a circumciziunii (*periah*) este necu-

⁶⁸. *Tăierea împrejur* comportă multiple aspecte. În revista *L'Ethnie française*, nr. 7/1943, etnologul Georges Montandon, deși ignoră aproape total aspectul endocrin al chestiunii, insistă îndeajuns asupra elementelor strict chirurgicale și asupra celor cabalisto-escatologice și vrăjitorești, ce au făcut obiectul unor cercetări științifice, din Evul mediu timpuriu până în zilele noastre. S-a ajuns la concluzia că ritualul executat de cel de al treilea *mobel*, ce sughe sexul însângerat al copilului pecetluit cu semnul aleșilor lui Jahve, este un fel de sfântă "împărtașanie". Acesta prinde penisul copilului, astfel încât să poată colecta într-o *cupă de argint*, aur sau cristal o

noscută atât de secta ancestrală a caraïților cât și de samariteni, ceea ce indică originea ei rabino-talmudică. Faza a treia, numită « *mezizab* » (sugere), datează din perioada anilor 70-200 era noastră, numită « *mishnah* ». Ca și *periah*, este considerată o invenție rabino-talmudică. Ea comportă un prim aspect : mohelul executant sugere penisul copilului; un al doilea aspect constă în împărțirea obligatorie a cel puțin zece participanți bărbați. Impărțire cu ce ? Cu un amestec din sângele celui circumcis, un “lichid special” sau pudră tot “specială”, o anumită cantitate de vin și de salivă a mohelului rabin ce sugere penisul mutilat. Acest mohel ia o cantitate de vin în gură și sugere penisul însângerat al copilului în repetate rânduri, colectând tot ce sugere în cupa deasupra căreia de va face apoi cunoscuta rugăciune. Sugerea penisului, destinată să dezinfecteze rana, are adesea efecte contrarii. Intre 1805 și 1866, de exemplu, au fost semnalate opt epidemii de sifilis. În 1833, la Cracovia au decedat peste o sută de nou-născuți proaspăt circumciși. În contextul actual de panică sidaică, marele rabin sefard Bakshi-Doron, din Israel, a autorizat sugerea sângelui penian cu ajutorul unot tuburi aspiratoare.

În timpul acestei dureroase și barbare scene, tatăl copilului citește rugăciunea: « *Glorie celui etern, stăpân al universului,*

parte din sângele circumciziunii. În aceeași cupă, adaugă câteva picături dintr-un lichid care este tot sânge omenesc, păstrat la sinagogă într-o sfântă butelcuță ! Acest sânge lichid poate fi înlocuit cu sânge-pudră, preparat din sânge omenesc. Se adaugă vin, nu însă mirodenii, nici condimente, ca la coliva creștină. Apoi, al treilea mohel face *nelipsita rugăciune rituală deasupra cupei*, după care se împărțește pe sine, pe noul născut și întreaga asistență. În legătură cu semnificația acestei împărțășanii, să ne amintim cuvintele rostite de preotul creștin în momentul săvârșirii *Sfintelor taine* : “*Beți dintru acesta toți. Acesta este sângele meu, al legii celei noi, carele se varsă pentru voi și pentru mulți, spre iertarea păcatelor*”. Putem vorbi de două ceremonii, iudaice : după “*legea veche*”, și după cea “nouă”. Cristos a înlocuit-o pe prima cu cea de a doua. Pentru care lucru a fost arestat, judecat, condamnat și executat. Hotărât lucru : jidanii suportă revizionismul religios la fel de greu ca pe cel istoric ! (N.E.R.).

care ne-a ales pe noi ordonând să alăturăm noul născut copiilor părintelui nostru Avraam ».

Noul născut suportă și rezistă la această înspăimântătoare operație țipând sfâșietor. La sfârșit, conform tradiției, rana se pudrează cu rumeguș de lemn. *Sandak* ridică în brațe copilul și repetă de două ori, deasupra cupei cu vin, cuvintele profetului Ezechiel: « *Îți spun: vei trăi cu propriul tău sânge* ». Apoi varsă în gura copilului trei picături de *nectar*. Toată drama se desfășoară în acompaniament de cântece țipătoare, executate de cantor și întrerupte de repetatele urări de ani mulți adresate copilului, părinților, invitaților⁶⁹.

Dacă operațiunea a fost executată rapid și cu pricepere, altfel spus dacă primul *mohel* nu a incizat prea mult, dacă cel de al doilea a smuls cu pricepere mucoasa intern-inferioară a penisului și dacă, cel de al treilea a avut gura aurită, rezultatul este declarat satisfăcător. Micuțul venit pe lume cu opt zile în urmă a căpătat, pentru întreaga viață, dreptul de a fi membrul unui popor ce se pretinde ales de Dumnezeu. Bucurându-se de aceasta, părinții fac o petrecere, conformându-se dispozițiilor *Kabalului*, așa cum apar ele în documentele citate în capitolul IV, clasate sub numerele 16, 64, 131 și 158. Dacă nu ar avea privilegiul de a cere ovreilor impozitul numit impozit pe local pentru carnea *cașer*, privilegiu ce se realizează în Rusia cu ajutorul autorităților locale, *Kabalul* nu s-ar grăbi atât să-și ceară drepturile de la fiecare jidan în momentele cele mai solemne ale vieții : când acesta își sărbătorește rudele sau prietenii, când își celebrează căsătoria, când sărbătorește nașterea unui copil de sex masculin.

⁶⁹. Ce se întâmplă cu prepuțul tăiat ? Unii rabini usucă și colectează prepușurile, cu care se îngroapă după moarte, acestea având rolul de a-i feri de demoni. Jidoavcele sterpe din Libia înghit un prepuș preparat cu ou, în speranța că vor deveni fecunde. În alte părți, copilului încă necircumcis i se dă să sugă un prepuș, pentru a-l feri de duhurile rele. Uneori prepuțul este holocaustizat, ars până la cenușă, după cum recomandă Biblia. În zilele noastre, prepuțul a devenit un obiect ce se speculează și se vinde, în vederea unor grefe, pentru anumite experiențe în laboratoare și pentru prepararea unor produse cosmetice (NER).

Pentru a pedepsi orice nesupunere la deciziile⁷⁰ sale, aproape totdeauna *Kabalul* așteaptă ziua unei petreceri date de cel vinovat. Unul sau doi membri ai *Kabalului*, însoțiți de poliție, descind la amfitrion și încep mai întâi o inspecție minuțioasă a ustensilelor de menaj, a tuturor felurilor de mâncare, carne și pește, pentru a stabili dacă acestea sunt *cașer* sau *tref*.

Cum va putea stăpânul casei să demonstreze acestor zbiri că animalul din care provine carnea servită la masă a fost sacrificat cu ajutorul unui cuțit cu două tășuri, perfect ascuțit și fără cea mai mică știrbitură, sau că peștele a fost preparat după minuțioasele reguli prescrise de Talmud ?

Pe lângă marea supărare pe care această inoportună vizită o produce șefului familiei, pe lângă tulburarea provocată invitațiilor de prezența unor membri ai *Kabalului* veniți să-l persecute pe cel ce îi găzduiește, vinovatul este aproape totdeauna condamnat la o mare amendă pentru încălcarea legii privitoare la « *cașer* ».

Ierarhia demnităților la jidani

Pentru a putea studia demnitățile jidovești, să aruncăm o privire retrospectivă asupra originii acestei instituții, a dezvoltării sale de-a lungul timpului⁷¹. Organizarea comunităților jidovești își are originea în timpuri foarte îndepărtate. Ea începe imediat după căderea regatului Israel, propunându-și prezervarea și conservarea intactă a naționalității pierdute

⁷⁰. Vezi documentul citat la finele capitolului VIII, sub nr. 149, (NA).

⁷¹. Sursele consultate pentru redactarea acestui capitol sunt: *Enalt-Geschichte des velkes Israels*, partea a VII-a; *Graetz-Geschichte des Judentums, und Tecten-Scherira Joubstin-Schaare, Cedek, Cemah, Duvide, Jbouda*. (NA).

până în ziua atât de dorită când Dumnezeu va reda poporului ales imunitatea, gloria și teritoriul său de odinioară.

În cele optsprezece secole de rătăcire și blestem pe capul jidovilor, această organizare, rămasă de nezdruncinat, s-a dezvoltat, a dobândit o mare forță, modificându-se după împrejurări, când favorabile, când nefavorabile.

Germenul organizării se află în acea *Școală savantă* care, cu acordul împăratului Vespasian, a fost stabilită la Iabne de rabi Iohanen ben Zakai. În scurta perioadă cât această școală s-a aflat sub conducerea lui rabi Gamaliel (învățătorul lui Saul din Tars, ce va fi avansat apostol, sub numele de Paul-Pavel de către creștini), tendința a fost de a deveni, după modelul vechiului Synedrion, conducătoarea și dătătoarea de viață, publică și privată, a jidovilor. Cu toate că în sânul său au luat naștere conspirații revoluționare, ea și-a păstrat multă vreme titlul de academie. Profesorii săi aveau dreptul de a purta titluri cuvenite savanților *babami* (înțelepți), *sofer* (scrib, bibliotecar), *amora* (interpret, orator). Această formă de organizare s-a păstrat până în momentul când, în centrele cu populație jidovească din Asia a pătruns învingătorul Arabiei, fondatorul mahomedanismului, epocă în care ovreii supuși acestei dominații au început să respire mai liber, primii musulmani tratându-i ca egali. Bastanai, reprezentantul de atunci al poporului lui Israel din exil, reușind să aducă mari servicii armatei musulmane împotriva Sassanizilor din Persia, însuși fanaticul Omar, cel care a pregătit legile de proscriere a jidovilor, i-a luat sub protecție. Bastanai este recunoscut în mod solemn ca șef al națiunii jidovești. Omar îi încredințează mâna frumoasei slave Dara, fiica regelui Persiei, Horzua, acordându-i încă multe alte privilegii, asemănătoare celor ale patriarhilor religiei caldeene, Albokatolikos și Yezuiaba⁷².

Din acest moment, pentru jidani a strălucit o nouă eră : Bastanai apare pentru prima dată ca vasal al Califatului, dispunând de sigiliu regal ; este înconjurat de o curte, are în

⁷². Hassan Weil Califef, *Histoire des Mongols*, partea II-a, cap. III, p. 274 și *Graetz Geschichte Judentums*, partea 5-a, p. 135. (NA).

serviciul său o administrație, o justiție (« *Beth-Din* »), cu autoritate asupra tuturor ovreilor răspândiți în Asia.

La suirea pe tron a califului Ali, căruia ovreii i-au acordat sprijinul lor, împotriva lui Mubem, în luptele pentru câștigarea tronului, ei și-au văzut sporite privilegiile, organizarea comunităților jidovești s-a perfecționat. Primul funcționar, *Roș galuta*, reprezenta în fața califului și a vizirului pe toți ovreii din Asia. El se ocupa de repartizarea impozitelor, de strângerea acestora, pe care apoi le vărsa în vistieria statului. Colegiul jidovesc se transformă într-un parlament aparte, compus din *Gaon*, primul personaj ca importanță după *Roș galuta*, din *Daian di baba*, judecătorul superior, și din *Av Beth-Din*, judecător, succesorul de drept al precedentului.

Acești patru primi demnitari aveau în subordine șapte reprezentanți ai societății savante, *Roș kala*, și trei membri ai altei societăți savante, *Habor*. Venea apoi o instituție compusă din o sută de membri, amintind compoziția vechiului mare *Synedrion*, din care șaptezeci aveau dreptul de a purta titlul de *alufim* (reprezentant); ceilalți treizeci, amintind micul *Synedrion*, purtau titlul de *bene keiom* (candidat), demnități ce erau ereditare. Acest consiliu central al ovreilor își ținea ședințele când la Bagdad, când la Suza, când la Pumbedita, trei reședințe ale șefului suprem *Roș galuta*. După acesta veneau consiliile provinciale.

Fiecare comunitate ovreiască primea de la reședința circumscriptiei de care aparținea, un *daian* (judecător diplomat). Acesta își alegea doi asistenți, cu care forma tribunalul *Beth-Din*. În afară de afacerile judiciare, tribunalul se ocupa de legislație, de contracte, de căsătorii, de revizuirea actelor de divorț, de polițe, acte de vânzare, inspectarea ustensilelor folosite în ceremoniile religioase (*haleful*, cuțitul cu două tăișuri folosit de măcelarii evrei, *șofarul*, cornul din care se sună în ziua de *Roș Hașana*). În afara tribunalului *Beth-Din*, în fiecare comunitate exista un comitet care depindea direct de

Roș galuta, compus din șapte *parnasimi*, aleși de comunitate și însărcinați să examineze toate treburile civile și religioase.

Kabalul actual este prelungirea acestor instituții. Nu ne vom ocupa de raporturile mutuale existente la acea vreme între aceste instanțe. Vom spune doar că perceperea impozitelor plătite de ovrei în folosul propriilor instituții era făcută de angajați ce aparțineau altor religii, ceea ce ne permite să presupunem că aceste impozite, a căror repartizare era stabilită de autoritățile evreiești, erau probabil prea grele și că era necesară o intervenție străină de elementul jidovesc, pentru a le putea percepe. Impozitul pe carnea *cașer*, din care *Kabalul* actual scoate un așa mare profit, servind la întreținerea și menținerea despotismului său (cum am arătat în capitolul VII), exista deja atunci și apăsa din greu asupra populației evreiești.

Ca urmare a ameliorării soartei jidanilor din acele timpuri, ameliorare datorată împrejurărilor istorice cunoscute, studiul Talmudului, până atunci destul de restrâns, devine general. Conform tradiției, până la sfârșitul secolului V al erei noastre, Talmudul se păstra doar în memoria câtorva învățați, care constituiau un fel de înțelepciune sacerdotală ambulată. Așa stând lucrurile, Talmudul putea dispărea odată cu ultima enciclopedie pe două picioare, care îl știa pe de rost. Când acest pericol a fost depășit, când învățații ce memoraseră Talmudul au putut să-l transcrie pe hârtie, studiul cărții sfinte a mai întâmpinat încă multe obstacole, ca urmare a opresiunii și persecuțiilor suferite de jidovi sub domnia ultimilor Sassanizi. De altfel Talmudul, ce cuprinde, la prima vedere, numai teme de natură teoretică, fără aplicație în viața practică, și-a pierdut din atracție nu numai în rândul ovreilor în general, ci și în rândul reprezentanților acestora. Poate că ar fi dispărut cu totul, dacă schimbarea survenită în soarta populației jidovești din Asia, sub dominația descendenților lui Mahomed, nu ar fi reorientat jidănimă spre studiul cărții care avea să devină cartea ei sfântă prin excelență, permițând

rabinilor să formuleze și să aplice legile talmudice, dându-le un caracter practic.

De atunci, luând avânt și devenind regulamentul vieții naționale și spirituale jidănești, Talmudul a pus stăpânire nu numai pe gândirea întregii populații răspândite în Asia, dar și pe cea a comunităților stabilite pe coastele Mediteranei, în Europa și în Africa.

Nimic nu durează însă cât lumea. Autonomia națională de care jidovii s-au bucurat câtva timp sub domnia urmașilor lui Mahomed, nu a durat nici ea prea mult. Urmașii lui Omar și ai califului Ali, dezgropând legile de persecuție date de Omar împotriva jidănimii, legi de care el nu s-a folosit, au început să le aplice. Sub domnia lui Almutavakil, nepotul lui Almans, în 856, consiliul central evreiesc a fost dizolvat. *Roș galuta* își pierde treptat privilegiile și poziția excepțională. Către sfârșitul secolului al IX-lea, parlamentele din Suza și Pumbedita sunt dizolvate.

Cu toate acestea, dureroasa lovitură dată autonomiei instituțiilor jidănești nu a distrus organizarea internă a ovreimii. Din contră, ovreii s-au ridicat din nou împotriva lumii întregi, au început să formeze corporații cu caracter masonic secret, conspirații tainice, ce s-au perpetuat de-a lungul secolilor, ajungând intacte până în zilele noastre.

Roș galuta și *gbeonimii* dispar. Impreună cu ei dispar, de asemenea, toate ramurile autorității centrale. Dimpotrivă, comitetele provinciale (*kabalele*) și tribunalele *Beth-Din* continuă să existe, să se organizeze. Pe aceste două instituții provinciale, guvernul contează, caută sprijin în ele. Pe de-o parte pentru perceperea impozitelor datorate de jidani, pe de alta, pentru a avea de unde să recruteze îndrumătorii necesari pentru luarea deciziilor cu caracter religios. Comitetele provinciale și tribunalele evreiești (« *Beth-Din* ») sunt păstrate, protejate și constituite într-un fel de consiliu a cărui autoritate (*kabalică*) se exercită pe teritoriul supus dominației *Kabalului*.

Consiliile provinciale, dotate cu o mai mare putere după dispariția consiliului central, nu primeau ordine de la acesta din urmă. Ele consultau Talmudul în aproape toate situațiile, pentru a pronunța o sentință sau pentru a lua o decizie oarecare. Cu alte cuvinte, persecuțiile de care ar fi suferit jidanii constituie o pură invenție, o calomnie la adresa popoarelor, pe și printre care jidanii sau fixat precum lipitorile. Ghetoul pe care l-au inventat și în care s-au complăcut secole întregi, izolarea și fanatismul le-a adus mari servicii, favorizând legile Talmudului, ajutând pătrunderea lor adâncă în viața intimă a jidanilor.

Din acest moment, organizarea comunităților jidovești, cu comitetele lor pentru afaceri civile și religioase, cu tribunalele *Beth-Din*, intră într-o fază de stabilitate, de continuitate, ajungându-se la această uimitoare republică talmudo-municipală care, de nezdruncinat, a rezistat vreme de zece secole eroziunii istorice și animozității generale contra unei populații parazitare, păstrându-se intactă până în zilele noastre. Unele modificări nesemnificative privesc doar formele exterioare.

Pentru a înțelege mai bine formele recente de organizare a comunităților jidovești, cităm un document extras din *Kiria Nesseman*⁷³, care, prin veridicitatea sa a câștigat încrederea generală a exegeților.

**Despre îndatoririle rabinilor și *parnasimilor*,
membri ai *Kahalului***

1). La invitația membrilor *Kahalului*, rabinul este obligat să se prezinte fără întârziere la adunare, să ia parte la deliberări, la adoptarea deciziilor de tot felul. El nu poate refuza să participe la judecățile tribunalului *Beth-Din*.

2). Rabinul nu are dreptul să se amestece, pe propriul său cont, în afacerile întreprinse de *Kahal*, de exemplu vânzările și cumpărările, intrările de redevențe datorate de particulari

⁷³. *Kiria Nesseman, Culegere de fapte istorice din municipalitatea Vilnius*, de Fino, 1860. (NA).

etc. El trebuie să fie însă prezent la contractarea afacerilor, să-și pună semnătura alături de cea a membrilor *Kabalului*.

3). Când *Kabalul* vrea să instituie un nou impozit, iar acesta contravine reglementărilor generale, dacă există un singur individ care contestă impozitul, rabinul trebuie să-i acorde asistență în protestul său, să decidă cu înțelepciune referitor la chestiunea în litigiu, să-l facă pe recalcitrant să reintre în turma ascultătoare.

4). *Daianimii* (judecătorii) tribunalului *Beth-Din* sunt singurii care au dreptul să se pronunțe în probleme pecuniare, iar rabinul nu poate în nici un fel să le modifice decizia. Dacă, totuși, una din părți cere ca rabinul să fie prezent la discuțiile privitoare la astfel de probleme, acesta nu poate refuza să asiste.

5. La invitația redactorilor reglementărilor (*baal takanot*), rabinul trebuie să-i asiste la discutarea și redactarea noilor reglementări, fără a avea puterea de a introduce de la el vreo schimbare, câtă vreme redactarea este aprobată cu unanimitate de voturi. Dacă doi dintre redactori sunt de altă părere, rabinul este dator să-i sprijine, cerând ca părerea lor să fie discutată și luată în considerație. La egalitate de voturi pro și contra, părerea rabinului este hotărâtoare.

6. Dacă survine o problemă neprevăzută în regulamentele generale, rabinul nu va putea da singur o soluție. Il vor ajuta în acest caz doi redactori, doi reprezentanți ai adunării generale și doi *daianimi*, cu care el va discuta această problemă, pentru a ajunge la o decizie înțeleaptă.

Despre demnitățile de *habor* și *morein*

De comun acord cu șeful *Kabalului* și cu președintele tribunalului *Beth-Din*, rabinul poate acorda unui ovrei rangul de *habor*. Cât despre demnitatea de *morein*, ea nu poate fi acordată decât de o comisie compusă din patru membri ai *Kabalului*, patru membri ai tribunalului *Beth-Din*, de mai mulți reprezentanți ai adunării generale (care ei înșiși se bucură de

Tainele *Kabalului*

acest titlu și care au devenit *posekimi* (cunoscători adânci ai codului de legi talmudice) și de rabin. Membrii comisiei se vor reuni la domiciliul rabinului, nu în altă parte. Nimeni nu poate obține această demnitate dacă nu este perfect la curent cu *Hoșen hamišpot* (culegere completă a legilor Talmudului), cu reglementările ultimilor rabini.

Nu pot fi aleși membri ai *Kabalului* decât cei ce se bucură de titlul de *morein*. Cel care nu este decât *habor* poate, eventual, să fie ales, după mai mulți ani de căsnicie.

Grade și funcții în cadrul *Kahalului* și ale tribunalului *Beth-Din*

Iată ierarhia acestor două instituții:

- 1). *Candidat* pentru titlul de șef sau de reprezentant.
- 2). *Daian* : judecător într-o confrerie, având dreptul de a participa la ședințele tribunalului *Beth-Din*.
- 3). *Gaba* : decan al unui mare așezământ de binefacere.
- 4). *Ykovim* : membru al adunării generale.
- 5). *Tuvet kahal* : membru desemnat pentru alegerea electorilor.
- 6). *Roș medina* : reprezentant al adunării generale.
- 7). *Baal takanot* : cel ce redactează noile regulamente.
- 8). *Șemve takanot*, cel ce veghează executarea regulamentelor.

Numai trecând prin toate aceste grade ale ierarhiei jidovești se poate ajunge membru al *Kabalului* sau reprezentant al adunării generale. În cazuri excepționale, se poate obține dispensă pentru unul din aceste grade inferioare.

Despre ordinea de urmat în alegeri

Membrii *Kabalului* și judecătorii tribunalului jidovesc *Beth-Din* sunt aleși în fiecare an, conform ultimului regulament adoptat în anul 1747.

Câteva zile înainte de luna *Kisler* (octombrie), *Kabalul* desemnează cinci *boreimi* (electori de gradul unu) care trebuie

să aleagă mai mulți *baal takanot* (redactorii regulamentelor ce trebuie respectate pe timpul apropiatelor alegeri). Alegerile trebuie făcute la șase luni după sărbătorile Paștelui.

În ziua hotărâtă, după rugăciunea la sinagogă, șefii orașului, președintele *Kahalului*, cel al tribunalului *Beth-Din*, ca și președinții diferitelor confrerii, redactorii noilor regulamente, *șamașii* (notarii de serviciu), *sofer*-ul (secretarul) și cei cinci electori de prim rang desemnați de *Kahal* în luna *Kisler* precedentă, se reunesc, împreună cu rabinul, în Cancelaria *Kahalului* și numesc, prin scrutin, cinci noi *boreimi*, (electori de gradul doi), veritabili electori investiți cu puterea de a alege pe cine vor crede ei pentru înaltele funcții de :

- *Roșimi* (în număr de patru), reprezentanți ai *Kahalului*.
- *Roș medina* (doi), reprezentanții țării, adică ai unui oarecare raion, district, circumscripție, departament.
- *Tuvimi* (patru), membri privilegiați ai adunării generale.
- *Ykovimi* (doi), membri autentici ai adunării generale.
- *Roet beșbuet* (patru), controlori.
- *Gaboimi* (patru), decanii societăților de binefacere.
- *Daianimi* (doisprezece), judecători ai tribunalului *Beth-Din*.

În total 32 de demnitari pentru întregul an, adică până la viitoarea sărbătoare a paștelui.

În timpul scrutinului este strict interzis ca cineva să se adreseze *boreimilor* (electorilor de gradul al doilea), pentru a nu-i distrage de la această importantă operație, care are ca scop să stabilească conducerea populației jidovești dintr-un anumit raion (canton, circumscripție, departament).

Despre îndatoririle *Kahalului* și ale tribunalului *Beth-Din*

Prima, dacă nu principala ocupație a *Kahalului* constă în repartizarea impozitelor pe care le plătesc jidovii, precum și în încasarea acestora. În rest, *Kahalul* este obligat să vegheze

la păstrarea respectului pe care fiecare jidan îl datorează elitei kahalice, membrilor tribunalului *Beth-Din* și *moreinilor*. *Kabalul* are și alte atribuții economice, încurajând, prin acordarea de ajutoare, și pe alte căi, pe cei ce pornesc un comerț oarecare. Pentru acest gen de susținere și încurajare se folosesc bani proveniți de la societatea de binefacere. În general, *Kabalul* se ocupă de toate afacerile civile și religioase ale comunității și indică fiecărui jidan ce și cum trebuie să facă, indică fiecăruia raza lui de acțiune și competențele sale, drumul pe care fiecare trebuie să-l urmeze în viață, ocupația sau meseria pe care orice membru al comunității kahalice trebuie să o îndeplinească.

Toate ramurile comerțului sunt impozitate de *Kabal*. La fel stau lucrurile în ce privește împrumuturile cu amanet, polițele, ordinele de plată, etc. Perceperea tuturor acestor impozite în profitul trezoreriei *Kabalului* se face prin intermediul unor antreprenori.

Kabalul desemnează *șamoimii*, adică pe cei care pregătesc listele celor supuși impozitării și cota-parte pe care aceștia trebuie să o achite. Aceste liste sunt examinate de *Kabal*, modificate, aprobate sau respinse. Li se recomandă *șamoimilor* să nu-i favorizeze, nici să-i cruțe pe cei bogați, să aibă menajamente pentru cei săraci. Pe toată durata muncii lor, *șamoimii* se obligă, sub *herem*, să nu comunice cu nimeni, indiferent cine ar fi acesta, pentru a nu fi supuși nici unei presiuni din afară. Ei trebuie să rămână închiși într-o cameră izolată până la îndeplinirea obligațiilor lor.

Un funcționar subaltern al sinagogii este destinat să-i servească, chemând pe cei supuși impozitării pentru ca aceștia să dea explicații, sub *herem*, asupra situației lor materiale, asupra reușitei sau nereușitei afacerilor lor.

La fiecare trei luni, membrii Adunării generale se reunesc în Cancelaria *Kabalului* și discută situația comunității, stabilind ce trebuie întreprins pentru a evita repetarea evenimentelor defavorabile survenite în trecut și prevenirea celor care s-ar putea produce în viitor. Se discută tot ceea ce

ar putea interesa societatea jidovească. Dacă nu toți membrii se pot prezenta la reuniune, dacă participă numai douăzeci dintre aceștia, deciziile luate în astfel de condiții vor avea aceeași valoare ca cele luate de Adunarea generală în întregul său.

La fiecare trei ani, toți jidanii de sex masculin ce locuiesc în acel teritoriu (raion, district, circumscripție sau departament) trebuie să se întâlnească într-un loc dinainte stabilit pentru a discuta și hotărî asupra noilor regulamente și pentru a examina chestiunile de mare importanță pentru cauza jidovească.

Daianimii, judecătorii tribunalului *Beth-Din*, împreună cu președintele lor, au datoria:

- 1). Să aprecieze ce loc trebuie să ocupe în sinagogă demnitarii și funcționarii, care este locul convenit poporului.
- 2). Să vândă, în anumite cazuri, dreptul de *meropie* (dreptul de exploatare a unei persoane de origine creștină).
- 3). Să aprobe și să legalizeze actele de vânzare ale proprietăților imobiliare.
- 4). Să vegheze, împreună cu *Kabalul*, la corectitudinea greutăților și măsurilor folosite de jidani în comerț, precum și la prețul mărfurilor de primă necesitate, bineînțeles, numai când este vorba de cumpărători jidani.

Brafmann, în *Cartea Kabalului*, citează patruzeci de acte și documente elaborate de *Kabal* și de tribunalul *Beth-Din*, care se referă la tot ce s-a spus în acest capitol. Le-am ales pe cele mai ciudate, în număr de nouă, clasate sub numerele 18, 67, 134, 170, 201, 210, 219, pe care le reproducem în cap. XXI, care trebuiesc adăugate documentelor 78 și 132 din cap. XVI, ce se referă, de asemenea, la cele menționate mai sus.

Din documentul extras și citat din *Kiria-Nesseman*, ca și din cele prezentate în acest capitol, se va putea vedea continuarea a ceea ce am repetat de câteva ori :

1). Dictatura exercitată de *Kabal* în cadrul vieții publice, și chiar intime a jidanilor răspândiți pe toată suprafața globului.

2). Veniturile pe care *Kabalul* le realizează din impozitarea jidanilor stabiliți pe raza teritoriului său.

3). Vânzarea de către *kabal* a acestui drept absurd (uimitor și de necrezut, la prima vedere) de exploatare a persoanelor de religie creștină și a proprietății acestora, drept care la jidani se cheamă *hazaka* și *meropie*.

4). Toate aceste chestiuni privind viața internă și personală a jidanilor, cunoscute doar superficial de cei mai erudiți învățați ai zilelor noastre, au fost și continuă să fie ignorate de creștini, inclusiv de preoțimea creștină. Datorită incompetenței sale în astfel de probleme, datorită lipsei de interes în sensul pregătirii sale profesionale, preoțimea creștină nu își poate îndeplini misiunea ei de elită a societății. În consecință, nimeni nu consideră preoțimea creștină o elită a societății. Cel mult o clasă de actori, de mășcarici liturgici, printre care, pe ici pe colo, se mai găsește câte un preot adevărat.

Importanța documentului pe care îl vom cita constă în aceea că explică și definește perfect funcția și rolul rabinului, explicație și definiție ce ar trebui să lămurească o dată pentru totdeauna lumea creștină cu privire la ce este de fapt un rabin. Ignoranța noastră, a preoțimii nedemne ce conduce destinele Bisericii, a ajutat iudaismul ultimelor secole să ridice drapelul conducerii sale subterane, să corupă și să murdărească civilizația și cultura creștină. După două mii de ani de creștinism, acesta este din ce în ce mai amenințat să recadă în iudaism. Pe bună dreptate, se vorbește și se constată la tot pasul și din ce în ce mai clar jidănirea Bisericii lui Cristos!

Nu se știe de unde și cum s-a născut eroarea, de exemplu, că rabinul ar fi un un personaj sacerdotal al religiei iudaice. Această credință, întreținută chiar de rabini⁷⁴ a reprezentat totdeauna o veritabilă stâncă de care s-au lovit, în toate țările,

⁷⁴. Cf. Discursul de adio adresat evreilor alsacieni de marele rabin din Colmar (1872), care părăsea provinciile anexate de Germania și își muta domiciliul în Franța ce pierduse Alsacia și o parte din Lorena. (NA).

legislatorii ce au încercat să abordeze problema jidovească, supunând-o unor reforme. Niciodată o epocă nu a fost mai propice și mai fructuoasă pentru iudaism, niciodată în trecut o epocă nu a furnizat sumbrului regat al Talmudului o asemenea stăluțitoare victorie ca secolul al XIX-lea și al XX-lea. Iată și de ce :

Când, la începutul secolului al XIX-lea, tulburările din Franța s-au potolit și când ordinea părea să-și facă efectele ei binefăcătoare, reorganizarea administrației a ajuns și la problema jidovească. Napoleon I, în plină glorie după Austerlitz, s-a interesat și de această problemă. Ar fi dorit să adauge gloriei și triumfurilor sale cunoscute titlul de reformator al iudaismului, care probabil ar fi cântărit în cadrul economiei culturii și civilizației creștine mai mult decât tot imperiul lui de paie! Circumstanțele care, în 1805, au adus în actualitate problema jidovească rezultă chiar din cuvintele sale: « *Dacă parțial această problemă este rezolvată* (spunea Napoleon în § 12 din *Reforma problemei evreiești*) *va trebui găsit un mijloc pentru a reduce pe cât posibil specula practică pe scară largă de jidani, pentru a lichida această escrocherie și această camătă* »⁷⁵. În capitolul al IV-lea, Împăratul francez adăuga : « *Scopul nostru este de a-i ajuta pe cultivatori în general, de a elibera populația anumitor departamente de dependența în care este ținută de jidani. Ipotecile de care dispun aceștia din urmă asupra celei mai mari părți a proprietăților imobiliare, îi fac pe proprietari total dependenți de creditori și, în scurt timp, dacă nu se vor lua măsuri, jidanii vor fi singurii proprietari în departamentele unde locuiesc, supremația lor crescând zilnic cu ajutorul speculei. Trebuie pus capăt acestei situații intolerabile* ». Apoi el continuă : « *In al doilea rând, scopul nostru este să micșorăm sensibil și, dacă este posibil, să distrugem total tendința separatistă a populației jidănești, care se comportă ca o națiune aparte în cadrul națiunii franceze. Trebuie să*

⁷⁵. *Allgemeine - Zeitung des Judenthums*, 1841, p. 300. (NA).

extirpăm gustul acestei populații pentru ocupațiile dăunătoare ordinii sociale, civilizației și locuitorilor tuturor țărilor în general».

Cele câteva cuvinte de mai sus arată clar cauzele care au dus atunci la agravarea problemei jidănești. Cuvintele lui Napoleon nu spuneau nimic nou. Istoria jidanilor se repetă invariabil, într-un context sau altul, într-o țară sau alta, pe seama unui popor sau a altuia. Merită remarcat : cauzele pe care apărătorii iudaismului le invocă pentru a justifica acest întunecat tablou al apucăturilor și matrapazlăcurilor jidovești, nu puteau fi admise în Franța acelei epoci, deoarece, din 1789, jidanilor li se acordaseră drepturi civile egale cu cele ale francezilor. Ba chiar mai egale ca ale francezilor ! La fel stau lucrurile în România, ca de altfel în aproape toate țările lumii : jidanii formează pretutindeni un stat în stat, un popor în cadrul unui alt popor, un cancer ! Până când ? Iată o întrebare la care omenirea va răspunde totuși într-o zi ! Nimic nu rămâne neplătit pe lumea asta. Acest lucru nu trebuie uitat nici de creștini, nici de musulmani, nici de jidani. Pe budiști, hintoști și alți animiști, “piei roșii” sau “turbane galbene” nu-i mai amintim. Aceștia nu aspiră și nu au aspirat să dea lecții lumii întregi. Până acum cel puțin, tendințele imperialiste i-au caracterizat pe vechii “păgâni”, pe creștini, musulmani și, mai ales, pe jidani.

Când, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, țăranii din Rusia au fost dezrobiți, când în această țară au fost introduse mai multe reforme liberale, problema jidovească s-a impus la ordinea zilei, la fel ca în Franța de după și din timpul dezmățului *revoluționar*. Din toate colțurile marelui imperiu țarist se făceau auzite plângeri: « *Jidanii ne ruinează ! Ei exploatează toate clasele sociale, toată populația indigenă. Au pus stăpânire pe toate capitalurile din industrie, asigurări, au devenit proprietarii tuturor locuințelor din orașe. Au concentrat în mâinile lor întregul comerț și l-au depreciat, transformându-l într-un fel de negoț de vechituri. Au ruinat un mare număr de lucrători aparținători altor religii, ce lucrează acum pe salarii de nimic* ». Numai umbra spinului, la ușa creș-

tinului. In vremea asta popii noștri cântă la biserică, spre a ne adormi mai bine : « *Isaia dăntuiește, fecioară bucură-te !* ».

Dn 1866, problema jidovească a luat o tot mai mare amploare atât în Rusia, cât și în lumea întreagă. Ajunsă pretutindeni la ordinea zilei, plângerile contra acestei populații superpuse se aud și ele pretutindeni. Jidanii însă și sculele lor liberalo-bolșevico-șarlatane nu au întârziat să urle pe toate acoperișurile și pe toate antenele: « *Dați poporului ales o totală emancipare, permiteți jidovilor să devină proprietari ai marilor averi, obligați-i să vorbească limbile voastre, dispersați-i în întreaga lume și veți vedea că vor deveni una cu țara, că nu vor mai fi o națiune aparte în interiorul fiecărei națiuni, că vor deveni veritabili cetățeni, păstrându-și în același timp religia lor* ». Toate aceste false axiome, repetate până la sațietate de cei interesați, au găsit foarte ușor credit în rândul maselor ignorante de pretutindeni. Proști și prostie există pretutindeni, celor cu scaun la cap li se închide gura pretutindeni. S-a ajuns unde era normal să se ajungă !

In 1805, jidanii din Franța deveniseră de mai mulți ani cetățeni francezi. Revoluția din 1789 le-a acordat posibilitatea de a se bucura de drepturi civile egale cu cele de care se bucurau francezii. Cu toate acestea, conform spuselor lui Napoleon, jidanii nu-și modificaseră cu nimic sistemul lor exclusiv, de a trăi complet separați, păstrându-și naționalitatea și folosind mijloacele josnice ale cametei și ale jafului mercantil. Este un fapt incontestabil că, dacă naționalitatea băștinașă se simte puternică moral și material, elementele străine ce trăiesc în sânul ei trebuie, în mod necesar, să sufere influența acesteia și să se confunde cu aceasta, cel puțin în privința formelor exterioare. Supunându-se acestei legi comune, jidanii din Franța s-au franțuzit de multă vreme, dar numai sub raportul îmbrăcămînții, manierelor, limbii și al drepturilor civile. Geniul lui Napoleon înțelesese că toate aceste forme exterioare nu-i vor transforma pe jidovi în francezi și că, în ciuda numărului lor mic (nedepășind 60 000 de suflete pe întreaga Franță), jidănimia va forma totdeauna

o corporație aparte, o națiune în cadrul națiunii. Napoleon știa că această rasă orgolioasă, considerându-se poporul ales de Dumnezeu, dorea să se perpetueze necontractând decât căsătorii între coreligionari, neacceptând amestecul sângelui său cu sângele *impur* al creștinilor.

Și cum atunci nimic nu rezista geniului lui Napoleon, el se iluziona că va învinge această voință de fier, condusă de fanatismul religios, voință ce rezistase atâtor împrejurări, traversase nezdruncinată secole peste secole. Pentru a-și atinge scopul, Napoleon gândea să se folosească de rabini, crezându-i, ca toată lumea, preoții religiei iudaice.

Planul său era extrem de moderat și nu avea ceva care să contrazică cea mai imparțială justiție. În consecință, acest plan părea să aibă toate șansele de reușită. El consta în a-i face pe jidani să privească pe francezi ca egali ai lor, sub toate raporturile, să-i considere ca frați ai aceleiași națiuni, cu care să poată lega căsătorii. Într-un cuvânt, Napoleon nu cerea jidanilor altceva decât reciprocitate în relațiile cu francezii.

Acest plan nu avea nimic exagerat din punct de vedere umanitar, era perfect compatibil cu progresul civilizației. Dar, din punctul lor de vedere, acest plan care tindea să slăbească sumbrul regat separatist, nu era deloc pe gustul jidanilor. Vom vedea imediat că, în ciuda genialității sale, în loc să-și atingă scopul propus, Napoleon n-a reușit, prin această nouă organizare a lumii evreiești, decât să le furnizeze o armă pe care ei au știut, în mod admirabil, să o folosească în profitul fanatismului religios și al ideilor lor separatiste.

Impărtășind eroarea generală privitoare la rolul pe care rabinii îl îndeplinesc în religia iudaică, altfel spus considerându-i ca preoți ai acestei religii, Napoleon gândea să-și realizeze planul folosind autoritatea lor spirituală asupra populației jidovești. Credea că ridicând și întărind această autoritate, s-ar putea folosi de ea mai ușor. În acest scop el decretă, în 1806, instituirea la Paris a unui *Synedrion*, compus

din șaptezici și unu de rabini, după exemplul marelui *Synedrion* de la Ierusalim. El credea că jidanii vor găsi în acest tribunal acea putere spirituală nelimitată căreia trebuie să i se supună fără murmur, așa cum o cere legea Talmudului.

Pentru a completa această instituție, pentru ca ea să funcționeze în mod regulat, s-au creat în provincie mai multe consistorii sub conducerea rabinilor.

La început, rabinii nu au opus nici un fel de rezistență ordinelor atotputernicului cuceritor, căruia nimeni nu-i rezista atunci. Au semnat cu ambele mâini ceea ce li s-a cerut în numele împăratului, inclusiv ordonanțe împotriva cărora mulți dintre ei vor protesta mai târziu. Iluzia lui Napoleon asupra soluționării problemei jidovești nu putea dura mult. În momentul în care s-a vrut să se aplice un oarecare articol de care depindea reușita reformei relative la legăturile matrimoniale între familiile creștine și cele evreiești, s-a constatat că această chestiune era pentru evrei literă moartă, că *nu le va intra niciodată în cap că un fiu al lui Israel poate consimți să își amestece sângele său pur cu sângele impur al creștinilor !*

Atunci s-a convins Napoleon că numai prin autoritatea spirituală a rabinilor este imposibil să schimbe iudaismul și că ideea unei reforme oarecare nu se poate naște decât în mintea celor care nu știu nimic despre legile Talmudului, despre religia, istoria și tradițiile jidanilor. Convins, de astă dată, că îi va fi imposibil să rupă legăturile acestei lumi concentrate, subterane și închise în ea însăși, că nu va putea soluționa problema jidovească precum problema germană sau spaniolă, Napoleon recurse la o altă soluție, cu totul diferită. În 1808 decretează interdicția pentru jidani de a împrumuta cu amanet ; polițele semnate de creștini în favoarea jidanilor se limitau la o anumită sumă. Se luau o serie de măsuri pentru controlul schimbărilor de reședință ale familiilor evreiești.

Intr-un cuvânt, încercând să apere populația creștină de sinistra influență a jidanilor, Napoleon nu a făcut altceva

decât să repete ceea ce s-a practicat de mai multe ori în secolele precedente de către autoritățile tuturor țărilor ce avuseseră de-a face cu jidănimea, începând cu Egiptul antic. De aici, seminția lui Avraam a fost gonită, nu a « ieșit » singură, după cum, în mod mincinos, o afirmă *Vechiul Testament*. Nu este singura minciună gogonată din pretinsa carte sfântă jidovească și creștină !

Gloria și furia napoleoniene au trecut însă repede. Toate acestea sunt un nor trecător, și-a zis ovreimea. *Dumnezeu va trimite asupra dușmanilor noștri atâtea necazuri încât ei nu se vor mai putea gândi să ne tulbure* - repetă neamul lui Israel când i se pare că nu mai merge cum mergea... Ca de atâtea ori în trecut, profeția lor cu nu mai merge cum mergea se va realiza odată în plus ! Evenimentele se precipitau : la numai câțiva ani după căderea colosului în fața căruia tremura întreaga Europă, decretul și ordonanțele sale împotriva jidanilor erau anulate. Nu a rămas decât pseudo-eceziastica instituție a rabinilor de la Paris și câteva consistorii în provincie. Noua putere jidovească nu s-a prăbușit o dată cu cel care o instituisese. Din contră, ea luă un nou avânt, pentru a se reconstitui și a se înverșuna contra unui dușman mai puternic decât a fost Napoleon, Nabucodonosor, Aman și atâtea alți puțin iubitori ai Israelului. Jidanii s-au ridicat împotriva civilizației creștine, care, în primul sfert al secolului al XIX-lea, începuse să câștige teren împotriva întunecatului regat al Talmudului, subminându-i forțele interioare și conducându-l spre o descompunere lentă, dar sigură.

În lumea jidovească care a suportat acțiunea civilizației europene, religia iudaică, spun unii, se aseamănă cu paginile răvășite ale Bibliei. Ceremoniile religioase au aspectul unui lanț ale cărui verigi ar fi rupte în mai multe locuri, cu legătura interioară care constituie această mare putere a ovreilor : unu pentru toți și toți pentru unu, complet ruptă. În zadar în sprințul Talmudului slăbit au alergat talente de prim ordin, ca Mendelson, Friedelman și alții, care au încercat să trezească în pătura luminată jidovească sentimentul național al popo-

rului lui Israel. Nimic nu a reușit. Curând, chiar apărătorii zeloși, antrenați de un curent irezistibil, s-au convertit la creștinism⁷⁶, dând o grea lovitură bazelor iudaismului pe care doriseră să-l consolideze și care, până în acel moment, li se păruse a fi de nezdruccinat.

Pentru a salva drapelul Talmudului și alături de el subterana corporație jidovească, eforturile unor talente remarcabile ca Mendelson, Friedeland și alții s-au dovedit neputincioase. Era necesară forța complexă a unei reprezentări oficiale, rol preluat de pseudo-eceziastica instituție jidovească imaginată în 1806, într-un scop total diferit, de Napoleon. Cei ce și-au dat osteneala să studieze, chiar și superficial, formele exterioare și ceremoniile religiei iudaice, știu că această religie nu cere celor cu funcții sacerdotale să-și consacre viața exercitării cultului, că aceste funcții pot fi îndeplinite de oricine, atât la sinagogă cât și acasă, că orice ovrei consideră necesar, pentru mântuirea sa, să îndeplinească chiar el, pe cât posibil, aceste funcții sacre. Altfel spus, să officieze personal. Reuniunile rabinilor care au avut loc în ultima vreme la Brunswick, Cassel, Leipzig și Berlin, pentru reformarea iudaismului, au părut multor creștini o treabă serioasă.

În final însă, jidanii au judecat aceste reuniuni dintr-un alt punct de vedere. Ce câștig a adus cauzei noastre reuniunea de la Brunswick și toate celelalte, se întreabă Graetz, cunoscutul autor jidan? Nici unul! Totul s-a spulberat în vânt. La poporul jidovesc nu există nici o diferență între un rabin și un jidan oarecare, când este vorba de practici sau de ceremonii religioase⁷⁷.

⁷⁶. Mendelson moare păstrându-și religia iudaică. Toți copiii săi, cu excepția unui fiu, ca și Friedeland și alți zeloși apărători ai iudaismului s-au convertit la creștinism. (NA).

⁷⁷. Scrisoarea lui Graetz către prietenul său. *Camaguide*, nr. 23, p. 181, 1869. Propunerea lui Dom, ce avea ca scop subordonarea chestiunilor

Circumciziunea, căsătoria, înmormântarea, celebrarea Paștelui, rugăciunea deasupra cupei, purificarea femeii, rugăciunea la sinagogă și acasă, toate ceremoniile religioase, erau oficiate de orice jidan încă din vremea existenței Templului, a marelui *Synedrion* de la Ierusalim. Dreptul fiecărui ovrei de a preoți, de a îndeplini funcții sacerdotale, a fost consacrat de legile lui Moise, de *Mișna*, de *Talmud*, de toți interpreții și comentatorii acestor legi. Bazându-se pe vechile sale prerogative, pe care legile amintite le acordă tuturor jidanilor, fiecare dintre ei își îndeplinește îndatoririle religioase oriunde s-ar afla, fără a aștepta venirea unui preot însărcinat exclusiv cu funcțiuni sacerdotale. Această practică este atât de înrădăcinată în spiritul jidanilor, încât orice modificare a ei este imposibilă.

Uimitor este că toate acestea au fost și sunt ignorate de guvernanți și chiar de Biserică. Obișnuiți să vedem slujbele religioase de toate riturile, celebrate de preoți ai cultului, nu ne putem imagina că religia iudaică face excepție, fiecare jidan fiind propriul său preot. Uimitor este faptul că guvernul francez a persistat în această eroare, după gafa napoleoniană a decretării *Synedrionului* din Paris, care, schimbându-se curând în Consistoriu general, a funcționat și acționat în interesul iudaismului, întreținând pe mai departe, în fața autorităților franceze, eroarea rolului sacerdotal al rabinilor.

Aceasta este, în rezumat, noua organizare a jidanilor, introdusă în Franța în primul sfert al secolului al XIX-lea, organizare care a permis menținerea temeliiilor pe care poporul lui Israel și-a sprijinit fanatismul de-a lungul secolelor. Această organizare a protejat, din păcate, fanatismul jidovesc de influența civilizatoare și roditoare a creștinismului în secolul XIX. Napoleon I, inamic declarat al jidanilor, este considerat de istoricii jidănimii drept salvator al iudaismului.

religioase rabinilor, a fost respinsă de Mendelson din același motiv. *Lost-Geschichte des Judentum*, Leipzig, 1860, vol. III, p. 304. (NA).

Această nouă organizare, lăsând fiecărui jidan dreptul de a celebra ceremonii religioase, așa cum se practica și până atunci, a trezit spiritul patriotic jidovesc. Discursurile rabiniilor, foarte abile și pline de elocință, în loc să trateze adevărurile religiei, abundau în aluzii transparente ce aveau ca scop să amintească fidelilor lui Israel persecuțiile și suferințele îndurate chipurile de poporul sfânt, persecuții ai căror autori erau, după spusele lor, creștinii. În modul cel mai firesc, oratorii jidani încercau să demonstreze superioritatea poporului lor asupra tuturor celorlalte popoare, el fiind cel care a

dat lumii pe Spinoza⁷⁸, pe Salvator, pe Meyerbeer, pe Rachela⁷⁹.

În felul acesta, organizația creată în scopul apropierii, nu a servit decât la întreținerea separării poporului lui Israel de restul omenirii. Prin introducerea în toate țările Europei a unor școli destinate să formeze tineretul iudeu, s-a ajuns să se asigure păstrarea pe mai departe a drapelului Talmudului. Diferitele confrerii jidovești care, ca urmare a dispersării poporului lui Israel, începuseră să dispară, s-au ridicat peste tot datorită noii organizații a rabinilor creată de Napoleon I.

În fine, grație puternicilor protectori ai jidanilor, care prin poziția lor financiară au căpătat o mare influență în lumea

⁷⁸). Wolski însuși plătește tribut acestei maniere de tămâiere, exagerând fără măsură ceea ce jidanii au făcut, au imaginat sau au atins. Că este vorba de Mendelson, Einstein, Philon din Alexandria, Rothschild, Spinoza sau de rabinul Iuda ha-Kadoș, nu suntem obligați să recunoaștem în fiecare din aceștia mari spirite ale umanității. Să nu cădem în extaz în fața lipsei de pudoare specifică jidanilor. Este și cazul lui Einstein, ce a binevoit să se fotografieze cu limba scoasă. Unii se întrebă de ce nu și-o fi scos și altceva, să-și fi descoperit toată relativitatea! Autorul nu mai poate verifica spusele noastre. Invităm cititorul să verifice contribuția lui Einstein la teoria relativității. Va afla că Einstein a fost un impostor, că a plagiat! Și-a publicat lucrarea despre teoria relativității, la Berlin, în germană, nouă luni după ce Henri Poincaré publicase practic același text, la Paris, în franceză! Lui Spinoza nu-i contestăm o anumită envergură spirituală. Asta nu pentru că s-a certat cu ai săi și a fost lovit de *herem*. *Etica sa, demonstrată cu instrumentele geometriei* este o idee jidovească. Numai un jidan se putea inhăma la o asemenea aventură intelectuală. Să măsoari intuițiile despre bine și rău în unghi drept sau în arc de cerc, iată lucruri la care nici *Cosinus* nu s-a gândit. Spinoza însă nu este un impostor, ca Einstein. El nu a plagiat pe nimeni. Poate că a fost genial. Gândirea sa nu seamănă însă cu a noastră. Geniul lui nu este geniul nostru! Omul venea de pe o altă planetă, nu mergea și probabil nu va ajunge unde mergem, unde sperăm să ajungem noi! Trecem sub tăcere isprăvile jidanilor din fruntea KGB-ului, călăii torționari din CIA, folclorul deșănțat al celor șase milioane de holocaustonauți pentru a nu-l obliga pe nobilul autor al *Rusiei jidovite* să se răsucească în momânt. (NER).

⁷⁹. Nu s-a dorit mărturisirea adevărului : aceste talente au fost formate de civilizația creștină. (NA).

politică, noua organizație a instituit o “alianță”⁸⁰, al cărui scop era să protejeze elementul jidovesc peste tot unde se afla acesta, lucru de care ne putem convinge luând cunoștință de dezbaterile din cadrul remarcabilei reuniuni a rabiniilor din toate țările, ținută în 1869 la Breslau și de hotărârile luate la această reuniune, hotărâri care au avut în vedere următoarele probleme principale :

1). Nu vrem să întărim unitatea și libertatea tuturor comunităților evreiești.

2). În unanimitate s-a decis ca toți cei prezenți la reuniune să se înscrie ca membri activi ai acestei alianțe constituite în interesul general al iudaismului, ca fiecare să acționeze și să susțină cu toată tăria actele amintitei alianțe.

3). În unanimitate, de asemenea, s-a hotărât ca, în toate țările germane, să se redacteze cereri și adrese către guverne pentru numirea unui anumit număr de profesori de religie iudaică în instituțiile de învățământ superior⁸¹.

Guvernul rus a permis cu grabă introducerea în țară a noii organizări jidovești, a fondat la Vilnius și la Jytomir două școli de rabini, și un număr de gimnazii destinate exclusiv educării tineretului evreu. Pentru susținerea acestor școli, s-a instituit un nou impozit care privea numai pe jidanii ce trăiau în Rusia. Acestui impozit i s-a dat numele de “impozitul lumânărilor”. El se ridica pe atunci la suma de 327 000 ruble argint și s-a păstrat până azi⁸².

Să vedem ce rezultate a obținut guvernul țării prin introducerea acestei noi organizări jidovești (organizare care, după

⁸⁰. Cf. *Alianța Israelită Universală*, fondată la Paris pe 1 martie 1860, cu sediul la Paris (NER).

⁸¹. *Camaguide*, 1869, nr. 28, p. 219. (NA).

⁸². Adică până către 1890, când Kalixit de Wolski scria aceste rânduri. Respectivul impozit a fost menținut până la revoluția democrată a jidanului Kerenski, urmată de revoluția și mai “democrată” a coreligionarilor Lenin-Blank, Trotski-Braunstein, Zinoviev-Apfelbaum și ai altor speciile talmudice. (NE.R)

părerea unora ar fi trebuit să rezolve dificila și interminabila problemă evreiască, agitată de atâta vreme în Rusia, și a cărei soluție nu a fost găsită nici până azi). La ce a servit celei mai mari părți a jidanilor săraci acest enorm capital de zece milioane de ruble argint, încasați în ultimii treizeci de ani⁸³?

În dările de seamă administrative, rabinii înșiși dădeau acest răspuns: Rezultatele actelor noastre, spuneau ei, sunt în majoritate ne semnificative, căci 1) poliția fiecărei localități îi jupea pe *melamezi* (preceptori, învățători), în mâinile cărora drapelul iudaismului slăbește pe zi ce trece; 2) autoritățile civile numesc în seminariile jidovești inspectori ce aparțin religiei creștine; 3) această organizare este încă prea nouă.

În 1854 au ieșit primii rabini formați în Școlile de la Vilnius și Jitomir. Ulterior, jidovimea din Rusia a cunoscut mai multe reforme importante. Într-o perioadă de 18-20 de ani situația s-a schimbat total. Totuși, nici un rabin, în calitate de funcționar public numit de guvern, nu a putut să furnizeze statistica exactă a populației evreiești din raza sa de activitate. Pretextul? Lipsa de timp!

Adevăratul răspuns, ce rezultă din multe rapoarte, a căror reproducere ar fi prea lungă și prea plictisitoare, este că toate reglementările și ordonanțele privitoare la rabini și la funcția lor spirituală, au suferit aceeași soartă ca legile referitoare la problema jidovească. Viața și comportamentul jidovimii din imperiul țarist au fost totdeauna dirijate de *Kabal* astfel încât legile statului rus să fie eludate. Singura diferență ce s-a făcut simțită este aceea că, de la introducerea noii organizări, populația jidovească nu a mai rămas doar sub influența fanatismului și ignoranței fiecărui *kabal*, ci și sub aceea a unor rabini educați, protejați și îndrumați de guvern, ceea ce nu i-a împiedicat să acționeze în sensul fanatismului talmudic. Cei

⁸³. Pentru întreținerea rabinului și a familiei acestuia, fiecare comunitate jidovească plătește un impozit aparte. Repartizarea acestui impozit se află în mâinile *Kabalului*, o nouă armă pe care acesta o utilizează împotriva celor ce nu ascultă de ordinele sale despotice, ca și pentru a-i proteja pe umilii săi servitori. (NA).

însărcinați să îndrume într-o anumită direcție populația jidovească, asupra căreia au căpătat un mare ascendent prin știința și prin poziția lor socială, au dirijat-o într-un cu totul alt sens.

În aceste școli create și plătite de guvernul rus, cu intenția de a se ajunge la o soluție satisfăcătoare în problema jidovească, s-a dat importanță, exclusiv și de la bun început, spiritului talmudo-naționalist și șovin. Rabini ce ieșeau din aceste școli și ocupau curând poziții oficiale într-un anumit teritoriu, erau pătrunși de spiritul șovin-exclusivist, ce le influența comportamentul și acțiunile de zi cu zi. Ca urmare, ei insuflau spiritul șovin și exclusivist oițelor lor de la sinagogă.

Ziarele israelite *Sion*, *Gamelitz-Hkarmel* și altele, redactate de noua generație de rabini ieșiți din cele două școli, afirmă că spiritul și tendința rabinică au rămas absolut aceleași. În aceste ziare nu se găsesc decât lamentații privitoare la soarta poporului jidan, povești mincinoase despre persecuțiile la care acest popor ar fi chipurile supus de către creștini, despre imaginarele atrocități comise împotriva jidănimii în Evul-Mediu, fără să mai vorbim de interminabilele disertații cu privire la superioritatea absolută, totală și irevocabilă a ovreimii față de toate celelalte popoare ale pământului. În fine, aceste jurnale sunt pline de afirmații și declamații pe cât de ridicole pe atât de depășite, ce întrețin fanatismul și separația totală în care jidanii se complac și se mențin cu orice preț.

După cum se vede, organizarea introdusă de Napoleon I în Franța, cu scopul de a-și exercita influența asupra populației jidovești prin intermediul rabinilor, organizare care a fost imitată de Germania și de Rusia în vechile provincii poloneze, a avut peste tot același rezultat negativ.

Vom adăuga că dintre toate mijloacele inventate pentru a apropia și a face să se confunde populația jidovească cu cea rusească, cel mai eficient a fost creșterea copiilor celor două comunități în aceleași școli. Numai astfel, civilizația creștină

Tainele *Kahalului*

este în măsură să facă față șovinismului și fanatismului iudaic. Înființarea celor două școli de rabini și a unui număr de gimnazii preparatorii a fost pentru jidănimia din Rusia o adevărată mană cerească. Aceste instituții s-au dovedit contrare interesului general al Rusiei dar și interesului personal, privat, cetățenesc al fiecărui jidan în parte.

Istoricul evreu Jost, vorbind despre un jidan căruia Carol cel Mare i-a încredințat o importantă misiune, spune că jidănimia trebuia să profite de această împrejurare favorabilă pentru a servi interesele religiei ei⁸⁴. Acest lucru este confirmat și de aforismul ce susține că *jidanii știu să tragă foloase pentru religia lor nu numai din circumstanțele favorabile, dar și din evenimentele defavorabile nației lor.*

Acte & Documente doveditoare

İată actele și documentele despre care am vorbit și care dovedesc ceea ce s-a spus :

Documentul Nr. 18

Despre alegerea membrilor *Kahalului*

Miercuri, 16 *Sivan* 5556

Reprezentanții Adunării generale au decis să ordone alegerea noilor membri ai *Kahalului*, pentru anul viitor. Alegerile trebuie să se desfășoare conform prescripțiilor *Talmudului*. Electorii de gradul doi vor alege cei nouă membri ai *Kahalului* astfel: 4 *roșimi* (căpetenii), 3 *turimi* (reprezentanți) și 2 *ykovimi* (membri propriu-zisi).

Nu poate fi ales în demnitatea de *roșim* decât cel căruia i s-a mai acordat, cel puțin o dată, această demnitate. Electorii vor jura că nu vor ține seamă, în alegerea pe care o vor face, decât de interesul general al populației. Cei aleși vor mai jura că nu vor acționa, în îndeplinirea funcțiilor lor, decât în profitul general al comunității, cu cea mai perfectă imparțialitate. Fiecare ales va renunța pe timpul mandatului său la

⁸⁴. *Geschichte des Judenthums*, Vol.II, p. 384. (NA).

orice alte privilegii și sarcini în cadrul confreriei *Hevra kadisha* (cea a funeraliilor)⁸⁵.

Cei cinci alegători vor depune jurământ separat, după formula următoare: « *Jur, sub pedeapsa heremului, să nu procedez, în alegerea pe care o voi face, nici cu ipocrizie, nici cu viclenie, să nu acționez în interes personal. Voi folosi, pentru aceste alegeri, toată știința și toată inteligența mea, pentru a nu alege decât pe cei utili interesului general al populației israelite din acest oraș* ».

Fie binecuvântat ceasul când începem scrutinul pentru cei cinci electori de gradul al doilea care, la rândul lor, trebuie să aleagă pe cei nouă membri ai *Kahalului*, în această zi de 15 *Sivan* 5556.

Documentul Nr. 67

Despre acordarea unor demnități

Miercuri, a patra zi de Paști 5559

Conducătorii orașului anunță întreaga populație că numitului Samuel, fiul lui David, i s-a acordat demnitatea de *morein* (nobil prin naștere). Incepând de azi, el va fi invitat, la sinagogă, să se apropie de Fova și să pronunțe următoarea formulă: *Morein Gavav Rabi Samuel Begahover Reb David* (înaltul și preanobilul rabi Samuel, fiul lui Habor rebe David). El devine astfel membru al adunării generale și va trebui să ia parte la toate deciziile.

Pe de altă parte, privilegiile de care dispun șefii orașului și cei care îndeplinesc aceste înalte funcții timp de doi ani consecutiv, sunt de asemenea acordate numitului Rebe Meșulam, care a vărsat la casieria *Kahalului* întreaga sumă, obligatorie pentru obținerea acestei demnități.

Drept pentru care cei patru notari ai orașului au semnat documentul.

Documentul Nr. 134

⁸⁵. *Kahalul*, având putere nelimitată asupra confreriilor, participarea unui membru al său la conducerea uneia din confrerii ar paraliza liberul arbitru al acestuia. (NA).

După deliberare, membrii *Kabalului* au decis :

- Considerând că în ședința precedentă⁸⁶ s-a dovedit că Rebe Jose, fiul lui Ariel, prin denunțul său împotriva *Kabalului*, a expus această instituție la mari cheltuieli pentru mușamalizarea efectului acestui denunț,
- Ținând seamă că, pentru acest motiv, *Kabalul* a decretat să i se ridice numitului Rebe Jose jumătate din locul său de la sinagogă,
- Recunoscând că această pedeapsă nu este suficient de severă,
- In ședința de astăzi, dorind să mărească pedeapsa, *Kabalul* decretează : Numitul Rebe Jose, fiul lui Ariel, să fie privat pentru totdeauna de titlul de *morein*. In consecință, când va intra în sinagogă pentru a se ruga, va fi invitat să se apropie de Fova după toți ceilalți fideli. Cel ce îl va chema, va trebui să pronunțe înaintea numelui său calificativul de *havera* (neam prost).
- In plus, numitului Rebe Jose, fiul lui Ariel, i se interzice să se prezinte vreodată în fața sfântului tribunal *Beth-Din*.

Documentul Nr. 170
Despre pedeapsa pentru nesupunere

Luni, 22 *Șvat* 5562

Membrii *Kahalului*, ținând seamă că Rebe Haim, fiul lui Avraam,

A mai insultat o dată pe președintele *Kabalului*, delict pentru care a fost pedepsit cu pierderea titlului de *morein* și cu o amendă de 5 ducați în profitul trezoreriei *Kabalului*.

Că numitul Rebe Haim, în loc să se îndrepte, a îndrăznit din nou, apropiindu-se de sfânta masă, să insulte grav, în prezența mai multor persoane, membrii prezenți ai *Kabalului*.

Kahalul, întrunit în mare complet,

⁸⁶. Cf. Act clasat în *Cartea Kabalului* a lui Brafmann, sub nr. 432. (NA).

Decide ca numitul Rebe Haim, fiul lui Avraam, să fie exclus pentru totdeauna din confreria funeraliilor din care făcea parte până azi.

În plus, Rebe Haim, fiul lui Avraam, este condamnat să depună la casieria Kahalului o amendă de 10 ducați. În privința titlului său de *morein*, care i-a fost ridicat în ședința precedentă⁸⁷, se ordonă notarilor orașului să nu mai adauge acest titlu nici în actele scrise, când vor menționa numele lui Rebe Haim, fiul lui Avraam.

Documentul Nr. 201

Despre acordarea titlului de membru al Kahalului

Duminică, secția Ahvai 5562

Membrii *Kahalului* au decis că Rebe Isaac, fiul lui Gher-son, va putea lua parte la alegerile generale. În plus, Rebe Isaac va fi promovat la rangul de *mi-șegoi-fuvim* (membru al *Kahalului* și reprezentant în adunarea generală) cu condiția de a obține și aprobarea *gaonului* (președintele tribunalului *Beth-Din*).

Documentul Nr. 210

Despre alegerea *daianimilor* (judecătorilor)

Ajun de joi, 13 *Nisan* 5562

Membrii *Kahalului* și ai Adunării generale au decis ca alegerile pentru *daianimi* să se facă, în acest an, înainte de alegerile generale, de Paști. La aceste alegeri pregătitoare, în cadrul Adunării generale, nu va putea lua parte nici *gaonul* actual, nici fiul său Mișa.

Documentul Nr. 219

⁸⁷. *Ibidem*, sub nr. 167. (NA).

Membrii *Kabalului*, în ședință extraordinară, au decis să adune în scrutin secret, voturile tuturor membrilor Adunării generale pentru numirea a cinci judecători inamovibili.

Voturile vor fi culese astfel : *șamașii*, cu o listă a candidaților, se vor duce la locuința fiecărui membru al Adunării generale și acesta va spune, în secret, numele candidatului ales de el. Este interzis *șamașilor*, sub amenințare de punere sub *herem*, să citească sau să arate altcuiva buletinul de vot ce i-a fost încredințat în mod confidențial.

Invățământul și educația la jidani

Prima dorință a unui părinte care are un copil de sex masculin este să-l vadă pe acesta *Talmudi habam* (învățat, expert în « știința » talmudică). În consecință, chiar și cel mai sărac jidan, după ce a așteptat cu nerăbdare ca fiul său să împlinească cinci ani, îl duce la *melamed* (învățător), în *heder* (școală), aducându-și cu el toate economiile, strânse centimă cu centimă, încă de la nașterea iubitului său fiu. Pe tot timpul educației acestuia, care durează până în ziua însurătorii, adică pe la șaptesprezece, optsprezece sau nouăsprezece ani, tatăl se resemnează să suporte tot felul de privațiuni pentru a-și putea educa fiul. Nu este deci surprinzător că, urmare a acestei înclinări generale a populației jidovești în direcția educării băieților, există un mare număr de *bedere* în fiecare comunitate și că, pentru întreținerea lor, sunt folosite mari sume de bani.

Care este, deci, cauza care îi face pe jidani să dorească cu tot dinadinsul ca descendenții lor de sex masculin să devină savanți în știința talmudică ?

Autorii jidani, chiar și cei mai cultivați, ar vrea să convingă cu ajutorul cărților, jurnalelor sau broșurilor despre *bedere* sau despre *melamezi*, că această înclinare spre educație provine din puternicul lor sentiment religios, chipurile congenital la acest popor. În ce ne privește, după ce am studiat și

aprofundat viața jidanilor de-a lungul secolelor, credem că această înclinare are o cu totul altă cauză. Iată care :

Talmudul, a cărui cunoaștere servește de ghid poporului jidănesc, a împărțit pe ovrei, din cele mai vechi timpuri, în două clase distincte : patricieni și plebei. În felul acesta s-au stabilit raporturi mutuale între aceste două clase.

Șase restricții, spune Talmudul, trebuie respectate în ceea ce îl privește pe *am ha-areț* (plebeu sau om fără educație) :

- 1). Nimeni nu trebuie să-i servească de martor unui *am ha-areț*.
- 2). Un *am ha-areț* nu este demn să servească de martor cuiva.
- 3). Un *am ha-areț* nu poate fi inițiat în vreun fel de mistere.
- 4). Un *am ha-areț* nu poate să fie numit tutore.
- 5). Un *am ha-areț* nu poate fi paznic într-o societate de binefacere.
- 6). Se interzice jidovului să meargă alături de un *am ha-areț*.

Talmudul adaugă că nu poate fi publicată pierderea de bani sau a unui obiect oarecare de către un *am ha-areț*, ceea ce înseamnă că obiectul sau banii pierduți aparțin celui ce i-a găsit⁸⁸.

Mult mai izbitoare încă sunt citatele din Talmud privitoare la *am ha-areț*, citate ce aparțin rabinului Eleazar: « *Este permis să sufoci un am ha-areț în ziua judecării, chiar dacă acestă zi cade sâmbăta* ». Apoi adaugă: « *un am ha-areț poate fi tăiat în două, ca un pește* ». Rabinii spun: « *Un evreu care se respectă, nu trebuie să ia de soție pe fiica unui am ha-areț, căci acesta este o reptilă. Nevasta lui este o broască râioasă. Cât despre fiica sa, stă scris: « Blestemat va fi cel ce va întreține o legătură intimă cu un animal. Legăturile de familie cu un am ha-areț sunt considerate legături impure, cu un animal »*. Aceste învățături ale Talmudului au făcut ca plebeul evreu să fie considerat sclav. Din păcate pentru el, aceste învățături și-au păstrat efectul până în timpurile noastre.

⁸⁸. Cf. Tratatul despre *Talmud, Pesahim*, p. 98. (NA).

Lucrarea de față (ce se sprijină pe actele și documentele publicate de Brafmann), prin care facem cunoștință cu *Kabalul* sau republica evreiască talmudo-municipală, demonstrează clar că, pe lângă *morein* (patricianul), care ia parte cu vot deliberativ la toate deciziile adunărilor generale, unde se discută chestiunile de interes general ale jidanilor, care are dreptul de a fi elector și care este eligibil în toate instanțele superioare, sărmanul plebeu este lipsit de orice drept. El este umilit, persecutat, blestemat. Un veritabil paria.

În plus, luând în considerare faptul că în Rusia impozitele plătite de jidani sunt percepute de autoritățile rusești după o repartizare întocmită de *Kabal*, compus numai din patricieni (*moreini*), ne putem imagina ce enormă povară trebuie să ducă în spate sărmanul plebeu.

Degeaba va încerca el să găsească dreptate la autoritățile civile ale țării, degeaba le va cere protecție. Puternicul *Kabal* dispune de suficiente mijloace pentru a face ca dreptatea să fie totdeauna de partea sa. El are la dispoziție mijlocitorii, cu talismanul despre care am vorbit în capitolele V și VI. El poate furniza martori falși, are suficienți bani pentru a înăbuși orice afacere neplăcută. Datorită tuturor acestor mijloace ilicite, autoritățile locale, dirijate de *Kabal*, îndeplinesc tristul rol jucat de Pilat din Pont, cu tot ce a însemnat acest rol.

Trebuie adăugat că, pe deasupra impozitului în bani, achitat cu prețul unor mari privațiuni, sărmanul plebeu trebuie să plătească și impozitul de sânge, adică pe cel al recrutării. Cu toată prezența unui mare număr de *hedere*, în care mii de leneși își consacră întreaga viață studiului legii Talmudului, în ultimii patruzeci de ani, au fost încorporați în armata rusă o sută de mii de evrei. Nici unul nu aparținea clasei patricienilor *moreini*, ci numai plebei jidovești.

Acestea sunt motivele care împing populația jidovească să caute în *hedere* mijlocul de a-și sustrage copiii de la condiția rușinoasă de *am ha-aref*. Numai prin *heder* un evreu poate, devenind *talmudi babam*, să ștergă această nedreaptă pecete

de *am ha-aref*, pusă oricărui evreu de rând. După părerea noastră, bazată pe studiul sistematic al problemei jidovești, educația dată de *melamezi* în *bedere* nu va putea schimba cu nimic soarta plebeului evreu. Nici un proiect sau încercare de reformă întreprinsă de guvernele diferitelor țări nu va ajunge la un rezultat mulțumitor. Puterea exercitată de jidovul patrician asupra celui plebeu, a *moreinilor* asupra *am ha-areților* se va perpetua atâta timp cât guvernele națiunilor creștine vor tolera ca în marile și micile orașe să existe această masă de leneși neproductivi din care abia unul din cincizeci efectuează o muncă utilă societății ; restul de patruzeci și nouă sunt obligați să-și caute mijloace de existență în negoțul necinstit, în camătă, în specula la bursă și într-o serie de alte ocupații de același gen, atât de dăunătoare creștinilor de la orașe și sate. Puterea jidovului *morein* (patrician) asupra ovreiului *am ha-aref* (plebeu) va dura atâta timp cât acesta din urmă nu se va elibera, lucrând pământul așa cum îl lucrează țăraniii noștri, sau practicând oricare altă meserie. Prin această muncă productivă, care va fi utilă și societății creștine și jidovului plebeu, acesta își va câștiga independența și nu va mai fi supus tiranicei autorități a *Kabalului*.

În ce fel se face educația în *bedere* ? Ce sunt *melamezii* care se consacră învățământului ? La jidanii de altă dată, sistemul de educație nu era organizat în instituții oficiale. Bugetul *Kabalului* nu prevedea nici o sumă pentru educație. Pe atunci, pentru a deveni învățător nu era necesar să fi supus unui examen oarecare, nici să posezi o diplomă. Orice individ pătruns de focul sacru al Talmudului, se poate consacra învățământului. Neexistând fonduri publice destinate educației, nu exista nici un regulament care să impună un anumit sistem de predare. Fiecare jidan își poate crește copilul cum îi place, cu condiția să cadă de acord cu învățătorul (*melamed*) în privința prețului, a numărului de elevi, a obiectului de studiu. Între *bederele* sau între *melamezii* existenți în fiecare comunitate jidovească, nu există absolut nici un fel de înțelegere în

privința modului de predare. Fiecare *melamed* își urmează propriul său sistem pedagogic, neținând cont de nici o metodă, chiar recunoscută ca bună, de nici un program practic. Când reușește să facă necazuri numeroșilor săi concurenți, el este satisfăcut. Funcția și titlul de *melamed* nu sunt de invidiat. Numai în ultimă instanță, jidanul care n-a reușit în altă ramură de activitate, se agață de această ingrată profesie. În legătură cu acest aspect există, la evrei, proverbul că «*Niciodată nu-i prea târziu să te întâlnești cu moartea sau cu profesiunea de melamed*».

Anul școlar al unui *melamed* este împărțit în două semestre. Primul semestru începe la o lună după sărbătoarea Paștelui (*Pesah*), în luna *Nisan* (aprilie) și durează până la *Roš-Hașana* care cade în luna *Tišri* (septembrie). Cel de al doilea semestru durează de la *Roš-Hașana* până la Paște (*Pesah*). La fiecare din aceste sărbători, se ia o lună de vacanță. Fiecare semestru are deci câte cinci luni de studiu.

În lunile de vacanță, *melamed* este ocupat să-și caute noi elevi și încearcă să găsească cât mai mulți din rândul celor bogați. În acest caz, părinții cer ca numărul elevilor să fie cât mai redus. După ce și-a recrutat cât mai mulți elevi, *melamed* își începe lecțiile la nouă dimineața și le termină la nouă seara, cu excepția sâmbetelor și a zilelor de sărbătoare, învățându-i pe elevi tot ceea ce este capabil să-i învețe.

Ar fi dificil de definit de o manieră categorică diferența care există între *bederele* de diferite clase. Cu toate acestea, funcție de ansamblul studiilor efectuate, se pot distinge patru categorii:

- 1). *Heder dardeke-melamedin*, în care copiii învață să scrie și să citească și în care rămân până la vârsta de șapte ani.
- 2). *Heder huamuș*: se face citirea celor *cinci cărți*, cu comentariile lui Rași; durează trei ani, până la vârsta de zece ani.
- 3). *Heder* în care se studiază Talmudul, cu comentariile lui Rași; aici se stă doi ani.
- 4). *Heder* în care se studiază Talmudul, cu mai multe comentarii și, totodată, Codul legilor *Talmudului*.

În acest ultim *beder* elevii rămân până în ziua când se căsătoresc, sau chiar doi sau trei ani după căsătorie, adică atâta timp cât proaspătul soț este întreținut de părinții nevestei.

Aceste patru categorii de *bedere* sunt, la rândul lor, împărțite fiecare în două clase : prima frecventată de fiii *moreinilor*, iar cea de a doua de copiii plebeilor. Ca și la sinagogă, un plebeu nu ar îndrăzni să stea lângă un patrician, după cum nici fiul celui dintâi nu s-ar hazarda, în *beder*, să se așeze în aceeași bancă cu fiul unui patrician. O asemenea insultă adusă demnității patricianului ar fi considerată de aristocrați ca umilitoare. Trecherile cu vederea în privința diferenței de castă sunt extrem de rare în rândul populației jidovești.

Nu trebuie să se creadă că elevii care frecventează o categorie de școli rămân mereu în același *beder*. De regulă se schimbă școala în fiecare semestru și se merge în alt *beder* de aceeași categorie, unde predă un alt *melamed*. În felul acesta, un copil evreu care își începe studiile la 5 ani, trece până la terminarea acestora prin cel puțin douăzeci de *bedere*, unde douăzeci de *melamezi* diferiți predau tot ce știu ei înșiși. Rămâne de văzut dacă această continuă schimbare este favorabilă dezvoltării inteligenței.

Prețul pe care melamezii îl primesc pentru fiecare elev variază, în funcție de averea părinților, de la cinci sute la cinci mii de euro pe semestru. Numărul elevilor din primele două categorii variază de la cincisprezece la douăzeci; în celelalte două nu se depășește cifra de opt sau zece. Cum s-a spus mai sus, în zadar am căuta la *melamezi* o metodă oarecare de predare. Aceștia nu-și păstrează elevii decât pe durata unui semestru, timp în care îi învață tot ce știu ei, după care tinerii merg să-și caute un alt *beder* condus de un alt *melamed* mai savant.

Se întâmplă rar ca un *melamed* să fie suficient de savant pentru a deveni rabin. Dacă ar fi atât de învățat, nu ar îndeplini o profesie atât de penibilă ca cea de învățător.

Examinarea elevilor se face în fiecare sâmbătă. Tatăl, după o săptămână de tracasări și treburi cotidiene, se odihnește în ziua de sabbat. Profitând de acest răgaz, părintele își oferă satisfacția de a verifica el însuși dacă fiul său este suficient de instruit în știința talmudică. Eventual, dacă el însuși nu este tocmai acasă cu această știință, se mulțumește să asiste la examinarea fiului său de către un vecin mai instruit, special invitat în acest scop. Succesul elevilor, cum e și firesc, este cea mai bună carte de vizită pentru *melamed*.

Cât despre localurile în care sunt găzduite *bederele*, nimeni nu se sinchisește de asta. Nici părinții, nici *melamezii*, nici copiii nu sunt pretențioși. Aceste instituții de instruire publică sunt găzduite în camerele cele mai strâmte și mai murdare din casele cele mai insalubre. Dacă îndeplinesc condiția să fie în apropierea locuinței elevilor, toată lumea este satisfăcută.

Aritmetica și caligrafia nu intră în programul de studii. Profesorii acestor două obiecte, fie vin acasă, fie vin la *beder* și sunt retribuiți în funcție de numărul de ore predate. Se întâmplă câteodată ca, în *bederele* frecventate de fiii nobililor să fie angajați profesori de limbi străine : germană, franceză, engleză, italiană. *Melamezii* acestor *bedere* sunt foarte amatori de asemenea situații, căci profită și ei, instruindu-se o dată cu elevii.

Orfanii și copiii săracilor frecventează o școală publică plătită de comunitate. Această școală poartă numele de *Talmudor* și numărul elevilor este nelimitat. *Melamedul* care predă aici își primește retribuția de la societatea de binefacere. Elevii care au absolvit această școală devin, în general, aspiranți la posturile de *melamed*. Ei sunt acei tineri săraci care, neavând cu ce să-și plătească chiria, caută un refugiu în acele *Esșabot*, *Talmudor Klozer*, clădiri despre care am mai vorbit, situate în curtea sinagogii principale. Un proverb jidovesc spune că acești aspiranți la condiția de învățați “*și consumă viața pentru a se hrăni*”. Adică : în fiecare zi ei sunt invitați și hrăniți de o altă familie jidănească. Existența lor este penibilă și precară. În general ei nu se căsătoresc decât

cu fiice de plebei, care, la rândul lor, sunt fericiți să aibă în familie un semi-savant. Se întâmplă, dar rar, ca unul din acești elevi ieșiți din școala gratuită și care vagabondează un timp prin *Esșabot*, *Talmudor Klozer* să devină un veritabil savant în știința talmudică. În acest caz, obținând titlul de *morein*, el se căsătorește cu fiica bogată a unui patrician. Va putea ajunge chiar și rabin. În acest caz se spune că a obținut bastonul de mareșal al unui aspirant *melamed*.

Sărbătoarea Iom Kipur sau iertarea păcatelor

În capitolul XIII, am vorbit despre ziua de *Roș Hașana*, anul nou jidovesc, ce deschide perioada celor zece zile de penitență națională *Iom Kipur*, ultima și cea mai importantă zi din această perioadă. Este cea de a zecea zi din luna *Tișri* (septembrie), consacrată izbăvirii păcatelor.

În timpurile de glorie ale templului de la Ierusalim, porțile *Sfintei Sfintelor* (*Sancta Sanctorum*), închise întregul an, se deschideau în această zi solemnă, în fața marelui preot, care aducea poporului nerăbdător iertarea lui Iehova. Era ziua mărturisirii și a mortificării. Nu mai puțin însă, era și clipa de maximă bucurie a poporului jidănesc.

Astăzi, după exemplul zilei de *Roș Hașana*, *Iom Kipur* este o zi de disperare, de gemete, de lacrimi. În această zi, Iehova confirmă soarta fiecărui jidan. Dacă cel care este destinat să sufere în anul următor nu a putut, în perioada celor zece zile de penitență, să obțină bunăvoința lui Iehova și ajunge în ziua de *Iom Kipur*, nu-i va putea cere mila și va trebui să-și suporte destinul. Din acest motiv ziua de *Iom Kipur* este, pentru jidănimie, o zi de frică, de mare durere.

În ajun, cu două ore înainte de apusul soarelui, începe un post foarte strict care durează până în seara de *Iom Kipur*.

Timp de douăzeci și șase de ore, întreaga populație jidovească (cu excepția copiilor sub doisprezece ani) postește, nu mănâncă și nu bea nimic, nici măcar o picătură de apă. În tot acest timp, ovreiul plânge și se roagă.

La rugăciunile ce se recită de regulă în zilele de sărbătoare, rugăciuni pline de pilde patriotice despre trecutul glorios al poporului jidovesc, despre persecuțiile multe și nenumărate, false sau adevărate, despre apropiata revenire la vechea grandoare și întoarcerea la Ierusalim, se mai adaugă, în ziua de *Iom Kipur*, anumite formule de spovedanie. Spovedania jidovească îmbracă o formă bizară. Clasificarea păcatelor de mărturisit este făcută în ordine alfabetică, manieră originală ce face de neînțeles chiar sensul păcatului! Autorii acestor formule de spovedanie au avut în vedere ușurarea mai curând a memoriei, decât a conștiinței păcătosului.

Cea mai importantă rugăciune, cu care începe ceremonia de *Iom Kipur*, este *Kol-Nidre*. În ajun, seara, populația jidovească de ambele sexe, inclusiv copiii sub doisprezece ani, în haine de sărbătoare, se adună la sinagogă. Se aprind cantități impresionante de lumânări. Când cantorul și corul se pregătesc să intoneze un imn, cel care prezidează ceremonia descoperă *Kivotul* și ridică *Thora*, cu o mare reculegere împărtășită de întreaga asistență. Toată lumea cântă și repetă de trei ori rugăciunea *Kol-Nidre*, al cărei sens însă nu se potrivește cu profunda reculegere cu care este psalmodiată.

Sensul acestei rugăciuni este o completă negare, o denunțare a tuturor legămintelor, promisiunilor, jurămintelor și angajamentelor pe care fiecare le-a făcut în anul care s-a scurs și pe care nu le-a respectat. Convingerea obștei jidovești este că, după repetarea de trei ori a rugăciunii *Kol-Nidre*, fiecăruia îi va fi permis să nu respecte, în anul care începe, legămintele jurămitele și angajamentele contractate în anul care tocmai se sfârșește. În fața acestei lipse de cuvânt mărturisite public și schimbată în rugăciune de oameni fără onoare, buna credință, ce stă la baza unei societăți demnă de acest nume, este obligatoriu călcată în picioare. Acest fapt

este atât de revoltător încât a fost condamnat chiar și de unii interpreți ai Talmudului. Vechiul obicei, atât de comod prin consecințele sale mai puțin severe, a fost totuși păstrat. Rugăciunea *Kol-Nidre* ocupă un loc important printre ceremoniile religiei jidovești.

În afară de *Kol-Nidre* amintim *Gatoval-Nedovim* sau *Messirat-Madna*, ceremonii care lasă fiecărui jidan libertatea de a face un jurământ fals, de a depune o mărturie falsă în favoarea unui alt ovrei, aflat în proces cu un creștin. Remușcările de conștiință, atât de puternice la creștini, ce îi împing uneori pe aceștia la mărturisirea spontană a greșelii, nu au nici un efect asupra jidanului, care, grație rugăciunilor amintite, se consideră absolvit de orice răspundere, curat și inocent, la fiecare început de an nou, ca un nou-născut !

La căderea nopții, când rugăciunea se apropie de sfârșit, ca o apoteoză a sărbătorii, se sună din corn. Asistența strigă: "*La-șana ba-baa bi-Ierușalim*" (La anul, la Ierusalim).

Kabalul are grijă ca în această zi rugăciunile să se facă în comun, la sinagogă, nu în locuințe private, cum se întâmplă câteodată. Se atinge astfel un dublu țel : acela de a perpetua o ceremonie importantă a cultului și de a mai adăuga ceva la veniturile *Kabalului*.

Brafmann, în *Cartea Kabalului*, citează mai multe documente în legătură cu cele spuse în acest capitol. Documentul clasat sub nr. 30 a fost deja amintit în capitolul XIII.

Ritualul Kaparot sau ispășirea prin intermediul unei ofrande

Ritualul *Kaparot* este un obicei barbar. Iată despre ce este vorba. În dimineața ajunului sărbătorii de *Iom-Kipur*, evreul prinde de gheare un cocoș viu. Ridicându-l deasupra capului, face de trei ori înconjurul camerei recitând rugăciunea: « *Acest cocoș va fi omorât, iar eu voi trăi fericit* ». După care, prinde

cocoșul de cap și-l aruncă cât mai departe. Aceeași ceremonie o execută jidoavca, folosind o găină.

Prin această plimbare în jurul camerei cu cocoșul sau cu găina, prin sacrificarea lor fără milă, jidanul și jidoavca sunt convingși că s-au debarasat de toate păcatele, transmițându-le păsărilor, care apoi sunt tăiate și mâncate cu mare poftă, după faimosul post negru de *Iom-Kipur*, care durează cam douăzeci și șase de ore.

Ritualul « mikve » al purificării mensuale a femeilor

« *Mikve* » sau purificarea mensuală a femeii este un alt ritual jidovesc barbar. *In fapt, mikve* este un mare bazin rotund, plin cu apă, în care jidoavcele sunt obligate, după lăuzie ca și în fiecare lună, să se scufunde pentru a-și *purifica* trupul !

În antichitate, când jidanii își duceau viața după legile lui Moise, nu după cele ale Talmudului, jidoavcele aduceau, după lăuzie, o ofrandă marelui preot. În seara aceleiași zile se purificau prin câteva abluțiuni, fără a fi nevoie să se scufunde în apa curgătoare a unui pârâu⁸⁹. De când jidovii se lasă conduși de Talmud, rabinii au încărcat această ceremonie de purificare cu o serie de invenții minuțioase (care pot fi găsite în cartea a IV-a *Orab-Haim*, de la § 183 la § 203). Este vorba de o serie de săcăieli și alte savante ineptii, al căror scop nu poate fi decât păstrarea influenței rabinice asupra vieții intime a jidanilor. Pe planul igienei personale a fiecărei jidoavce, ca și pe planul igienei comunității jidovești în ansamblul ei, rezultatul este cu totul contrar oricăror norme de curățenie corporală. Îndeplinind ceremonia purificării, jidoavca nu-și spală trupul, nu devine întru nimic mai curată ca înainte. Iată de ce :

Mikve este un bazin de aproximativ un metru cub. După legea Talmudului, ar trebui umplut cu apă curgătoare. Iarna însă este neplăcut și nesănătos să te scufunzi în apă rece.

⁸⁹. Cf. *Cartea lui Moise*, vol. III, cap. I, pp. 1-8 și cap. XIX, pp. 19-33. (NA).

Bazinul se construiește astfel încât să nu ajungă în el decât o cantitate infimă din apa curgătoare, cerută de regulament. Cu ajutorul unei serpentine plasate în interior, bazinul este de bine de rău încălzit.

Mikve se construiește totdeauna sub nivelul zero, într-o pivniță mai mult sau mai puțin spațioasă. Ritualul se săvârșește în semiobscuritate, pivnița fiind luminată de câteva candelă cu seu. Jidoavca ce ajunge acolo pentru spălarea păcatelor, începe să se dezbrace, să-și despletească părul. Apoi își oferă mâinile și picioarele unei balabuste ce păzește baia (*neghel şnaidek*), special pregătită pentru a tăia unghiile, a rupe crustele de pe rănilor celor ce ar avea această nefericire. Asta pentru a nu exista nimic pe corp care să împiedice apa din *mikve* să o îmbăieze în întregime. În caz contrar, întreaga ceremonie devine inutilă și femeia rămâne impură! După această operație preliminară, jidoavca coboară în *mikve*, face o scurtă rugăciune și se scufundă astfel încât nici o șuviță de păr să nu rămână la suprafață. Ea trebuie să aștepte scufundată, până ce *tukerke* (o a doua balabustă ce rămâne pe marginea bazinului) pronunță cuvântul *cașer*. Una, două, trei scufundări asemănătoare și ritualul este pe trei sferturi îndeplinit. Mai rămâne încă un sfert, cel mai penibil. Femeia care s-a scufundat de trei ori, trebuie să-și clătească gura cu apa din *mikve*. Numai după aceea poate ieși din bazin, lăsând locul unei alte jidoavce. Nu se permite ca două jidoavce să săvârșească simultan ceremonia. Fiecare trebuie să o execute separat.

Într-o singură seară, o sută de jidoavce se scufundă în *mikve*. Conform regulamentului *Kabalului*, inspirat de o economie deplasată, apa din bazin se schimbă destul de rar. În această apă împuțită, sute de femei trebuie să îndeplinească ceremonia purificării, fiecare dintre ele fiind obligată pe deasupra să-și clătească gura cu această apă infectă. În aceste condiții, *mikve* este un supliciu pentru fiicele lui Israel. Această ceremonie este cauza unor boli de tot felul care se

răspândesc în rândul populației jidovești. În cadrul ritualului *Mikeve*, murdăria a fost înălțată la o demnitate sacerdotală !

Să imaginăm sute de femei goale, despletite, adesea însângerate ca urmare a excesului de zel a balabustei supravegheatoare (*negel șnaidek*), adunate într-o subterană unde licăre flacăra a două sau trei candelă cu seu, înghesuindu-se în jurul bazinului ce degajă miasme ce produc greață, privind cu spaimă pe cea care tocmai îndeplinește lugubra ceremonie și care, după ce și-a clătit gura cu apă împuțită, vomeează în timp ce urcă treptele, cedând cu grabă locul alteia pe care o așteaptă aceeași soartă. În mijlocul acestor femei tronează *tukerke*, oribila ciumă ce-și eliberează pacientele pronunțând cuvântul *cașer* și care, după bunul său plac, poate scurta sau prelungi supliciul. Acest tablou fantastic și oribil seamănă cu o scenă din *Infernul* lui Dante.

Vorbind despre această ceremonie sălbatică și barbară, te cuprinde indignarea și te întrebi dacă este posibil ca asemenea ritualuri să poată fi impuse sub un pretext religios. Cum e posibil ca un asemenea act desgustător să se petreacă în cadrul civilizației celei de a doua jumătăți a secolului XIX, poate chiar și în zilele noastre ? Sărmane victime ale fanatismului întreținut de cei care conduc iudaismul ! Sărmane fiice ale lui Israel ! Nu este de mirare că în urma torturilor la care sunteți supuse în numele religiei, tinerețea voastră pălește atât de repede încât la douăzeci și cinci de ani uneori arătați de cincizeci ! Nu este de mirare că nu vă place curățenia, fiindcă în numele religiei, vi se prescrie să vă murdăriți în fiecare lună într-o apă fetidă.

Fiecare jidoavcă, constrânsă lunar să îndeplinească această ceremonie revoltătoare impusă de fanatismul religios, să se supună purificării, este obligată să plătească o taxă unui antreprenor, căruia *Kahalul* îi vinde dreptul de a o percepe. Pe lângă venitul pe care îl obține de pe urma acestei ceremonii barbare, *Kabalul* exercită astfel un strict control asupra vieții intime a cuplurilor jidovești.

În *Cartea Kabalului*, Brafmann citează mai multe documente ce se referă la această ceremonie. Două din aceste ordonanțe, clasate sub numerele 133 și 149, au fost citate în capitolele precedente.

Rugăciunea deasupra cupei (Kiduş și Gabdala)

Este vorba de o foarte veche ceremonie jidovească, complementară altor rugăciuni recitate la sinagogă sau acasă. Rostită în ajunul sabatului și al zilelor de sărbătoare, ea poartă numele de *Kiduş*. Recitată sâmbătă seara, după sabat și la sfârșitul fiecărei zile de sărbătoare, ea se numește *Gabdala*⁹⁰. Din cupa deasupra căreia cantorul recită cu voce tare rugăciunea, se dau câteva picături de vin copiilor prezenți la sinagogă. Acasă, fiecare șef de familie recită o rugăciune asemănătoare. La cina de vineri seara, cu care începe sabatul, toată familia trebuie să guste vinul din cupa deasupra căreia s-a spus rugăciunea. Când nu există vin, el este înlocuit, pentru *Kiduş* cu pâine, iar pentru *Gabdala* cu rachiu sau cu bere. Bineînțeles că, pentru ceremonia de la sinagogă vinul nu lipsește nicio dată, fiecare bogataș considerând procurarea sa ca o datorie de onoare. Unii jidani mai înstăriți, plătesc *Kabalului* pentru dreptul de a oferi vinul necesar ceremoniei.

Rugăciunea de *Kiduş* mulțumește lui Iehova "pentru că și-a ales ca popor favorit, dintre toate popoarele pământului, poporul lui Israel"... Rugăciunea de *Gabdala* mulțumește lui Iehova "pentru că a separat zilele de sărbătoare de cele ordinare, lumina de întuneric și poporul lui Israel de celelalte popoare."

Soluția problemei jidovești

⁹⁰. *Gabdala* marchează diferența care există între zilele de sărbătoare și zilele obișnuite ale săptămânii. (NA).

După cele spuse în capitolele precedente, cu privire la viața intimă și secretă a jidanilor, este lesne de înțeles de unde provin animozitățile care, în toate țările și în toate epocile, s-au manifestat contra acestui popor incorijibil, orgolios și fanatic. Incercarea de a naturaliza jidănimia prin acordarea de drepturi civile, de care ea s-a bucurat și se bucură în multe țări, a fost, după expresia lui Napoleon I, o iluzie trecătoare.

Iată de ce, comunităților jidovești aceste drepturi le-au fost când acordate, când ridicate. De altfel, acestea au refuzat cu îndărătnicie să se supună dreptului comun, au perseverat și perseverează să trăiască izolat.

Cauza acestei perseverențe se află în iudaism, adică în instituțiile naționale prescrise de Talmud, protejate de *Kabal* și de tribunalul *Beth-Din*. Atâta timp cât va exista o autoritate oficială a jidanilor, va exista un domeniu separat a lui Israel, cu *kahalul* său, cu tribunalul său, cu intermediarii săi, cu dreptul de *bazaka* și de *meropie*, cu toate cele despre care am vorbit.

Țările locuite în majoritate de creștini, dar în care există o populație jidovească, vor fi considerate de aceasta din urmă ca *un lac liber în care fiecare ovreiu poate pescui, unde orice jidov ce cumpără de la Kabal dreptul de bazaka și meropie, poate exploata și despuia creștinul.*

Atâta vreme cât guvernele națiunilor creștine vor tolera existența ghetourilor de evrei neproductivi și leneși, ce nu practică nici o meserie utilă, ce-și caută mijloacele de trai în fraudă, camătă, speculă, mercantilism, vânzare de rachiu, problema evreiască nu va putea fi rezolvată. Ghetourile care facilitează și sprijină existența *Kabalului* și a tribunalului *Beth-Din*, adică a unei autorități jidovești deasupra jidovilor, amplifică dificultatea rezolvării problemei jidovești. Câtă vreme educația copiilor jidani nu se va face în comun cu cea a copiilor creștini, ci separat, în *hedere* și în *școli de rabini*, câtă vreme ovreii vor refuza să devină agricultori sau muncitori, toate măsurile luate de aceste guverne pentru a rezolva dificila problemă jidovească vor rămâne literă moartă!

Lipsește-l pe jidan de drepturile și îndatoririle de castă națională, politică, administrativă, educativă și religioasă, supune-l unei vieți publice comune, eliberându-l de toate autoritățile uzurpatoare care nu supraviețuiesc și nu se perpetuează decât datorită unei religii din care adevărata morală socială este exclusă. Inlocuiește toleranța autorităților țarilor pe care le exploatează în calitate de paraziți, prin reguli administrative aplicate fără excepție tuturor cetățenilor - aceasta este soluția problemei jidovești !

Intr-un cuvânt, viață comună, sarcini comune, educație comună, administrație comună cu societățile creștine sau musulmane în care trăiesc. In schimb, dreptul comun la egalitate, la toate drepturile politice și cetățenești.

Religia iudaică nu este o religie⁹¹

S-au spus destule despre regulile *Kabalului*, despre bizariile dreptului cutumiar, despre particularitățile ceremoniilor jidovești. Să nu fim întrebați prin ce aceste particularități și bizareriile pot constitui un pericol. Intrebarea ar fi nejustificată. O simbolică respectată cu atâta strictețe este o certă demonstrație de forță.

A existat o vreme când superficialitatea slavă, în loc să tragă învățăminte din studiul lumii jidovești, a găsit în această lume un amplu material de batjocură. Aceste vremuri au

⁹¹. Autorul acestei lucrări a lăsat o serie de studii care ar fi trebuit să continue prezenta scriere. In cinstea memoriei lui, este de datoria noastră să sintetizăm aici ideile cuprinse în scrierile sale postume, care completează acest studiu. Câțiva ani separă ceea ce urmează de cele spuse până acum. Chiar dacă ideile autorului au mai suferit unele mici modificări, ideea dominantă, cea a marelui pericol pe care îl reprezintă iudaismul, rămâne și se manifestă cu și mai multă energie. (Nota lui Albert Savine, editorul parizian din 1887).

trecut. Ne îndoim că cel ce va râde la urmă va fi un rus, un polonez, român sau ucrainean !

În spatele acestui mod straniu de organizare a lumii jidovești, geniul semitic reușește să ascundă grandoarea concepțiilor sale. Acest lucru este serios și grav, purtând în sine consecințe inexorabile.

Trebuie să ne amintim aceste învățăminte, să le repetăm fără încetare. Să ne scuturăm de somnolența în care se complac popoarele creștine, ce neagă pericolul numai pentru a nu îl privi în față!

Să privim îndeaproape *Kabalul*. Spiritul ce însuflețește întreg instrumentarul administrativ și judiciar al *Kabalului* este unul exclusivist, gelos, intolerant. Instituție hibridă, preocupată de puritatea cultului, *Kahalul* este în același timp un apărător înfocat al intereselor rasei jidovești. Această instituție nu va dispărea curând. Dspărând în aparență, ea se va reconstrui prin forța afinităților de care dispune rasa jidovească pentru o autoritate care să fie sufletul și conștiința acestei lumi aparte. Predominanța autorității *Kabalului* asupra rabinatului ține de însăși esența religiei iudaice, care acordă o mare importanță interpretării și ține seamă de necesitățile momentului. Jidanul nu recunoaște un regim care decretează reguli contrare sistemului administrativ recunoscut de el ca util. Religia este cea care trebuie să cedeze sau să cadă la învoială. Această suplețe atât de comodă a dogmei religioase a făcut pe unii gânditori să găsească o frapantă similitudine între iudaism și iezuitism.

Idealul vieții de dincolo de mormânt, care îl exaltă pe creștin și pe musulman, apare estompat în învățăturile iudaice și trece aproape neobservat în explicațiile încurcate ale cărților sfinte evreiești. Din acest punct de vedere, religia iudaică nu este o religie ! Visul lui Iacob și scara sa spre cer rezumă toate aspirațiile lui Israel, ce vizează dominația mondială. Ideea de detașare de bunurile acestei lumi, nu poate să încapă în mințile unui jidan. Este oare o forță această mutilare spirituală? Bineînțeles, atunci când, în lupta de interese,

unul din combatanți se simte incapabil de a ceda în fața celui alt, considerent de ordin superior, respectând cel mult corectitudinea formală a procedeeilor.

Ce trebuie gândit despre reformele mai vechi, imaginate de guverne, reforme care încearcă să-i transforme pe jidani? Guvernele se încapățânează să-și etaleze neputința. Jidanii, mai isteți, se prefac a fi emoționați, varsă lacrimi amare pentru propria lor soartă. Infantilism pe de-o parte, ipocrizie pe de altă parte. Asta durează puțin, apoi tulburarea se calmează, totul reintră în ordinea obișnuită. Persecuțiile brutale trebuie condamnate. Ca toate persecuțiile, ele nu fac decât să exaspereze, să întărească victimile.

Foarte tolerantă cu rasele sale din orient, Rusia caută de mai bine de un secol să-și transforme jidanii în buni cetățeni, acordându-le privilegii, făcând tot felul de excepții pentru cei ce pretind că au abandonat iudaismul. Ce nu s-a făcut pentru a transforma obiceiurile și moravurile jidovești? Nimic mai ridicol decât aceste tentative. Coloniile agricole evreiești din sudul Rusiei au avut un mare succes: unul comic! A rezultat un fenomen nemaîntâlnit. Nu jidanul a fost transformat de agricultură, ci agricultura s-a transformat, a devenit de nerecunoscut. Era normal. Discordanța dintre încetineala exploatărilor agricole și febrila nerăbdare, proprie caracterului jidovesc, a produs o cacialma. Agricultura în mâinile jidanilor nu face altceva decât să se adapteze geniului lor comercial, ia aspectul unui joc cu evoluții rapide. Neputând să-și accelereze mersul, agricultura, trasă cu forcepsul, a trebuit să furnizeze mărfuri ce pot fi scontate și negociate după voie. Astfel, închirierile de terenuri și cumpărările de recolte încă neculese, târgurile ferme și cele reziliabile sau modificabile și, în special, despăduririle prin tăieri negociabile ca titluri de rentă, negoțul de alcool, toate astea însemnau ceva, care era promițător. Va dura oare această idilă agricolă jidovească ciudat travestită? Sunt oare capabili acești oameni să semene cinstit, fără să trișeze, să sape, să culeagă, să macine corect, la

fel pentru toată lumea, fără « *cașer* », fără « *tref* » ? Rămâne de văzut. O vom vedea într-o zi ? Minuni în vremea noastră nu văd a se mai face...

Se pune întrebarea ce făcea și ce face încă azi adevăratul, legitimul proprietar al pământului, naivul rus, posesorul celui mai bun pământ pe care Dumnezeu l-a încredințat unei rase.

Sărmanul truditor al întinderilor rusești a fost mai întâi nedumerit. Apoi a fost antrenat și strivit de angrenajul acestei tactici jidovești, din care el continuă să nu înțeleagă nimic. Acum este în reculegere. Când se va trezi din această reculegere, rusul cumsecade și ușor de zăpăcit, dar care nu suportă înșelăciunea, ar putea deveni feroce. Vom trăi și vom vedea⁹².

La originea mișcării și circulației mărfurilor

Să continuăm. Industria nu ar fi fost periclitată dacă ar fi intrat pe mâinile jidanilor. Activitatea lor în această ramură a fost foarte restrânsă. Au reflectat asupra acestei teme și au ajuns la concluzia să nu se implice. Iată de ce.

Toată producția industrială fiind dirijată spre piață, a fost suficient ca jidani să-și asigure monopolul tranzacțiilor de cumpărare și vânzare, să pună în prealabil industria în situația de a le cere investiții, fonduri de rulment. Așa stând lucrurile, ar fi ridicol, și-a zis jidanul, să produc eu însumi, indiferent ce ! Apoi, însușindu-și o frază recent lansată și dedicată antreprenorilor, a mai adăugat că, în definitiv *el este cel care*

⁹². Am trăit și am văzut! Autorul era departe de ideea talmudică a colhozurilor, a CAP-urilor care au distrus țărănimea, făcând imposibilă hrănirea corectă a omului și a animalelor. De aici până la plantele și animalele manipulate genetic, la criza ecologică, între altele, pe care o traversăm, nu mai era decât un pas. A fost făcut și acesta, de mult. Vom pieri probabil cu întreaga civilizație actuală, nu înainte de a vedea, după dispariția Uniunii Sovietice, pe acea tragi-comică a Israelului și a coloniei sale cu capitala la Washington ! Cine va spune că nu au meritat-o ? Că nu și-au făcut-o cu mâna lor? (NER).

produce mișcarea și circulația mărfurilor. Mândrul producător al mișcării și al circulației mărfurilor jupoaie în liniște pe cumsecadele producător, în numele acestei teorii lansate de economiști binevoitori, plătiți de el.

Este sigur că în Rusia, ca și în Austria și România, industriașul este înfeudat jidovului capitalist și intermediar, care, prin intervenția sa în unul din aceste roluri, percepe un tribut pentru ceva la care nu a contribuit cu nimic. Este simplu, totdeauna concludent. Capitalistul jidan permite industriașilor să se considere proprietarii uzinelor ce lucrează pentru el ; în ceea ce îl privește, el guvernează partea comercială și financiară a întreprinderii de o manieră mai greu de observat, totuși autoritar. El deține sufletul afacerii, lasând corpul în mâinile robuste ale pseudo-proprietarului.

Moșierul din provinciile de sud și de vest ale Rusiei, ca și cel din Polonia sau România este, fără să o știe, un simplu fermier al jidanului, care îl împrumută. Cea mai mare parte a venitului intră în buzunarul jidanului. Proprietarului legitim al pământului nu-i rămâne decât locuința și hrana. Prostia fără margini a muncitorului rus, român sau polonez îi va duce pe toți la ruină, la vasalitate. Ei singuri își fabrică lanțurile. Ei singuri se oferă stupid insinuantului ispititor jidan. Muncitorul este într-adevăr prost și incult, el și toți cei din casta sa, care nu știu să se unească pentru a se apăra. Este însă oare drept ca muncitorul, rus, român, polonez sau neamț să piară pentru asta ?

Iată nodul problemei ! Fără intervenția semitelui inteligent, sărmanul nătărău rus sau român ar fi evitat jocul periculos al manipulării de fonduri, primite în avans sau împrumutate. S-ar fi mărginit la simplitatea mecanismului secular al muncii sale onorabile. Angrenajul complicat al jocului jidovesc l-a dus la pierzanie!

În final, nefericitul aborigen nu este decât un învins ce se retrage din fața coloanelor de invadatori, învins de armele de care și el a vrut să se folosească în mod imprudent.

Noțiunile se încurcă, definițiile se ciocnesc între ele. Legalitatea scrisă este complicele unei conspirații tenebroase, cu toate că... Pactul sfânt dintre pământ și țăranul autohton, dăruirea lor reciprocă, regulile misterioase care unesc rasele cu teritoriile locuite de ele, să nu fie oare decât ceva care se poate negocia, cota în Bursă? Pot toate acestea, cu toată importanța lor primordială și preexistentă, să cadă sub incidența unui cod de legi?

Ceva mocnește și protestează împotriva mezalianței jidanului cu pământul pe care îl stoarce, dar nu-l iubește.

Inteligenți și fini observatori, jidanii se încăpățânează să pună mâna pe pământuri, să devină proprietari funciari, în ciuda violării unui principiu mai puternic decât orice legislație.

Orașele și târgurile sunt ale lor, domnesc și guvernează peste ele după bunul plac al *Kabalului*. Mecanismul care asigură funcționarea puterii jidovești este admirabil. Sub influența unei calde atmosfere de bunăvoie și solidaritate mutuală, jidanii au știut să organizeze un joc de raporturi constante ce înlocuiesc în mod avantajos pentru ei tot ceea ce puterea creștină a creat pentru uzul mediilor celor mai civilizate. Publicitatea, care ajută atât afacerile, o publicitate costisitoare și suspectă, jidanii de ieri au înlocuit-o cu o publicitate vorbită, prin neîncetatele comunicări de la om la om, de la comună la comună, de la *kabal* la *kabal*. Conversațiile noastre banale, mania noastră de a face politică, chiar și spiritul nostru, ne fac să pierdem un timp prețios, pe care jidanii îl folosesc în conversațiile dintre ei pentru a stabili un program de acțiune și a-i verifica funcționalitatea. Chiar și în orașele mici de provincie, jidanii își stabilesc un loc de întâlnire (o stradă, o grădină publică, împrejurimile unei cafenele) pentru a-și comunica unul altuia noutățile, pentru a stabili înțelegeri, pentru a preciza modul de împărțire a profitului. Iată o bursă ce există și funcționează, fără a mai fi nevoie de una oficială. În timp ce în societățile noastre neîncrezătoare, afacerile fac obiectul unei avalanșe de hârtii și a unei interminabile serii de

șirete formalități, jidanii din micile orașe formează, fără să știe, adevărate societăți pe acțiuni, le administreză și le lichidează, fără ca un singur timbru să fie pus pe vreo hârtie. *Kabalul* rezolvă dificultățile, dacă acestea apar. Judecătorii și juriștii noștri, tribunalele noastre, pe care le ținem ocupate cu tot felul de mărunțișuri, nu intervin decât cu totul excepțional în certurile dintre jidani.

Cu ce fel de sos vrei să fi digerat stimat cititor român ?

Pentru a înțelege secretul puterii jidovești, se impune să atragem atenția asupra ciudatului lor mod de diviziune a muncii.

Putem spune că munca nu este divizată, în orice caz nu este specializată. Cu alte cuvinte, individul nu este abrutizat.

Nici măcar preoția nu este o specialitate. Orice jidan este mai întâi comerciant. Apoi bancher, speculant, industriaș agricol, samsar, intermediar, negociator.

Jidanul intră peste tot. El este nașul și samsarul oricărei afaceri, nedisprețuind nici una, știind perfect, din instinct de semit (soldați ai cifrelor), că între mic și mare distanța este o noțiune, o ficțiune convențională.

Contrar opiniei răspândite, jidanii au epiderma extrem de sensibilă, sunt meticuloși, mândri, țațoși precum curcanii.

Ambiția sau orgoliul lor constă în a se menține la înălțimea deja atinsă, de unde privirea lor rece și limpede supraveghează și dirijează călcarea în picioare a raselor ocupate să-i servească. Ei se mențin la această înălțime strecurându-se în curente de activitate ale oamenilor prin ocuparea unor roluri și posturi modeste în aparență. Sistemul este pe cât de simplu, pe atât de profund ! Misit, intermediar, om de paie, comanditar, situație reală sau fictivă, ceva ce ține loc, tot-

deauna bine înfipti! Această funcționare depășește scopul căruia îi fuseseră destinate respectivele îndeletniciri. Schimbările nu întârzie să apară. Intermediarul se substituie fondatorului, intrusul proprietarului, sufleurul actorului, editorul autorului.

Lucrul este de înțeles. Jidanii sunt excelenți jucători. Fără nimicuri în ceea ce concep și în ceea ce realizează. Ductilitatea concepțiilor lor nu este limitată la cifre. Acolo unde un creștin găfâie și suflă, evreul meditează bine înainte, abia apoi trece la treabă. Creștinii se dovedesc mici în invidioasa lor meschinărie. Jidanii nu se tem să dea idealurilor lor o anvergură impunătoare. *“Cifrele, milioanele, miliardele, cunoaștem noi asta, spun și gândesc jidanii. Chestie de un zero, adăugat la dreapta! Suntem asociați doar cu Dumnezeu? Vom vedea, prin mărirea divizorului, dacă va fi mai greu. Asta e tot!”*

Cum să te mai miri că jidanii, siguri pe această argumentație, au pus mâna pe căile ferate, pe presă, pe invenții, pe proprietățile mobiliare și imobiliare, pe literatură, pe artă?

Nu ne vom lungi cu elogiile asupra virtuților și calităților jidanilor. Le urăm să merite mai puține, iar noi mai multe. Asta ar face partida egală.

Invinși pe toate fronturile, vom constata că ne trebuie și nouă un *Kabal*. Il vom avea oare odată? Cât despre transformarea jidanilor, la asta nu trebuie să ne gândim. Noi trebuie să ne transformăm. Să trecem la revizuirea averilor furate, să recunoaștem falimentul albinelor creștine, să invităm trântorii la socoteală.

Cărțile jidovești vorbesc de o frumoasă ceremonie de încheiere a socotelilor. La un popor pe cât de religios pe atât de bun contabil, un fel de lichidare în stil mare însoțea o dată la cincizeci de ani Jubileul evreiesc (*Şenat iovel*). Atunci strigătorii proclamau, acompaniați de trâmbițe, poporului în delir, iertarea de toate datoriile față de cei bogați, înapoierea pământurilor date în gaj, eliberarea sclavilor.

Era ceva frumos, o frumusețe utilă, căci remedia violentele rupturi de echilibru. Numai o falsă rușine împiedică

astăzi pe creștini să ceară jidanilor restabilirea acestui pios obicei. De pietate ar fi vorba aici?...

O astfel de procedură ar fi singurul mijloc de lichidare a unui contencios milenar. Lumea și-ar reînnoi sufletul. Apoi, ar lua-o de la capăt!

Dacă nu, noi arienii vom vedea ivindu-se un cazarism jidovesc, alături de alte cazarisme politice, de care deja ne bucurăm. Dacă se va declanșa un conflict între cele două puteri? Se va ajunge astfel la absurd, probă că această situație nu va dura o eternitate. Va dura însă o vreme! Slăbirea caracterelor, datorată umilințelor impuse prin bani, nu se va putea prelungi fără să se producă o explozie oarecare. Semnul banului, codul bar sau altul ni se va pune pe creier! De mirare că explozia nu s-a produs încă!

Heinrikh Heine descrie în *Romancero*, disputa dintre călugării augustinieni și rabini, la curtea lui Petru cel Crud. Rabinii încearcă să-i sperie pe călugări cu frica de imensul pește *Leviatan*, a cărui carne este succulentă, și pe care Iehova îl va frige la marele bairam ce va celebra triumful poporului ales. Nu vor fi invitați la masă decât jidani. Jumătate din *Leviatan* va fi gătit cu usturoi, cealaltă va fi pregătită marinărește. Uriașul și indolentul *Leviatan* va fi ronțăit de crăpcenii Iordanului, ce se vor bate peste pânțe, să le cadă bine digestia!

Imensul pește, indolentul Leviatan ești chiar tu, creștinule naiv! Mai ales tu, românule bun până la prostie!

Cu ce fel de sos vrei să fii mâncat, stimate cititor român?

Cum? Nu vrei să fii mâncat? Acum, că ți-a ajuns cuțitul la os, n-ai vrea să fii mâncat nici cum. Nefericite! Pe ce contezi când spui că nu vrei să fii mâncat? Vei fii mâncat oricum! Nu vei fi întrebat dacă ești de acord sau nu! Peștele mic înghite pe cel mare. În natură ca și în cultură! Mai ales în cultura asta manipulată pe axa Washington-Londra-București-Tel Aviv!

Sfârșit

Tainele *Kabalului*

Pentru datarea aproximativă a documentelor jidovești, din cifra reprezentând anul acestora se scade 3760. De exemplu, Documentul nr. 24 (p. 117) trebuie datat 2 iulie 1796. La aceeași pagină, Documentul nr. 78 trebuie datat 7 mai 1799, iar Documentul nr. 120 se datează 30 martie 1801, deși originalul jidovesc este datat în luna « Nissan », adică aprilie. Lunile calendarului lunar jidovesc nu sunt egale cu cele ale calendarului nostru solar. Problema aceasta ar merita un studiu a parte.

Pagina de titlu a cărții rabinului pocăit și răs-rabinit Nahum-Neofit din Piatra Neamț, călugărit în 1790, decedat și îngropat la mănăstirea Neamț în anul 1826. Este vorba de pagina de titlu a *Infruntării Jidovilor*, ediția 1839.

Citim următoarele :

INFRUNTAREA JIDOVILOR

Asupra legii și a obiceiurilor cu dovediri din Sfânta și Dumnezeiasca Scriptură, atât din cea Veche cât și din cea Nouă, care întâiu a fost tipărită în Moldavia, în anul 1803, februarie în 8, în zilele preînaltului prinț

CONSTANDIN MORUS

întru a doua domnie, cu blagoslovenia celui de atunci

Mitropolit a toată Moldavia

D. D. Iacov

Iară acum cu îndemnarea iubitorilor de cetire a Sfintei Scripturi s-au tipărit adouă oară la anul 1839, ianuarie 10. De peste un secol, această carte este cenzurată de BOR. Cei interesați o pot găsi la Biblioteca Academiei Române, sub cota 662.

Măcelărie « Cașer » la Paris, rue de la Glacière, Arondissementul 13

Magazin « Treff » la Freiburg-Breisgau în Germania, pe Sundgaulle

